

Giới thiệu Chọc Phải Người Đàn Ông Nóng Nảy

Truyện Chọc Phải Người Đàn Ông Nóng Nảy xoay quanh hai anh em sánh đôi rất hợp nhau, Chân Chân cũng như Hiểu Đường vừa ngây thơ, vừa đơn thuần, bên ngoài đáng yêu, bên trong lương thiện.

Cô gái vô tư mãi mới gặp hoàng tử của mình, hoàng tử có tính tình xấu xa nóng nảy lạnh lùng. Nhưng rất yêu Chân Chân thật lòng thật dạ.

Vì đây là lần đầu tiên anh phải thay đổi mình vì một người, anh phải đối xử dịu dàng, chăm sóc cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phải Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tại một quán cơm nhỏ, đơn sơ, vắng vẻ, có dăm ba thực khách đang vui đầu ăn cơm.

Không khí ở đây nóng nực, thời tiết oi bức, trong quán nghèo nàn đến độ máy lạnh cũng chẳng có mà dùng, chỉ có chiếc quạt trần cũ trên đỉnh đầu “ù ù cạch cạch” xoay tròn.

Cứ nhìn tình hình đầu mùa hè hiện tại ở Bagdad, nhiệt độ không khí chắc đã vượt quá 30 độ C, qua tiếp 2 tháng nữa, cho dù là 50 độ C thì với cái thời tiết kiểu này thế nào cũng tới, lúc ấy người người chỉ hận không thể vùi mình vào khối băng để nghỉ hè nữa thôi.

Ở chỗ dễ nhìn nhất trong quán đặt một cái bàn cao khoảng 18 tấc kê chiếc TV đen trắng, âm thanh lẫn hình ảnh tuy rè rè không rõ ràng song nội dung tín hiệu truyền đến vẫn có thể hiểu được; lúc này trên màn hình đang truyền hình trực tiếp phát sóng lễ đính hôn long trọng của con trai Quốc Vương.

Tại bàn cơm trong góc quán ăn, một người đàn ông nhìn chăm chăm TV, ánh mắt rừng rực bốc lên cơn lửa giận. Anh thật sự cảm thấy bản thân sắp điên lên mất rồi! Hơn nữa trên TV, hoàng tử đối mặt với lời phỏng vấn của phóng viên thì nghiêm nhiên chẳng hề xấu hổ mà nói: “Thật là hạnh phúc, điều tiếc nuối duy nhất là đưa em thứ bảy của tôi chưa đến, tôi vô cùng nhớ nó! Hi vọng thời điểm tôi chính thức kết hôn có thể thấy nó đến dự.”

Anh quả thật hận không thể nhảy vào TV, chui qua màn hình, lột mặt nạ hoàng tử của tên kia xuống, uống cạn máu hắn, ăn luôn thịt hắn...

Anh quả không hiểu, trên thế giới này vì sao còn có thứ người vô liêm sỉ đến loại mức độ này? Thượng Đế nhất định đã nhầm lẫn cái gì mới có thể để cho anh cùng với thứ người ấy sinh ra cùng có khuôn mặt giống nhau như đúc; bằng không chính là đời trước anh đã làm sai việc gì nên mới có một người anh sinh đôi như vậy!

Tên đáng chết ấy, cũng không nghĩ xem vì sao anh lại không có mặt trước ở lễ đính hôn của hắn, cũng không nghĩ xem chính anh bây giờ chật vật như thế này là nhờ ai ban cho? Thế mà một chút cũng chẳng thêm lo lắng cho một người tha hương xa xôi như anh đây biết chừng đã bị giết chưa, thì thế đã bốc mùi thối rữa chưa, lại có thể yên tâm thoải mái sống, thoải mái cười?

Bất quá mới nửa giờ trước anh vừa tránh được “thêm” một lần súng ống mafia đuổi giết, giờ thì đang tìm chỗ ăn chút gì đó bổ sung thể lực đã hao mòn hơn phân nửa để tiếp tục sống sót kiếp sống lưu vong, tiếp tục cùng đối phương bảo toàn lực lượng cho các cuộc tử chiến, vậy mà lại bất hạnh thấy tên kia ở trên TV đang đính hôn!

Dựa vào cái gì hắn có thể hạnh phúc, khoái chí ôm người đẹp về, trong khi anh chỉ có thể giống như chuột chạy qua đường trốn đông trốn tây, người người đuổi giết? Cũng bởi khuôn mặt hai người trông quá giống nhau, anh liền không thoát khỏi tai bay vạ gió?

Anh chịu đủ! Anh nhất định phải giết cái tên khốn luôn không ngừng không nghỉ gây ác mộng nhưng vĩnh viễn chẳng biết áy náy, hối cải, giảm bớt rắc rối cho anh kia, nhất định!

Quạt trần của quán ồn ào chuyển động “ù ù”, tuy nhiên vẫn không thể che lấp bớt vị hoàng tử đang chói tai cười to hạnh phúc trên TV.

Các thực khách thì một bên dùng khăn giấy lau đầu đầy mồ hôi, một bên ăn cơm, một bên còn nói 2, 3 câu bình luận với sự kiện trên TV và vị hoàng tử con Quốc Vương mới đính hôn kia, nhằm chán cảm khái kiểu kiểu như “Phô trương ghê gớm thật!”, “Cô gái kia quả là may mắn!”, “Dân thường cùng với hoàng tử quả nhiên không thể nào so sánh!”...

Chỉ mỗi người phục vụ duy nhất trong quán là tựa như con ong mật chăm chỉ hút mật trong bụi hoa, bận rộn đi xuyên qua chúng thực khách, hướng đến một cái bàn dọn đồ ăn ra cho mọi người.

Cái trán của cô đã sớm nóng và mặt đến thấm đầy một tầng mồ hôi, cô không cách nào rời tay như những vị khách lấy khăn giấy cẩn thận lau được, chỉ giữa lúc đang bận rộn vội vàng dùng ống tay áo chà lau lung tung một chút, lại không thể qua loa phục vụ cho khách, khách kêu cô, cô phải vội vội vàng vàng chạy bước nhỏ tới, bình bịch đến trước mặt bọn họ.

Ngồi ở góc sáng sủa có một người đàn ông vẫy vẫy tay, cô liền lập tức chạy qua đó.

“Xin hỏi anh còn cần gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng hồng cười hỏi anh, hơi thở thoáng chút hổn hển, có lẽ là do chạy quá nhanh.

“Cho thêm 2 đĩa cừu sừng xoắn ốc.” Anh muốn biến con giận thành con thêm ăn! Phải ăn uống no đủ! Anh phải ngon lành tiêu diệt thêm vài đĩa lòng nữa!

“Dạ vâng.” Cô phục vụ xoay người chạy vào bếp, nhanh chóng liền trở lại với 2 đĩa cừu sừng xoắn ốc đặt lên bàn anh.

“Em trai Wagner à, anh thật sự rất nhớ em đó!” Ở trong TV, hoàng tử ôm vị hôn thê của mình, điểm nổi bật siêu lớn ở khoé mắt là những giọt nước mắt long lanh long lánh.

Cô phục vụ nghe hoàng tử than thở, khóc lóc bao lời nhưng nhớ, ngẩng đầu đưa mắt ngó màn hình TV đen trắng, sau đó lại nhìn người đàn ông đang ăn lấu trước mặt mình.

Cô ngạc nhiên hô: “Ồ? Anh... anh cùng hoàng tử trên TV bề ngoài thật giống nhau nhé!” Tựa hồ như phát hiện được chuyện gì đặc biệt lắm, cô phục vụ run rẩy khoe miệng một cách phấn chấn, lại không kìm được liếc mắt nhìn vị khách nọ thêm vài lần để xác nhận chính mình không bị hoa mắt.

Nhưng thật đáng tiếc! Trông giống thì thế nào? Một người là hoàng tử hào quang chói rọi, một người là dân nghèo chỉ có thể ngồi ở cái quán nhỏ đơn sơ, vắng vẻ này của nhà cô ăn món lấu có khi còn chẳng thể nói là ngon cho đỡ đói; mặc dù bề ngoài có giống nhau song khoảng cách giữa họ phải nói là trời và đất, hai con người, hai số mệnh, không thể nào đánh đồng được!

Người đàn ông ngẩng đầu quan sát cô, vẻ mặt lạnh lùng không đáp.

“Chân Chân.” Lại có khách kêu cô: “Cháu lấy giúp cho bác 2 chai bia lại đây nào, lạnh nhé!”

“Không thành vấn đề, bác Spark.”

Bia được đưa đến, người khách kia mở nắp chai, đem một chai đưa cho cô: “Nào, cùng bác uống một chén.”

Cô phục vụ trẻ vội vàng sợ hãi xua tay: “Bác Spark, Chân Chân sẽ không uống bia, bác cứ uống một mình đi ạ!”

“Một mình bác uống thì còn ý nghĩa gì! Nào, Chân Chân, cùng bác mấy chén, uống một ly, được không?” Nói rồi liền tục đem bia đẩy vào tay cô.

Chân Chân đột nhiên nghiêng đầu đi, dùng ánh mắt như cầu cứu nhìn về phía quầy thu ngân của quán, ngồi sau quầy là một ông già tóc bạc, thấy thế lập tức rời quầy thu ngân, đến đoạt đi chai bia trên tay thực khách.

“Spark, ông đừng có làm cháu gái tôi khó xử nữa, nó sẽ không uống bia; nếu muốn tìm người cùng uống, tôi cùng ông uống!”

“Cũng được, cũng được!” Vị khách cười hi hi nhìn lão già trước mặt mình: “Lão Kiều, cháu gái của ông cũng 17 rồi phải chứ? Bia cũng chưa uống qua, ông đừng có quản nó nghiêm ngặt thế một chút được không?”

“Tôi nghiêm với nó còn không phải đều là vì nó sao?” Ông già tóc bạc kéo một ghế ngồi đối diện với vị thực khách.

“Lão Kiều.” Spark nhìn bóng Chân Chân đứng bên cạnh đã đi xa, dĩ nhiên là đang đi đến chỗ các thực khách khác, vội vàng hạ giọng, Spark khó dằn nổi hỏi: “Lần trước nói với ông việc kia, mấy ngày nay ông đã suy nghĩ cẩn thận chưa? Hôm nay chẳng lẽ cũng không cho tôi được câu trả lời thuyết phục?”

“Câu trả lời thuyết phục?” Lão già tóc bạc không rõ nên lặng đi một chút. “Ông muốn tôi cho ông câu trả lời thuyết phục gì?”

“Chính là... chính là câu trả lời cho việc để Chân Chân trở thành con dâu của tôi đó! Mấy tuần trước đã nói qua với ông rồi, cũng là tại... chỗ này nè, thế nào, có nghĩ chưa? Hôm nay ông đừng lại không thể cho tôi câu trả lời thuyết phục đó nhé?” Ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm lão Kiều, đáy mắt phát ra tia chờ mong. “Ông bây giờ chỉ cần gật đầu một cái, tôi về nhà lập tức thay bọn nhỏ thu xếp hôn lễ, tiệc cưới thì làm ở chỗ ông là được, về phần...”

“Spark!” Ông già tóc bạc nghe đối phương đề cập đến chuyện này sắc mặt lập tức tối đi rất nhiều, ần ần nổi tức giận muốn đánh gãy xương hán. “Không cần nói nữa, ông đừng nên vọng tưởng, tôi tuyệt đối sẽ không để Chân Chân gả cho đứa con chơi bởi lêu lổng, năm nay gần 40 tuổi, đã 2 lần ly hôn kia của ông đâu.”

“Lão Kiều, cái lão này! Dám... dám ghét bỏ con trai bảo bối của nhà tôi?” Thực khách giận dữ tròn to hai mắt. “Năm nay 40 tuổi thì làm sao? Đàn ông lớn một chút chẳng phải mới biết yêu thương vợ? Từng kết hôn 2 lần thì làm sao, có gì không tốt? Từng có kinh nghiệm thất bại mới có thể từ thất bại rút ra bài học kinh nghiệm, không để mình thêm lần nữa gục ngã? Hơn nữa, tôi còn không chê Chân Chân nhà ông là đứa trẻ mồ côi không rõ lai lịch, đồng ý cho nàng vào cửa nhà tôi, ông dựa vào cái gì mà chê con trai bảo bối của tôi?”

“Chân Chân không phải là trẻ mồ côi không rõ lai lịch! Ông tốt nhất nên cẩn thận câu chữ một chút!” Ông già tóc bạc biểu tình nghiêm nghị, trừng mắt nhìn đối phương.

“Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Lão Kiều, ông dám nói nàng không phải do mười mấy năm trước ông nhặt trên đường về nhà? Ông thật là già cả hồ đồ rồi,

ông cho là ông nuôi nó mười mấy năm thì nó liền thật sự trở thành cháu gái của ông sao? Hàng xóm bên cạnh ai mà không biết nó là đứa mồ côi? Chỉ mỗi nó còn tưởng ông là ông nội nó thôi! Có người nguyện ý rước đứa mồ côi như nó, ông nên mừng thầm thì đúng hơn, còn bói móc cái gì?”

“Spark, ông rốt cuộc còn muốn tiếp tục ở chỗ này cùng tôi uống không?” Khoé miệng lão già đầu bạc đã tức giận đến độ run rẩy, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía bóng cô gái xa xa, e sợ cô lại nghe được cuộc nói chuyện giữa họ. “Nếu ông còn muốn ở lại chỗ này cùng tôi uống thì lập tức ngâm cái mồm oang oang của ông lại cho tôi!”

“Được rồi, được rồi, tôi không nói là được, ông cũng không cần phải tức xịt khói như vậy, cùng lắm tôi cho ông suy nghĩ thêm vài ngày, một thời gian sau hỏi lại ông.” Spark nâng chia bia hướng đúng miệng mình, ngẩng cao đầu rót bia vào miệng, nửa chai bia bị hân uống sạch.

Nếu không phải vừa ý con bé Chân Chân còn nhỏ mà hiểu chuyện, đủ khả năng chịu khổ, chịu mệt nhọc, hơn nữa con trai 2 năm nay ngoài 2 người vợ đã ly hôn ra, không có ai biết chuyện trước đây còn nguyện ý gả về nhà cho nó, hẳn mới không dăm lần bảy lượt qua gạ hỏi lão Kiều đáng ghét này, để lão gả Chân Chân cho con trai bảo bối của hắn.

Một đứa mồ côi không rõ lai lịch, cũng chỉ có mỗi lão Kiều xem nó là bảo vật!

Mùa hè ăn lẩu thật sự là chuyện tra tấn người nhất quả đất, hơn nữa lại là trong loại thời tiết nóng nực và oi bức không chịu nổi này, chưa động gì thì đã nóng đến độ toàn thân mồ hôi ướt đẫm, đầu choáng mắt hoa, huống chi còn phải đối mặt với một nồi lẩu sôi sùng sục bốc khói nghi ngút, đồng thời ăn đồ ăn nóng đến rất lưỡi trong nồi?

Khó tránh quán gần đây buồn bán không mấy tốt! Ngay cả lẩu cũng có mùa ế hàng, mùa đắt hàng rõ rệt, lại càng không cần nói tới mùa hè ở Bagdad đặc biệt dài, từ tháng 5 đến tháng 10 hàng năm đều sẽ là những ngày hè nắng chói chang.

Ở Bagdad loạn lạc này muốn kinh doanh quán lẩu thật sự vất vả, kiếm thêm vài đồng cũng khó khăn!

Lão Kiều không phải là chưa từng nghĩ muốn đổi qua kinh doanh cái khác, song mọi việc không chỉ có mỗi tu sửa lại mặt tiền của quán, còn phải thuê đầu bếp này nọ, họ quả không dư tiền để trả; quán này vốn là cha mẹ lão Kiều muốn làm ăn lớn ở nước ngoài nên di dân qua Bagdad, phần đầu mấy chục năm mới để lại cho lão phần tài sản duy nhất, tiếp tục kinh doanh nó với lão cũng là một thứ hoài niệm với cha mẹ, cũng là nơi lão và Chân Chân hai người kiếm kế sinh nhai, nếu đóng quán, lão cùng Chân Chân sẽ bị cắt đứt tất cả nguồn kinh tế, cho nên mặc kệ tiền kiếm được cực kỳ khó khăn, họ cũng phải cố hết sức duy trì.

Không thể nghi ngờ Chân Chân là một cô gái chịu khó, tuân thủ bổn phận của người con gái, luôn không cho chính mình rảnh rỗi, một khi công việc càng bận rộn, cô càng trở nên vui vẻ, điều đó chứng minh việc buôn bán của cô cùng ông nội xem như tốt, được mọi người ưu ái; ngược lại thì tâm tình cô sẽ vô cùng giảm sút, điều đó đại biểu cho sinh hoạt phí tháng này của cô cùng ông nội ít đến không nhìn.

Một bàn thực khách tính tiền xong rồi đi lại có một bàn khác vào quán, khuôn mặt cô vui vẻ tươi cười đưa tiễn khách ra về, một mặt lại quay sang chào đón khách đến quán.

Đây là cuộc sống đã thành hình không thể đổi của cô mấy năm qua, dốc hết sức khiến mỗi vị khách đến quán mình hài lòng trả tiền mà ra về, trước sau đều hết lòng phục vụ.

Thực khách mới tới là một đôi vợ chồng trung niên, gọi 1 phần lẩu cay vừa, 2 đĩa cừu sừng xoắn ốc, 1 đĩa thịt bò Ngũ Hoa cùng với rau tươi; đang lúc đem lẩu bê ra bàn thì ngoài cửa thủy tinh của quán đột nhiên xuất hiện 7, 8 người đàn ông mặc áo đen, quần đen, bộ dạng vênh vảo, lên mặt nạt người.

Chân Chân lập tức dùng thái độ ân cần đi ra phía trước tiếp đón những vị khách này: “Xin chào, các ngài có mấy người? Quán chúng tôi hơi nhỏ, không có chỗ ngồi riêng, các ngài ngồi cùng phòng ăn với các thực khách khác có được không ạ?”

Một người đàn ông trong đám người nọ cực kỳ xác xược đem Chân Chân đứng trước mặt đẩy sang một bên.

Chân Chân không nghĩ người đó lại thô bạo như vậy, vừa vào quán một lời cũng chưa nói đã đánh một cô gái yếu đuối, cô không chuẩn bị tâm lý thiếu chút nữa bị đẩy ngã; cũng may chỉ “thiếu chút nữa” thôi, cô quơ quàng chân tay cuối cùng vẫn gắng gượng làm gót giày mình đứng vững được.

Ngã thì không ngã, song tâm Chân Chân vẫn không khỏi nặng nề chìm xuống.

Ánh mắt của đám người đó như chim ưng quét một vòng bốn phía quán ăn, thoáng chốc chú ý tới người ngồi ở bên góc sáng sủa đang dùng chiếc đũa gấp miếng thịt dê, tao nhã đưa lên miệng, chậm rãi nhai kỹ, nhắm nháp hương vị thịt thơm ngon.

Người này ánh mắt ngay cả nâng cũng chưa nâng, trên trán cũng giống các thực khách khác chảy một lớp mồ hôi mỏng dăm dĩa, nhưng mỗi động tác lau mồ hôi đều toả ra khí chất phóng khoáng, tự nhiên, chẳng qua là trong lúc đang nhắm nháp món thịt dê ấy, đáy lòng anh vẫn nhìn không được mắng: “Thật là xui xẻo! Ăn một bữa cơm cũng không xong, lại bị bọn ruồi bọ đuổi theo tới đây...”

Đám ruồi bọ nhìn người đàn ông ngồi ở góc đấy, phản ứng đầu tiên chính là hưng phấn, ngay sau đó giống như đã sớm hội ý tốt từ trước, cùng lúc đưa tay vào túi quần mình, thứ từ trong túi họ xuất hiện dĩ nhiên là khẩu súng riêng của mỗi người.

Súng vừa rút ra, thực khách trong quán liên tục phát ra tiếng thét chói tai.

Những người đàn ông mặc đồ đen đó hoàn toàn chẳng chút bận tâm tới hành vi của mình, cũng chẳng lo mình có làm bị thương người vô tội hay không, đạn càng lúc càng theo họng súng bốc khói mà bắn ra.

Nghe thấy tiếng súng, các thực khách loạn thành một đoàn, có người gào thét rú rít, có người xông qua cửa chạy thoát, hoặc có người hoảng loạn trốn ở một chỗ tương đối an toàn trong quán; Chân Chân cũng hoảng hốt bất chú theo hành động mọi người, ôm lấy đầu, bịt lấy tai, đầy lòng run lấy bầy chui xuống dưới một cái bàn ăn.

Sau một tràng súng nổ, thân hình lão Kiều ngã rạp xuống đất, màu chảy đầm đìa, tuổi lão dù sao cũng đã lớn, sức khoẻ không thể bằng người tuổi trẻ nhanh nhẹn, muốn tránh cũng không đủ sức mà tránh, lực bất tòng tâm; một viên đạn vô tình găm trúng ngực lão, máu tươi nháy mắt nhuộm đỏ ngực áo.

“Ông nội!” Chân Chân trốn dưới bàn ăn thấy ông nội mình ngã khuyu, kêu to một tiếng lập tức vội vã muốn tiến lên kiểm tra thương thế của ông mình.

Bỗng một bàn tay khác giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, ngăn cản ý muốn muốn bước chân ra khỏi chỗ trốn; cô quay đầu lại kéo cổ tay mình về, không thể ngờ lại là người đàn ông có cùng gương mặt với vị hoàng tử trên TV kia.

“Cô muốn chết sao?” Người đàn ông kéo nàng lui lại về gầm bàn. “Không muốn lên trời gặp Thượng Đế sớm thì ở chỗ này đợi cho tôi, đừng có lộn xộn.”

Lời người đàn ông vừa dứt, anh đã nhún người phi đến bên chỗ đám ruồi bọ kia, động tác cực kỳ mau lẹ đoạt một khẩu súng trong tay một tên ruồi bọ, sau đó hướng tất cả những tên ruồi bọ còn lại nổ một phát súng vào cổ tay phải, kỹ thuật bắn cực chuẩn, không phát nào trượt.

Trong lúc đám ruồi bọ đang khóc thét, súng nơi tay phải buông lỏng, tất cả đều rớt hết xuống đất, chỉ còn một tên không cam tâm bèn cố chịu cổ tay đau nhức, ý định toan dùng tay trái nhặt súng lên thay cho tay bị thương, nhắm bắn anh; khoẻ mắt anh khẽ động thì đồng thời một phát súng trên tay cũng chính xác xuyên qua cổ tay trái còn lại của người nọ.

“Không muốn chết thì mau cút hết cho tao!”

Đám ruồi bọ đương nhiên qua cuộc độ sức ngắn vừa rồi đã biết rõ mình tuyệt đối không phải đối thủ của người đàn ông này, nếu không chạy thì chỉ còn nước chết thôi; và lại nhìn một cái liền biết anh là thiện xạ, bách phát bách trúng, muốn lấy mạng nhỏ của họ quả thực dễ như trở bàn tay! Cùng anh so chiêu, họ chẳng những không có lấy nửa phần thắng, trái lại thua thì không thể nghi ngờ... Hai mặt nhìn nhau hồi lâu, họ thông minh lựa chọn chạy trốn chết.

Chân Chân ôm lấy lão Kiều dưới đất đã không còn dậy nổi, đôi tay dùng sức bịt lấy miệng vết thương chảy máu của lão, mong rằng có thể dùng phương thức này trì hoãn tốc độ mất máu; lão Kiều cả người dĩ nhiên toàn máu là máu, gương mặt vốn già nua yếu đuối nay lại càng không còn chút huyết sắc.

Spark ôm đầu ngồi xồm dưới gầm bàn ăn, nhìn lão hàng xóm già trong nháy mắt toàn thân máu me bê bết ngã xuống trước mặt hấp hối, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, dù nguy hiểm đã qua, hai chân hắn vẫn như cũ nhìn không được run cầm cập, nỗi khiếp sợ khó nén và không thể kiềm chế.

“Ông nội, ông gắng lên, cháu lập tức đưa ông đi bệnh viện!” Nước mắt Chân Chân tựa như chuỗi ngọc trai đứt dây không thể vãn hồi, từng giọt, từng giọt lù lục tràn mi.

“Chân Chân, ông nội... ông nội chỉ sợ không được, không thể tiếp tục sống cùng cháu rồi, về sau không có ông ở bên, cháu phải biết tự chăm sóc... tự chăm sóc chính mình, không được... không được... để người khác ức hiếp...”

“Ông nội, ông không có việc gì! Chúng ta lập tức đi bệnh viện!” Chân Chân nghẹn ngào không thôi, nước mắt giàn giụa khóc rống. “Ông tuyệt đối sẽ không rời bỏ Chân Chân, tuyệt đối không!”

“Chân Chân, cháu hãy nghe ông nói... Cháu đã lớn rồi, đã là người lớn, nên... không có ông ở bên, cháu cũng... cũng... có thể sống được... sống... tốt...”

“Không tốt, không tốt! Không có ông nội, Chân Chân tuyệt đối sẽ không sống nổi! Ông không nhớ sao? Chúng ta vẫn luôn sống nương tựa vào nhau mà, ông không thể không có Chân Chân, Chân Chân cũng không thể không có ông!”

“Đưa nhỏ ngốc, ông nội sớm muộn gì cũng đều phải đi, hơn nữa... nhất định sẽ đi trước cháu, cháu nói vậy... làm sao khiến ông yên lòng nhắm mắt được?”

“Chân Chân chính là không muốn ông yên lòng, không cho ông rời Chân Chân đi!”

Wagner đi đến trước mặt lão Kiều, ngồi xuống, im lặng xem xét thương thế của lão.

Chân Chân tức thì túm tay anh: “Anh kêu giúp tôi xe cấp cứu được không? Van xin anh...”

Wagner nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã tràn đầy nước mắt của cô, vô tình và tàn nhẫn đáp: “Chỉ sợ đã không còn kịp, ông ấy mất nhiều máu, tuổi đã lớn vậy, cho dù xe cấp cứu tới thì cũng là lành ít dữ nhiều.”

Chân Chân nghe những lời này liền khóc không thành tiếng.

Lão Kiều hấp hối hướng về phía người đàn ông mới tới, dùng sức lực lớn nhất từ trước đến nay của mình mở to mắt nhìn Chân Chân rồi nhìn đến Wagner ở bên cạnh Chân Chân: “Này... mấy người đó có phải tới đây để giết cậu đúng không?”

Wagner không tài nào nói dối với một lão già sắp chết: “Phải.”

Lão Kiều bỗng nhiên đưa ánh mắt lại về phía Chân Chân, ánh mắt mờ mịt trong một thoáng bỗng hiện lên tia sáng kỳ dị.

“Chân Chân, sau này cháu phải cùng... phải đi theo người này! Vô luận cậu ta đi đến đâu... cháu... cháu đều phải theo... đây là yêu cầu duy nhất trước khi lâm chung ta nói với cháu... cháu... cháu làm được không?”

“Cái gì?” Đi theo người đàn ông này? Chân Chân gần như choáng váng, ông nội tại sao lại...

Lão Kiều nhìn về phía Wagner: “Cậu trai trẻ, cậu có thể đáp ứng tôi... thay... thay tôi chăm sóc cho cháu gái của tôi? Mặc kệ sau này cậu có dự định gì đều phải trước... trước... trước hết vì nó mà suy nghĩ cho tốt... Tương lai của nó đời này chính là gánh nặng của cậu, trách nhiệm của cậu, dù cho về sau cậu có nghèo rớt mùng tơi đến nỗi chỉ có một chén cháo để no bụng... cũng... cũng... không thể... quên... quên... quên... chia cho... cho nó... một nửa.”

“Dựa vào cái gì mà tôi phải đáp ứng yêu cầu của ông?” Thật buồn cười, đây rõ ràng là một hiệp ước không bình đẳng! Anh đang êm đẹp thì vì sao lại phải đáp ứng khiến mình bị rước thêm phiền toái không cần thiết?

“Bởi vì tôi... sắp... sắp... chết... cái mạng của tôi không phải bị cậu hại sao? Nếu không có cậu, đám người kia làm sao phải chạy đến quán tôi nổ súng? Tôi... tôi sao có thể bị trúng đạn? Làm sao lại phải chết? Làm sao lại cùng cháu gái tôi chia tay, để nó lại một mình, đơn độc sống trên đời này? Cậu nói... nói... nói xem sao lại không thể bồi thường cho tôi?”

Lông mày Wagner gắt gao nhú lại thành một đường.

Lão Kiều sử dụng hết tất cả khí lực còn sót, giữ chặt tay phải anh: “Đáp ứng tôi! Cho dù tội nghiệp... tội nghiệp cho lão già sắp... sắp chết này... thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của tôi... để tôi thanh thản... ra đi an lành một chút... cậu... cậu coi như là... là lòng nhân từ, làm việc thiện đi, thu nhận đưa cháu gái số khổ của tôi đi!”

Thoáng thờ hồn hèn một trận, lão cuối cùng cũng phải khốn khổ thỉnh cầu: “Đáp ứng tôi! Tôi xin cậu, tôi... tôi xin cậu!”

Wagner còn đang do dự.

“Ông nội!” Chân Chân lệ đã tuôn như suối, cô ôm chặt lão Kiều, giọng nói cũng khản đặc.

Lúc này lão Kiều không ngờ lại xuất hiện tình trạng suy kiệt hô hấp nghiêm trọng, lão há mồm, liên tiếp há mồm thở dốc, song vẫn thống khổ vạn phần, hít thở không thông, sắc mặt trắng bệch dần dần chuyển sang thâm đen.

Tuy nhiên ánh mắt lão vẫn liêu minh mở to, chăm chú nhìn không chuyển vào Wagner, lộ ra vẻ cầu xin vội vã, dường như không thấy được anh gạt đầu thì vô luận là thống khổ thêm bao nhiêu nữa lão vẫn cương quyết không nhắm mắt, trút hơi thở cuối cùng.

“Được... tôi... đáp ứng ông.” Ngay cả người có trái tim sắt đá cỡ nào, gặp phải tình huống này, chỉ sợ cũng khó cự tuyệt một lão già sắp chết đáng thương lẫn ánh mắt cầu xin thống thiết như vậy.

“Cảm ơn... Cảm ơn cậu...” Lão Kiều nghe xong liền cười thỏa mãn, lập tức không còn vương bận gì nữa bèn đình chỉ hô hấp, gục đầu, vĩnh viễn nhắm chặt hai mắt.

Lão cảm thấy chính mình không hề chết vô ích, sống hơn 70 năm, gặp qua vô số loại người, chỉ cần liếc mắt một cái là cũng đủ để lão có thể kết luận rằng người đàn ông này có lai lịch rất lớn, thuộc giống long phượng tôn quý; lão đã sống 70 năm, chết cũng không oan uổng, điều duy nhất không yên lòng cũng chỉ có Chân Chân, đứa nhỏ này rất đơn thuần, rất thiện lương, trước nay không hề biết tới lòng người nham hiểm, thế gian hung ác.

Nếu không có lão, lão hoàn toàn không dám tưởng tượng, một mình nó sẽ sống thế nào? Bị ức hiếp, bị lừa gạt đều có khả năng, nếu có thể đi theo người con trai này, được cậu ta che chở, nó tuyệt đối sẽ không phải chịu khổ, chịu tội, chịu bị lừa gạt, chịu bị ức hiếp.

Lão nhìn ra được, người này chẳng những bối cảnh rất cao, hơn nữa còn thuộc loại nói là làm, đã hứa sẽ không nuốt lời, đáp ứng chuyện gì thì nhất định sẽ làm được, người như thế trên đời này dù không còn nhiều lắm, nhưng may thay cậu ta lại chính là một trong số ít ỏi còn lại đó.

Dùng một mạng đổi lấy một mạng, đảm bảo hạnh phúc cả đời sau này của Chân Chân, loại chết kiểu này cũng xem như vô cùng đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chân Chân ôm thi thể của lão Kiều, hồi lâu cũng không động đậy chút nào.

“Ông ta đã chết, cô còn muốn ôm tới bao giờ?” Wagner sớm đã không còn kiên nhẫn, đưa tay toan tách cô cùng lão Kiều ra.

“Không cần! Không cần tách tôi khỏi ông nội...” Chân Chân nước mắt giọt này nối tiếp giọt kia, chảy mãi không ngừng. “Chân Chân không thể không có ông nội... Ông nội, vì sao ông nội nhấc tâm như vậy, bỏ rơi một mình Chân Chân?” Cô găt gao ôm lấy thi thể lão Kiều vào lòng, những câu oán thán đau lòng một lần lại một lần vang lên.

“Tôi xin cô đó, không cần khóc nữa được không? Cho dù cô đem mắt khóc thành mù, ông cô cũng không sống lại được, cô rút cuộc có muốn để cho ông ra đi không vậy?” Wagner không phải là người dễ dàng mềm yếu, tim anh đã sớm tàn nhẫn cứng rắn đến một mức độ cao, sẽ không bao giờ đau lòng, chỉ biết tiếp tục bình tĩnh.

“Ông nội là người thân duy nhất trên đời của tôi, ông chết rồi, tôi nên làm gì đây? Ông nội, ông bảo Chân Chân về sau phải làm sao bây giờ? Hu hu hu...” Lại là một chuỗi nước mắt cuộn cuộn dài vô cùng tận.

Wagner chưa từng gặp qua cô gái nào khóc dữ dội hơn Chân Chân, mắt giống như là hai cái vòi nước hư muốn khoá cũng không tài nào khoá được.

“Ông cô không phải kêu cô đem giao cho tôi sao? Từ nay về sau cô đi theo tôi, tôi sẽ cho cô miếng cơm ăn.” Chỉ tiếc, người thân mà cô tự cho là duy nhất này trên thực tế hoàn toàn chẳng có quan hệ huyết thống, không phải là máu mủ ruột già của cô.

“Tôi không đi cùng ai hết, tôi sẽ cùng ông nội ở một chỗ!” Cô dùng sức ôm thi thể lão Kiều, giọng điệu kiên định hiếm có.

Lúc này, Wagner thật sự không thể nhìn được nữa, anh dùng sức tách cô ra khỏi thi thể lão Kiều, cứng rắn kéo nàng ra khỏi cửa quán lẩu.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Tôi không cần! Anh buông, tôi sẽ không đi, tôi muốn ở một chỗ với ông nội!”

“Nơi này không còn an toàn nữa, những người đó bất cứ lúc nào cũng có thể phái thêm nhiều người đến, tôi không muốn suốt ngày đều phải tốn công đối phó với đám chúng nó.” Cho nên anh phải mau chóng rời khỏi đây mới được.

“Bọn họ muốn giết anh mà, vì sao tôi phải đi cùng anh? Tôi không cần đi theo anh, bọn họ đến thì cứ đến, dù sao tôi với bọn họ cũng chẳng có quan hệ gì!”

“Cô quên ông nội cô vừa mới trắng trời gì ư? Ông ta kêu cô đi theo tôi, bất luận tôi đi đâu, cô đều phải đi đến đó, nếu tôi bị đám người kia giết chết, không phải cô cũng bắt buộc cùng tôi xuống âm phủ à? Giờ cô nói đi, điều đó và cô không có quan hệ gì sao?”

“Tôi... tôi không biết... tôi không biết gì cả... không biết...” Cô lắc đầu khóc, bâng hoàng bất lực kêu lên: “Ông nội, ông nói cho cháu biết đi, cháu nên làm gì bây giờ? Cháu phải đi cùng người này thật ư? Nhưng vì sao ông nội lại muốn cháu đi cùng anh ta chứ?”

Wagner hết sức tỏ ra nhẫn nại, cho rằng là mình đã đặc biệt dịu dàng nói: “Đây là yêu cầu cuối cùng của ông nội cô trước khi lâm chung, cô muốn làm trái nó hay là tôn trọng làm theo nó đây?” Nếu cô chọn làm trái, anh thật đúng là câu còn không được!

“Anh này... anh... anh thật sự bằng lòng thu nhận tôi, để cho tôi đi theo anh á?” Vành mắt cô hồng hồng quan sát anh, hai mắt đầm lệ ngóng nhìn anh.

“Tôi đã đáp ứng ông nội cô, không thu nhận cô, tôi còn có thể thế nào nữa?” Anh cũng chẳng muốn đeo cô gái nhỏ này bên người đâu, thật phiền toái! Vốn anh là một người rất tốt, tuy nhiên đang giữa lúc chạy trốn khốn khổ, ai muốn tự nhiên mọc thêm một cái gánh nặng? Bao ăn bao uống không nói, còn phải chịu trách nhiệm tương lai... Nhưng là ai đã đáp ứng khẩn cầu của ông nội người ta trước khi chết? Bản thân anh không thể làm loại chuyện thất tín với người đã khuất được, cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

“Nhưng mà... muốn tôi đi theo anh, vậy ông nội tôi phải làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ cứ mặc kệ ông nằm đấy ư?” Cứ để ông nằm rữa ở đây, ngay cả chỗ yên nghỉ ngàn thu cũng không có?

Wagner quét mắt bốn phía quán lẩu, các thực khách ngay từ lúc lão Kiều tắt thở đã lập tức giải tán, cả đám người đều chạy không còn bóng dáng.

Anh suy tư hồi lâu, rồi lại thông thả đi về phía thi thể của lão Kiều, lấy bóp da lần lượt rút ra thật nhiều, thật nhiều tiền mặt, ném cho pho tượng thạch cao Spark dưới gầm bàn. “Giúp chúng tôi xử lý hậu sự cho ông ấy, nghĩa địa chọn chỗ tốt nhất, quý nhất, hôm nay tôi mang cô bé này rời đi, nhưng một thời gian ngắn nữa sẽ trở về, nếu ông không làm theo ý lời tôi nói, ông hẳn là biết mình sẽ có kết cục gì.” Trong quán, ngoài anh cùng Chân Chân còn sống ra, chỉ còn mỗi “bức tượng thạch cao” này thôi.

Spark không phải là không muốn chạy, khổ nỗi chân đồng cứng không đi nổi, mềm nhũn bất động tại chỗ.

Hoàng sợ cuống quýt nhặt chỗ tiền Wagner vung, Spark run rẩy kính sợ tuân lệnh: “Dạ.”

Wagner nhìn Spark cầm tiền trong tay mà vẫn chưa trút bỏ được vẻ mặt sợ hãi, bỗng nhiên quay ngoắt 180 độ, anh giống như một người bạn hoà ái, thực thân thiết vỗ vỗ cái đùi cứng đơ của Spark. “Tiền còn thừa, ông anh cứ giữ lấy mà dùng, nghe rõ chưa? Toàn bộ nhờ ông anh đấy.” Anh cười nhạt. “Tôi cảm thấy đứa con trai của ông anh vẫn nên tiếp tục đọc thân thi hơn.” Nụ cười nhẹ biến thành nụ cười chế nhạo. “Nếu không, anh ta cũng sẽ tiếp tục ly hôn thôi.”

“Tôi không thể ở lại tự mình lo hậu sự cho ông nội sao?” Chân Chân dụi dụi mắt, hấp hấp cánh mũi hồng hồng.

“Không thể.”

“Vi sao?”

“Tôi không có nhiều thời gian ở đây.” Ra khỏi quán lẩu, Wagner kéo Chân Chân, sai bước đi trước. “Nhưng cô cũng có thể yên tâm, bác Spark kia của cô nhất định sẽ lo hậu sự cho ông nội cô ổn thỏa.”

“Anh nghĩ bác Spark sẽ thật sự hết lòng lo hậu sự cho ông nội tôi?” Cũng chẳng phải người thân, bạn thân, chỉ là một thực khách thường xuyên đến quán nhà cô ăn lẩu, tám chuyện làng xóm, cô không thể không nghi ngờ, anh chỉ mới thấy mặt đối phương lần đầu, sao dám khẳng định chắc nịch như vậy?

“Đương nhiên, nhìn mặt ông ta thì biết, loại người này tuyệt đối sẽ không dám không nghe theo lời tôi.”

Câu trả lời của Wagner làm Chân Chân cảm thấy khó có thể tưởng tượng, song cô cũng chẳng còn tâm tư truy đến cùng, mím môi, cô lại hỏi han vấn đề khác: “Anh muốn dẫn tôi đi khỏi đây có phải nên để tôi về nhà thu thập hành lý một chút, như quần áo chẳng hạn, rồi lại đi với anh?” Bằng không hai bàn tay trắng, về sau cô sẽ mặc cái gì, dùng cái gì?

“Không cần, quần áo của cô sau này tôi sẽ mua lại cho.”

“Anh này, anh cũng không thể nói cho tôi biết những người đó vì sao muốn đuổi giết anh ư?” Hai người đang chìm trong im lặng, Chân Chân vẫn nhìn không được mà tò mò, đem thắc mắc mình muốn hỏi nhất xuất ra miệng.

“Không thể.”

“Vi sao không thể?” Sao lại vẫn là những lời này? Tiết lộ nguyên nhân một chút cũng không được à?

“Biết nguyên nhân đối với cô chẳng chỗ nào có lợi cả.” Chẳng thà cái gì cũng đừng biết.

“Không lẽ anh trộm tiền của bọn họ, đốt nhà của bọn họ, cướp vợ của bọn họ, bắt cóc con của bọn họ, bọn họ mới không thể không giết anh?”

“Cô nhóc kia, sức tưởng tượng của cô cũng quá phong phú đấy nhỉ?” Anh dừng bước, híp mắt chăm chú nhìn cô.

Trộm tiền mấy tên đó, đốt nhà mấy tên đó, cướp vợ mấy tên đó, bắt con mấy tên đó? Anh là một hoàng tử tôn quý, đáng đi làm mấy chuyện này ư? Wagner quả thực dở khóc dở cười.

“Anh không chịu nói cho tôi biết, tôi dĩ nhiên phải suy đoán linh tinh thôi!” Trên TV không phải đều vậy à? Thù sâu như biển, không đội trời chung mới có thể không khoan không nhượng, thấy là phải giết!

“Biết những người đó muốn giết tôi rồi, cô đi theo tôi có thấy sợ hãi không?”

Nếu bởi cô nhất gan, chủ động quyết định không cần cùng nhân vật nguy hiểm như anh ở chung một chỗ, thế thì sẽ không tính là anh bội tín với lão Kiều chứ? Wagner mong số mình đỏ.

“Vậy anh sợ à?” Chân Chân hỏi ngược lại anh.

“Sợ?” Anh hừ lạnh một tiếng. “Mấy tên đó còn không xứng để tôi cho vào mắt.” Ngừ khí cuồng ngạo, biểu hiện hết mức lòng tự kiêu của anh.

Được xem là đối thủ của anh, đến nay quả vẫn chưa sinh ra.

“Anh là đương sự còn không sợ thì tôi đây sợ cái gì?” Chân Chân trước sau ngây thơ đáp, làm cho Wagner không khỏi nghĩ đến câu châm ngôn “kẻ không biết thì không sợ”.

Wagner xác thực không sợ, anh sống gần 30 năm cũng không biết từ “sợ hãi” viết như thế nào, vậy mà đối mặt với “của nợ” vương vít, lộn xộn, rắc rối này, anh lại rùng mình? Quả nhiên vô quýt dày có móng tay nhọn! Đáng ghét, đáng ghét, rốt cuộc vẫn phải bó tay chịu trói!

“Cô gọi là Kiều Chân Chân, phải không?” Wagner thân nhiên lái vấn đề sang hướng khác.

“Không phải, tên tôi là Kiều Chân, chỉ là mọi người đều thích gọi tôi là Chân Chân thôi.” Gọi, gọi, khách đều có thói quen gọi cô như vậy, cũng không còn bao nhiêu người nhớ rõ tên thật của cô nữa.

“Năm nay cô 17, tôi không nói sai chứ?” Đúng là không gì sánh bằng với tuổi trẻ, quãng thời gian đẹp nhất đời người.

“Làm sao anh biết?” Chân Chân thảng thốt giật mình, đôi mắt mở tròn cực tròn, đồng tử đen láy, sáng ngời, lông mi cong cong còn lơ thơ vương vài giọt nước mắt vẫn chưa khô.

“Tôi nghe Spark cùng ông nội cô nói chuyện.” Wagner lại sai bước, bước đi như bay, hai bước thành một bước, Chân Chân phải cố đi dài thêm bốn, năm bước nữa mới có thể bắt kịp tốc độ của anh.

“Cô có biết con trai của Spark không?”

“Con bác Spark? Có gặp qua vài lần, cũng chẳng có ấn tượng gì lắm; tôi nghe hàng xóm nói, anh ta đã ly hôn 2 lần, đều là vợ không chịu được anh ta bất tài vô năng, chơi bời lêu lổng, còn có chút khuynh hướng bạo lực gia đình.”

“Bác Spark của cô muốn ông nội cô gả cô cho con trai mình, trở thành con dâu thứ ba trong nhà ông ta.” Wagner quan sát vẻ mặt Kiều Chân trong giây lát trở nên cực kỳ khó tin, lại tiếp: “Nhưng ông nội cô không đồng ý lời gạ hỏi của Spark.” Thính giác của anh trước nay luôn rất tốt, tuy có rất nhiều chuyện không nên nghe, nhưng bắt đầu dĩ anh vẫn lỡ nghe được; khả năng này cả anh và người nào đó đều đã có từ lúc mới chào đời.

Chân Chân cúi đầu, nước mắt liên tục chậm rãi chảy ra.

“Sao cô khóc?” Đúng là một con quỷ khóc nhe! Nước mắt muốn chảy liên tục, so với hệ thống cung cấp nước giá rẻ còn lẹ hơn.

“Tôi nhớ ông nội tôi quá... Nếu ông đừng chết thì tốt quá rồi...”

“Chết là chết, làm sao có cái gì gọi là ‘nếu?’” Trẻ con quả nhiên là trẻ con, suy nghĩ cũng ngây thơ như vậy.

“Anh ơi, anh là người tốt hay người xấu thế?” Nếu nói anh là người tốt, mấy người kia sao còn đuổi giết anh? Nếu nói anh là người xấu, vì sao chỉ bằng một lời hứa với ông nội, anh liền cam tâm tình nguyện mang một người chẳng có tiền đồ gì như cô bên người? Không nói đến chuyện đang yên đang lành bỗng bị bắt thêm một gánh nặng, hơn nữa bất cứ lúc nào cô cũng có thể khiến mình vương chân vương tay.

“Vấn đề này không dễ trả lời đâu, cô nhóc.” Chỉ có trẻ con không hiểu sự đời mới có thể đơn thuần đem con người phân thành “người tốt” với “người xấu”.

Bạn bè của anh đương nhiên đều cho rằng anh là người tốt, hào phóng, ngay thẳng, đầy nghĩa khí; nhưng phụ nữ thì lại cho rằng anh là người xấu xa nhất trên thế giới này, người đàn ông tệ bạc nhất, ác độc nhất, phóng đảng, trăng hoa, song chẳng có gan nào dám nói thành lời.

“Anh này, về sau tôi phải xưng hô với anh thế nào? Cứ kêu là “anh này” sao?”

“Tuỳ cô.” Wagner lại nói tiếp: “Nhưng mà nếu về sau cô muốn tiếp tục cùng đi với tôi, có một số việc tôi nhất định phải công khai nói rõ với cô trước.”

“Anh nói đi.” Cô nghiêm túc thẳng lưng, dỏng tai nghe.

“Con người tôi tính tình không tốt lắm, giận lên liền thích đập đồ này nọ, nên cô mà nhìn thấy tôi lên cơn, tốt nhất nên chạy nhanh, trốn xa một chút.”

“A?”

“Nếu ngày nào đó cô bất hạnh bị tôi dả thương, trăm nghìn lần đừng oán tôi không nhắc trước.”

“Anh ơi, anh... anh... anh...” Khoé miệng Chân Chân run rẩy. “Anh ngoại trừ chỉ thích nổi điên khi lên cơn giận, đập đồ này nọ... vậy... vậy... với người khác cũng sẽ không... thế đi?” Cô hơi sợ, có chút kinh hoàng dò hỏi.

“Cũng chả chắc lắm.” Wagner đặc biệt nghiêm túc suy nghĩ sâu xa một lát. “Nếu mà tôi nổi nóng, trong tay đúng lúc chẳng có gì để đập, hay cũng chẳng có đồ gì để tôi trút giận, người bên cạnh tôi cũng có khả năng sẽ...”

Chân Chân sợ tới mức cả người lập tức run bắn, thân thủ của anh không phải cô chưa từng chứng kiến qua, nếu thật bị anh đánh, dù chỉ chút xíu thôi, cô không chết thì chắc chắn cũng sẽ mất đến nửa cái mạng!

“Anh... anh yên tâm đi!” Khuôn mặt cô trắng bệch, hít sâu một hơi. “Chỉ cần nhìn thấy anh tức giận, tôi sẽ lập tức lần đi thật xa, tuyệt sẽ không để anh đánh tới tôi đâu!”

Không thể chọc vào anh, cô còn không biết đường trốn đi thật xa sao?

Màn đêm yên lặng buông xuống, hai người đi dọc phố phường, trông rất giống một đôi đang tay trong tay cùng sánh bước trên đường tình, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, nhìn kiểu gì cũng thấy thật xứng đôi; chỉ là Wagner đi có chút nhanh quá, Chân Chân đuổi theo đuổi cả sức, một Wagner luôn luôn chẳng biết chăm sóc người khác là thế nào lúc này đã hơi có chút bức dọc, rất không vui thúc giục: “Sao cô đi chậm thế? Đi nhanh chút đi được không?”

Chân Chân tủi thân cắn môi dưới. “Tôi đang rất cố gắng theo anh đây... Anh này, tôi sinh ra đâu có hai cái đùi dài như anh đâu, anh thông cảm cho tôi chút được chứ?”

Nói xong, cô dứt khoát ngồi xổm xuống hết một đứa trẻ, không chịu đi tiếp, tính nhõng nhẽo bị khơi dậy, cô nhẹ nhàng xoa bóp đầu gối bị đau.

“Tôi thấy cô lúc chạy tới chạy lui bệ lều ở quán không phải đều ổn sao?”

Chân Chân bĩu môi than thở: “Anh ơi, tôi khát nước.” Cô khóc lâu vậy rồi, chảy nhiều nước mắt vậy rồi, lượng nước trong cơ thể hao hụt, hiện tại khát nước là lẽ đương nhiên.

Wagner ở một quầy giải khát nhỏ bên đường mua cho cô chai nước khoáng, Chân Chân xoay nắp 2, 3 lần để mở chai, ừng ực một hơi tu sạch chai

nước.

Uống xong, Chân Chân mới chợt nhớ, mình có phải giống như trâu bò bị bỏ khát cả năm không, đáng lẽ cô nên hỏi mời người bỏ tiền mua uống một tiếng hay hỏi anh có muốn uống hay không chứ.

Cô hơi xấu hổ lấy tay lau khoé miệng. “Cảm ơn anh.”

“Có thể đi tiếp?” Anh chẳng chút để tâm tới lời cảm ơn của cô.

“Chân tôi thật sự đau quá! Chúng ta nghỉ ngơi chút không được à?”

“Cô đừng có phiền toái thêm nữa được không?” Mang con gái theo đúng là nhiều chuyện!

Chân Chân sụt sịt lỗ mũi, đáng thương lẫn không tình nguyện lê chân bước đi; cổ chân của cô thực rất đau, tuy nhiên cô không muốn bị anh khinh thường, ghét bỏ, cô là con gái, thể lực, bước chân đều không so bì được với anh chứ không phải cô có ý rề rà, chọc anh nổi cáu.

Vì phòng để cô đi lạc, Wagner nắm cổ tay trắng ngần của cô.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Cứ đi rồi sẽ biết, chẳng việc gì phải nói cho cô.” Câu trả lời của Wagner vẫn lạnh lùng như vậy, cùng với gương mặt anh chẳng sai biệt là mấy.

Đêm đầu hạ, hơi nóng bao phủ, bầu trời đêm như chiếc màn đen tuyền, đính đầy sao tựa như những đôi mắt lấp lánh.

Chân Chân cắn răng theo sát bước anh đi, thật không hiểu vì sao anh phải lôi cô đi bộ xa lắc xa lơ thế này. Trên đường cũng chẳng phải không có xe taxi, xe bus, hà cớ gì họ lại không vẫy chiếc taxi hay bắt xe bus chứ?

Anh không có tiền ư? Hiển nhiên không phải. Vậy anh bắt cô chịu khổ như này là để khảo nghiệm cô ư? Cô thực sự sắp hạ đường huyết, xụi lơ rồi đây!

Bước, bước mãi, đột nhiên chân phải của Chân Chân xiêu vẹo, con đau nhúc ập tới, cô cúi người, thống khổ ôm lấy mắt cá chân của mình.

“Cô lại làm sao vậy?” Wagner mày kiếm cau có, quả thực mau bị “cục nợ” này đánh gục.

“Đau quá!” Cô liên tục rên rỉ.

Wagner cúi đầu xem xét mắt cá chân phải của cô. “Trẹo chân?” Thoạt nhìn hình như là phải.

Thật ngu ngốc! Đi đường trên phố cũng dễ bị trẹo chân, thử hỏi cô còn có thể làm được cái gì?

“Tôi... tôi...” Chân Chân đau đến mức chỉ có thể lắt nhắt thờ dốc.

Wagner dừng trước cô, đưa lưng về phía cô và ngồi xổm xuống. “Lên đây đi, tôi cõng cô.”

“Anh... anh muốn cõng tôi hả?” Bất ngờ, cực kỳ bất ngờ!

“Bằng không cô tự đi được à?” Anh có vẻ không vui mở miệng nói: “Lên mau, đừng lãng phí thời gian!” Đám người đó bất cứ lúc nào đều khả năng đã đuổi theo họ, họ phải nhanh chóng rời khỏi nơi này mới có thể đảm bảo an toàn cho nhau.

Chân Chân chớp chớp đôi mắt to, có chút thẹn thùng trào lên lưng anh, lưng anh rất rộng, lại rắn chắc, làm cho cô không khỏi lại nhớ tới ông nội yêu quý của cô; ông nội trước đây cũng thường hay cõng cô, nhưng sau khi cô lớn rồi, ông nội không cõng cô nữa, không phải bởi vì không muốn, mà bởi cô giờ đã nặng lên nhiều lắm, ông nội có muốn cõng cũng chẳng được.

Nghĩ đến ông nội, nước mắt Chân Chân không kìm được lại rơi như mưa, buồn bã thương tâm.

Wagner cảm giác lưng áo sơ-mi của mình ẩm ướt như có trận đại hồng thủy quét qua, thầm đoán cô nhóc kia chắc chắn lại nhớ tới ông nội mình nên mới khóc, vì thế liền nhân nhạ bảo: “Cô không cần khóc nữa được chứ? Tôi cũng chẳng muốn áo sơ-mi của mình dính đầy nước mắt với nước mũi của cô đâu.”

Chân Chân không khỏi vừa nén khóc vừa thút thít trả lời: “Tôi cũng đâu có muốn! Nhưng mà... nhưng mà tôi thật sự rất buồn! Tôi vừa mới quên buồn một cái, lát sau nước mắt đã bắt giắc rơi xuống rồi... Anh này, anh cho tôi khóc một chút đi! Khóc rồi, tôi... tôi mới thấy trong lòng nhẹ nhõm thoải mái hơn.”

Cảm tình của cô cùng ông nội nhất định vô cùng thấm thiết! Wagner đã hoàn toàn hiểu được.

Nếu người nhà của anh mất, anh khẳng định sẽ không như cô quá mức bi thương, bởi ngày thường đám đó đều chẳng có lương tâm, chẳng có nghĩa khí, cũng chẳng có tình người, tuy nhiên tình thân nặng tựa Thái Sơn, nếu bọn họ chết, anh cũng đảm bảo mình chẳng vui vẻ gì.

Im lặng cõng Chân Chân trên lưng bước đi, anh không ngăn cản cô nữa mà để mặc cô ở sau lưng mình rỗng khóc một trận.

Kỳ thật, cũng không phải không thể bắt taxi hoặc ngồi xe bus, nhưng như vậy thì mục tiêu sẽ bị đánh dấu rất rõ, rất dễ khiến người khác chú ý; hơn nữa như lời anh, đi bộ loang quanh còn có thể vừa đi vừa quan sát động tình xung quanh, thời thời khắc khắc bảo trì cảnh giới cao độ; ngồi trên xe lại dễ khiến cho tính cảnh giác của anh bị sụt giảm, một khi tình huống thay đổi cũng rất khó kiểm được đường thoát thân.

Người trên lưng đích thực khóc một hồi, thế là nặng nề ngủ; thực ra thì rất khó khăn cho cô gái nhỏ này, trong vòng một ngày đột nhiên gặp bao biến cố lớn trên đời, đổi lại là người khác, đều sẽ rất khó thừa nhận.

Ở nơi trung tâm thành phố nhộn nhịp sầm uất nhất, thương nghiệp phát triển, có một night club tên là Huyền Nhật, hơn 7 giờ tối mỗi ngày mở cửa, rạng sáng 3 giờ đóng cửa; ông chủ club này gọi là Mark, người Philippines, cũng là một người bạn vô cùng thân thiết của Wagner ở Bagdad.

Lúc Wagner công Kiều Chân ngủ say đi vào Huyền Nhật từ cửa sau thì club cũng đã đóng cửa từ lâu, anh trực tiếp công cô trên lưng đi xuống tầng hầm của club, tìm giường yên vị đặt cô xuống.

Mặc dù bên trên là night club, là một nơi gây ra đủ thứ âm thanh hỗn độn đình tai nhức óc, nhạc nhều xập xình, inh ỏi, nhưng tầng hầm của Huyền Nhật lại là một chỗ yên ắng và dễ chịu lạ thường, thiết bị cách âm hữu hiệu, không hề đem bất cứ một tạp âm nào phía trên vọng xuống dưới lầu.

Thu xếp tốt cho Chân Chân xong, Wagner liền lên lầu tìm Mark.

Mark nhờ hệ thống camera theo dõi đã sớm thấy Wagner vào đến cửa, song lần này làm hấn giật mình là anh không phải chỉ có một người, trên lưng anh không ngờ còn công một đứa con gái!

“Bạn của tôi, hôm nay cậu lại lần nữa bình an trở về, tôi thật vui mừng.”

Wagner thực không phải là người thích tìm bạn bè xin giúp đỡ, việc của mình thì tự mình giải quyết, trước nay đây luôn là nguyên tắc hành sự của anh; nhưng mấy ngày trước anh ở khách sạn thì lại bị bao vây thủ tiêu, may thay lúc ấy anh kịp đập vỡ kính cửa sổ chạy thoát, cũng thuận lợi trốn khỏi vòng vây Tử Thần.

Lại không may là sau khi anh quay trở lại phòng khách sạn đó, hành lý để lại, đồ đạc, tất cả đều bị đám khốn nạn kia cuỗm đi, trên người chỉ còn độc nhất chiếc di động cùng ít tiền lẻ; hộ chiếu, thẻ tín dụng bỏ trong vali dĩ nhiên đã không cánh mà bay; lúc bấy giờ, anh mới đành phải tìm đến người bạn duy nhất ở Bagdad nương nhờ, Mark, nhờ hấn giúp đỡ.

Mark là một người cực kỳ trọng nghĩa, cũng là một người bạn vô cùng thoải mái, nghe anh gặp phải bất trắc liền không nói hai lời tặng luôn tầng hầm của club mình cho anh ở, còn đưa cho anh một số tiền lớn để chi tiêu, những điều này đều làm Wagner hết sức xúc động.

Có thể đưa than cho mình sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lạnh lẽo, đến bây giờ những người đó đều là những người bạn khiến người ta cảm động.

Wagner tìm ghế dựa ngồi xuống, có vẻ hơi mệt mỏi hỏi: “Hộ chiếu mới của tôi còn bao lâu mới xong?” Mất hộ chiếu, anh không đáp được máy bay quay về nước. Wagner chẳng những ở nhà của Mark, dùng tiền của Mark, còn phải chịu ơn Mark, nhờ hấn làm cho anh một cái hộ chiếu mới.

Mark ở Bagdad tuy chỉ là một thương gia, nhưng hấn cực thích kết giao bạn bè, không chỉ quen biết rộng, năng lực làm việc cũng không thể xem thường, có Mark giúp, thời gian làm hộ chiếu mới của anh so với thời gian nước chảy mau hơn nhiều lắm! Quan trọng nhất là có thể tiết kiệm bớt nước bọt cho việc làm thủ tục.

Mark cầm một phong bì màu trắng đưa cho anh.

Wagner nhận lấy, mở phong bì ra, quả nhiên là hộ chiếu mới của anh.

“Định khi nào về?” Mark châm lửa đốt điếu cigar, rít lấy một hơi.

“Vốn định hộ chiếu mới làm xong thì về.”

“Vậy giờ?” Chẳng lẽ kế hoạch thay đổi?

“Phải chờ thêm vài ngày.”

“Không nói lý do cho tôi được sao?” Mark không hiểu vì sao Wagner muốn chờ thêm vài ngày nữa, ở lại Bagdad nguy hiểm trùng trùng, anh không thể không hiểu hoàn cảnh của chính mình.

“Tôi sợ còn phải nhờ cậu giúp một việc nữa.” Wagner đem hộ chiếu bỏ lại vào phong bì, cũng chẳng trực tiếp nói rõ nguyên do với bạn tốt.

“Giúp cái gì?” Mark một bên hút cigar, một bên theo dõi từng nhất cử nhất động của bạn.

“Giúp tôi làm một hộ chiếu cho cô nhóc trên lưng tôi lúc nãy.”

“Cậu muốn đem cô ấy cùng về nước?” Mark cả kinh.

“Ừ.”

“Cô gái kia là ai?” Lại muốn cùng dẫn về nước?

“Một ‘của nợ’ trưa hôm nay ở quán lẩu kia nhặt được.” Tiếp đó, Wagner bâng quơ nói qua về chuyện đó, ngắn gọn, rõ ràng thuật lại cho Mark biết tình cảnh lúc đấy.

Mark đưa tay kẹp điều cigar đang ngậm, lắc đầu. “Không giống với tác phong của cậu, cậu từ trước đến nay không đòi nào tự rước phiền toái lấy vào người.” Trừ phi là bị liên lụy. “Hiện tại sao bỗng muốn thu lưu một cô gái nhỏ?”

Wagner nhíu mi than nhẹ: “Nếu lúc ấy cậu ở đó, cậu chắc chắn cũng sẽ đồng ý như tôi.”

“Cậu mang cô ấy về nước rồi định tính thế nào nữa?”

“Cho cô ấy việc làm đi! Cô ấy vẫn làm phục vụ ở quán lẩu, tay chân rất chịu khó, nhà tôi sẽ không để ý tôi mời thêm một nữ giúp việc đâu, chỉ là nuôi thêm một người, cũng chả lo cô ấy sẽ ăn nhà tôi đến độ sạt nghiệp.”

“Cậu từ Bagdad ngàn dặm xa xôi thu lưu một cô gái, rồi lại ngàn dặm xa xôi đưa cô ấy về Dolly hi Mia, cuối cùng thì để cô ấy làm nữ giúp việc nhà cậu?” Ý tưởng này của Wagner thật sự là quái gở!

“Làm nữ giúp việc với cô ấy là tốt nhất còn gì? Nữ giúp việc nhà tôi có tiền lương, có nghỉ hưu, còn bao ăn bao ở, bao luôn cả tiền thuốc men bệnh tật trong thời gian tại chức, sau khi về hưu còn có thể có hợp đồng về chế độ lương hưu, chỉ sợ đến chỗ khác còn không tìm được công việc nào nhiều phúc lợi thế! Cô ấy có thể làm nữ giúp việc nhà tôi là phúc ba đời nhà cô ấy, cũng là sự sắp đặt thích đáng của tôi cho cô ấy.”

Chẳng phải bảo tương lai của cô do anh phụ trách? Chẳng phải bảo mặc kệ về sau anh có tính toán gì đều phải vì cô mà lo lắng trước cho cô? Cho cô làm nữ giúp việc nhà anh, anh hoàn thành trách nhiệm lớn nhất của anh với cô rồi nhé! Trong lúc anh công cô đến Huyền Nhật, dọc đường đi anh đã suy nghĩ kỹ, sắp xếp cho cô làm nữ giúp việc nhà anh quả nhiên là cách xử lý toàn vẹn nhất.

“Chỉ có cậu thấy vậy!” Mark một lần nữa kẹp lấy điều cigar, chân bắt chéo, thân mình khẽ lắc lư một chút.

“Mark, cậu có thuốc trị thương không, thuốc nước tiêu sưng ấy? Cho tôi một lọ.”

“Cậu bị thương?” Mark vội vã sốt sắng xem xét anh toàn thân từ trên xuống dưới, không hề phát hiện anh bị thương.

“Không, là cô ấy bị trẹo chân.”

Nghe đảm bảo Wagner không hề bị thương, Mark mới yên lòng, quay đầu phân phó gã thuộc hạ bên cạnh, người nọ lập tức từ một phòng khác mang đến một lọ thuốc nước.

“Cảm ơn.” Wagner nhận lọ thuốc nước từ tay thuộc hạ của Mark, tay cầm lấy. “Trước tôi quay về tầng hầm, hộ chiếu của cô ấy làm giúp tôi, khi nào xong nói cho tôi biết!”

Mark nhìn bóng dáng anh đứng dậy từ trên ghế. “Cần tôi tìm giúp cậu một cô cùng xuống dưới đó chứ?” Night club xưa nay không thiếu hai thứ, đầu tiên là náo loạn, hai là người đẹp.

Mark không chỉ cung cấp cho anh chỗ ở vô điều kiện, thường thường còn có thể miễn phí vì anh cung cấp chút gái cho anh giải sầu bớt chán; thấu hiểu nhu cầu và cách giải quyết của bạn bè cũng là một điều trước nhất phải học trong tình bạn của phái mày râu.

“Đêm nay không cần.” Bây giờ Wagner không có hứng thú làm tình cùng gái.

“Phải rồi! Tôi thiếu chút quên bég hôm nay cậu có mang lương khô, không cần ăn ngoài.” Mark cố tình trêu tức, khoe miệng cong cong, ám chỉ thật rõ ràng.

Wagner bỏ ngoài tai lời Mark nói, chỉ tà tà liếc mắt về sau một cái rồi rời khỏi phòng làm việc của Mark.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Chân Chân chớp mắt một chút cũng không yên giấc, trong mộng chẳng biết có phải được cùng ông nội mình đoàn tụ sum vầy hay không mà trên mặt hai hàng lệ đã chảy dài.

Wagner tay cầm lọ thuốc nước, nhẹ nhàng đi đến bên giường.

Ánh mắt anh dõi theo những viên trân châu trong suốt ướt đầm lã dài trên má, từ từ chuyển hướng sang đôi chân mảnh khảnh của cô, sau đó anh nâng chân phải cô lên, gắng sức khê khằng cời chiếc tất ra. Mắt cá phải của cô sưng phồng lên một cục rồ to, nếu xử lý trễ, đảm bảo ngày mai xuống giường cũng là cả một vấn đề.

Mở nắp lọ thuốc nước, mùi hương kỳ lạ truyền ra. Anh đổ lên chỗ mắt cá chân sưng tấy một ít, không chờ nước thuốc màu đen ngấm hẳn vào da, tay anh đã thành thạo giúp cô khê khằng xoa bóp vết thương.

“A...” Nhất thời con đau ở chân phải truyền đến làm Chân Chân bưng tỉnh, theo bản năng giãy giụa kêu lên: “Anh... làm gì?! Không cần, đau quá! Anh buông ra, buông chân tôi ra...”

Wagner hiển nhiên không nghe lời mà ngoan ngoãn buông tha cho chân cô, ngược lại còn tiếp tục dùng thêm sức xoa bóp phần da thịt bị sưng tấy lên của cô. “Cô chịu đi, tuy rằng giờ có đau chút, nhưng đến đêm thuốc phát huy tác dụng rồi thì sẽ không đau nữa. Bằng không chờ ngày mai chân cô sưng phồng lên như cái móng giò, đừng nói là bước xuống giường, ngay cả nằm trên giường thì con đau cũng sẽ tra tấn cô đến chết.”

Cũng may chân cô không bị gãy, chỉ do cổ chân hơi trọ nên sưng một tí, dùng thuốc lã xoa bóp nhẹ chắc cũng tiêu sưng, giảm đau, còn nếu nặng hơn chắc anh chỉ có thể mang cô đến bệnh viện tìm bác sĩ khám.

Chân Chân đau đến nhe răng trợn mắt, cả người phát run, không kìm được mở miệng cầu xin: “Anh ơi, anh nhẹ nhẹ chút đi! Đau muốn chết... A! A! Nhẹ một chút... Nhẹ chút đi mà...”

Wagner lại đổ thêm vào mắt cá chân nước thuốc đen sì, mắt đếc tai ngơ với tiếng kêu đau oai oái, lại càng chẳng chút nương tay tiếp tục xoa bóp chân phải cho cô.

Bấy giờ Chân Chân liền oà lên khóc hu hu, không phải vì nhớ ông nội nữa, mà là vì đau.

Wagner sống đến bằng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên anh bóp chân cho một người con gái, với người đó là phúc phận quý hoá cỡ nào!?! Nhưng không, hành động của anh chẳng những không được cảm kích mà còn bị cô đáp lại bằng một trận khóc rống tê tâm liệt phế, nước mắt nước mũi đầm đìa.

Thu lưu một đứa con gái so với thu lưu một con mèo đi lạc, con cún bị bỏ rơi quả nhiên thập phần rắc rối hơn!

“Cô khóc cũng vô dụng, dù cô có khóc tới tắt thở, tôi cũng sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.” Wagner nhìn cô khóc đến đầu tóc, mặt mũi rồi tinh rồi mù, tay tiếp tục tăng thêm lực.

“A... Anh! Quá mức ác độc!” Chân Chân nước mắt ràn rụa, tiếng khóc nỉ non. Cô khóc mà đến nỗi mặt phải nhăn nhó hồng rực, xấu tệ!

Bóp chân cho cô xong, Wagner vào toilet rửa sạch nước thuốc có mùi kỳ quặc dính trên tay.

Rốt cuộc cũng được tha bổng, Kiều Chân cuộn tròn người đáng thương lui vào một bên góc giường, úp mặt xuống gối, mũi sụt sà sụt sịt, sụt sà sụt sịt, yên lặng trào nước mắt, không khỏi vì mình mà cảm thấy vạn phần chua xót trong lòng, thậm chí còn thấy bi thảm sống không bằng chết.

Ông nội đi rồi, cô còn làm chân mình bị trọ! Ông nội bảo cô đi theo người đàn ông này, anh lại hung dữ, tàn bạo, tính tình xấu xa, vốn chân của cô đã đau, anh còn làm cho nó đau hơn!

Thật chẳng có nhân tính với nhân từ gì hết!

Cô nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, tại sao ông nội trước khi chết lại muốn cô đi theo anh, tại sao lại muốn phó thác cô cho anh? Trước kia khi cô và ông nội cùng sống với nhau, tuy rằng cuộc sống khó khăn, nhưng cô chưa từng thấy khổ cực tẹo nào.

Cô bằng cấp không cao, ăn học mấy năm trời chỉ ở mức trung bình. Ông nội nuôi không nổi, cô lại chẳng nỗ lực nào khiến ông vì có tiền cho mình đi học mà thân thể già yếu làm lưng vắt vả cả ngày, giống như con quay xoay vòng vòng vì đồng tiền bát gạo, thế nên liền bỏ dở bài tập và sách vở, cùng ông nội kinh doanh quán lẩu.

Việc buôn bán của quán cũng chẳng khá khẩm mấy, chỉ mùa đông mới là lúc quán làm ăn tốt nhất, thực khách lui tới đều là khách quen cả, thu nhập hàng tháng khấu trừ bớt tiền nhà, tiền điện, tiền mua nguyên liệu nấu ăn thì miễn cưỡng chỉ đủ duy trì chi tiêu bình thường của hai ông cháu, song cô cùng ông nội trời sinh đều là người lạc quan, dù ngày ngày còn túng thiếu, họ thấy thế cũng đủ thoả mãn, hạnh phúc rồi.

Tuy nhiên giờ đây, mọi thứ đều thay đổi.

Cô mất đi người thân duy nhất, mất đi ông nội cùng quán lẩu, đổi lấy một người đàn ông cực kỳ máu lạnh, từ cử chỉ tới lời nói. Anh cũng đau đốc, vì sao không nghe lời cầu xin lẫn tiếng khóc của cô? Nhất định phải làm cô đau mới hả dạ ư? Anh chẳng những máu lạnh mà còn mất hết nhân tính!

Chân Chân đau lòng đến độ toàn thân run bần.

Cạnh một chiếc giường khác cách chỗ Chân Chân 3 thước, Wagner đang tự nhiên đứng cởi quần áo, mở từng chiếc cúc áo sơ-mi, lát sau đã nhanh lẹ trút bỏ hẳn cái áo khỏi cơ thể.

Chân Chân sợ tới mức mặt mày hết trắng lại đỏ, vội vã che hai mắt mình lại. “Anh, anh, anh... sao lại cởi quần áo?!”

Wagner cởi xong áo sơ-mi lại chuẩn bị cởi cả thất lưng. “Không cởi quần áo thì tôi ngủ làm sao?” Thực sự cảm thấy IQ của cô nhóc này kém còi.

“Không thể mặc quần áo đi ngủ à?!” Chân Chân cố gắng che mặt mình, liếc mắt một cái cũng không dám liếc.

Ông nội đã dặn, cô gái có gia giáo thì không được phép tùy tiện xem cơ thể con trai, nếu không cẩn thận lỡ thấy, nhất định sẽ rất mất mặt! Cô mới không cần anh biết mình bị anh làm cho mất mặt, như vậy thật xấu hổ!

Wagner cởi xong thất lưng, lại trút bỏ quần dài dưới thân, sẵn chắc, rắn rỏi, so với cơ thể hoàn mỹ của người mẫu trên TV hoàn toàn giống hệt. Trên người anh chỉ còn độc nhất mỗi chiếc quần lót đen gọi cảm...

“Nhưng tôi ngủ trần quen rồi.” Dứt lời, quần lót cũng lập tức lượn lơ rơi xuống đất.

Anh toàn thân trần trụi bước vào phòng tắm, xả nước lạnh vào người một cách sảng khoái, rửa sạch tất cả mồ hôi, bụi bặm tích tụ trong ngày, sau đó chẳng thèm để ý đến Chân Chân đang gồng sức che hai mắt lại, sạch sẽ rào bước khỏi phòng tắm, thoải mái thả người vào một chiếc giường khác, đặt lưng liền ngủ.

Chân Chân làm sao có thể ngủ được nữa? Cô cuộn thân mình nho nhỏ lại thành một đồng trên giường, thẳng đến 3, 4 giờ sau mới mơ mơ màng màng thiếp đi mất.

Hôm sau Chân Chân mê man tỉnh lại, đập vào mắt là hình ảnh Wagner đang nhanh nhẹn mặc vào mình một bộ quần áo mới.

Wagner không bao giờ chịu mặc một bộ quần áo liên tục 2 ngày, vì thế anh mượn Mark một số tiền giúp anh đặt không ít quần áo mới về, còn quần áo đã mặc qua, toàn bộ đều bị anh ném vào thùng rác hết; chẳng phải anh tiêu tiền như nước hay phung phí hoang xài gì, chỉ tại tính anh thì chắc chắn không thể nào đi giặt quần áo, nơi này lại không có người hầu giặt giúp anh, anh lại càng không muốn phải cầm đồng quần áo bẩn đó ra ngoài tiệm giặt ủi, thế nên, thùng rác là cách giải quyết nhanh, gọn, lẹ nhất.

Dù hiện tại lâm vào hoàn cảnh đặc biệt, ngay cả tiền cũng phải vay mượn người ta nhưng tính cách xấu này của anh đâu phải nói bỏ là bỏ được, đành chịu thôi.

Qua một đêm, Chân Chân nhận ra chân phải mình hình như đã không còn đau như tối hôm qua nữa, vết sưng cũng tiêu đi nhiều, chỉ có cặp mắt là sưng húp nghiêm trọng, ngay cả mở cũng phải cố hết sức mới thấy; hôm qua khóc nhiều vậy, giờ chẳng cần soi gương cũng đoán được mắt mình không khác hai quả hạch đào là mấy!

Người con trai này... hoá ra không phải cô ý làm đau cô, máu lạnh với cô mà chỉ vì muốn tốt cho cô, vì cô xoa bóp vết thương để nó chóng khỏi; thế mà ý tốt của anh lại bị cô hiểu lầm, nghĩ sai, thật sự rất có lỗi!

Đáy lòng Chân Chân cảm thấy vô cùng áy náy với Wagner.

Bấy giờ Wagner đã ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị ra khỏi cửa tầng hầm.

Nhưng anh chưa kịp đặt một chân ra khỏi cửa, Chân Chân vội hỏi với theo: “Anh đi đâu vậy?”

Wagner không thèm quay đầu đáp: “Ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Tầng hầm thông gió không tốt, ở lâu sẽ làm ngực thấy khó chịu, thiếu khí. Wagner dù đang trong hoàn cảnh bị đuổi giết nhưng vẫn muốn đi dạo, hoạt động gân cốt, anh khinh bỉ việc cả ngày cứ ru rú ở nơi ẩm ướt, thiếu ánh sáng này, giống như một con chuột trốn chui trốn nhủi không dám ra ngoài sáng.

Chân Chân lập tức ngẩng đầu. “Tôi cũng đi!”

“Không được, không an toàn.” Wagner lạnh nhạt cự tuyệt cô. “Chuyện xảy ra ở quán lẩu hôm qua, cô không phải không nhận ra là đi cùng tôi sẽ gặp nguy hiểm đó chứ?”

“Đã nguy hiểm sao anh còn muốn ra ngoài?” Thà rằng đem mạng mình ra đùa cũng muốn hít thở không khí ư? Trốn ở tầng hầm này chẳng phải rất an toàn sao?

“Bời dù gặp nguy hiểm, tôi cũng có thể an toàn trở về.” Có thêm cô nữa sẽ không an toàn, vì anh sẽ phải lo bảo vệ cả cho cô, lo cho cả hai người bọn họ.

“Mang tôi theo đi mà! Không cần để tôi ở lại đây! Tôi cam đoan sẽ không trở thành gánh nặng của anh. Nếu bọn người xấu đuổi theo, anh chỉ cần lo cho mình là được rồi, không cần lo cho tôi.” Đôi mắt sưng đỏ của cô nheo nheo, ánh mắt nhìn anh lại tội nghiệp đáng thương cực kỳ.

Anh sẽ bỏ cô lại được sao, không thêm quan tâm đến sống chết của cô?

Wagner đối với sự cầu xin của cô làm như không thấy, càng thêm lạnh lùng bảo: “Chỗ này có nước, có đồ ăn, buổi tối tôi sẽ về. Nước hoặc đồ ăn nếu thiếu cô có thể lên lầu bảo người đem xuống thứ mình muốn. Chỉ cần nói cô là bạn của Mark, sẽ có nhân viên đưa đến cho cô.”

“Anh ơi, cầu xin anh! Anh dẫn tôi đi cùng đi! Đừng để tôi lại một mình ở chỗ này! Tôi không muốn ở một mình đâu! Tôi... tôi... tôi... sợ lắm...” Chân Chân chịu đựng chỗ mất cá chân đau nhói, nhảy xuống giường túm chặt lấy anh.

“Sợ? Không thể nào! Ngày hôm qua cô còn cao giọng nói với tôi ‘anh là đương sự còn không sợ thì tôi đây sợ cái gì’, bây giờ thì lại biết sợ rồi? Mới có một ngày mà đổi ý nhanh vậy à? Tôi còn tưởng rằng cô ăn gan hùm, chẳng có chuyện gì trên đời làm cô sợ chứ!”

Người không biết không sợ, cô nhóc này dù đã biết mà vẫn không sợ.

Nếu ngay cả việc đi theo một kẻ đang bị mafia đuổi đồng giết tây như anh cô còn không sợ thì lúc này chuyện ở một mình dưới tầng hầm này một ngày có gì đáng sợ đâu? Cô nhóc này quái lạ thật!

“Đừng... đừng vơ đũa cả nắm thế chứ!”

Chân Chân hiện cũng chẳng biết chính mình sợ cái gì. Sợ cô đơn? Sợ trống vắng? Sợ cảm giác bị người ta vứt bỏ? Sợ sự thật rằng mình chỉ còn có một mình? Tóm lại, chi cần nghĩ đến chuyện phải ở lại đây, dưới căn hầm trống rỗng, sâu hút, lạnh lẽo này, cô lập tức thấy sợ hãi kinh khủng.

Ông nội mất, cô tự nhiên sẽ đem anh trở thành người duy nhất trên thế gian này còn có thể dựa vào; hơn nữa ông nội còn tận miệng giao cô cho anh, cô không thể tưởng tượng được bản thân không có ông nội lẫn không có anh thì phải sống tiếp thế nào nữa?

Từ việc ngày hôm qua anh bóp chân cho cô, cô đã hết lòng tin anh là người tốt, sẽ không làm hại mình, mỗi việc anh làm đều là vì muốn tốt cho mình. Cô chính là một cô gái đơn thuần như vậy, vô cùng dễ dàng tin cậy một người, cũng vô cùng dễ dàng hoàn toàn tin tưởng một người.

Một chút phòng bị cũng không có.

Khó trách ông nội cô lại lo lắng cô sẽ bị lừa, bị bắt nạt, một cô gái ngốc nghếch thế này, nếu không có người giúp đỡ thì làm sao không có thể không bị người khác ăn hiếp được?

Tuy thế, Wagner vẫn tàn nhẫn quyết định gỡ hai bàn tay nhỏ bé đang giữ chặt mình của cô ra. “Nơi này rất an toàn, cô đợi ở đây tuyệt đối sẽ không có việc gì.”

Anh chẳng phải không thể lý giải tâm tình của cô. Ông nội cô chết, cô nghiễm nhiên sẽ đem anh trở thành phao cứu sinh, ỷ lại anh; anh không cho cô đi theo sẽ làm cô cảm thấy rằng mình đang bị vứt bỏ, xúc cảm này còn tệ hại hơn cả phải cùng đi với một tên lúc nào cũng bị rình giết, bất an cực điểm.

Nhưng anh không hề có nghĩa vụ phải chăm sóc, an ủi tâm tình của cô. Cô chỉ là một cô gái nhỏ mò côi anh thương tình nhặt về, tương lai thành nữ giúp việc tâm thường trong nhà anh, anh cần gì phải bận khoăn lo lắng cho suy nghĩ của một nữ giúp việc? Huống hồ nếu lần này anh mềm lòng chăm lo cho tình cảm của cô, lần sau anh dám khẳng định mình cũng sẽ lại ngoan ngoãn đi vào vết xe cũ.

Thân là vương tử như anh tuyệt đối sẽ không để một đứa con gái quẩn lấy chân mình!

Chân Chân thấy anh vẫn muốn bỏ lại mình, cũng chẳng còn tâm trí đâu thuyết phục gì nữa, cuống quýt lao đến ôm chặt thắt lưng anh. “Đừng đi! Đừng bỏ tôi lại, anh ơi!” Anh còn muốn đi, cô liền quẩn lấy người anh cho anh hết đi!

Wagner cảm nhận cả cơ thể con gái ấm áp dán sau lưng, đường cong duyên dáng, chẳng chút khe hở tiếp xúc với mình, nháy mắt con xúc cảm ập đến, bộ phận mẫn cảm trên người đột nhiên thức tỉnh, thẳng tắp ngóc đầu, tư thế sẵn sàng chờ “ra trận”.

“Bỏ ra!” Anh lạnh lùng thốt ra những chữ này, sắc mặt nghiêm khắc trông là lạ.

“Không!”

“Cô có biết ôm một tên con trai là chuyện nguy hiểm tới cỡ nào không?” Chẳng kém gì việc cùng một kẻ đang bị đuổi giết như hán chạy không không bên ngoài.

“Tôi không biết... Tôi chỉ biết không thể để anh bỏ tôi lại ở một mình trong này...” Chân Chân bướng bỉnh cãi lại, thậm chí không thềm buông anh ra, ngược lại còn ôm anh càng thêm chặt.

Wagner cúi đầu ngắm cánh tay trắng nõn của cô đang ôm ngang thắt lưng mình, một loại cảm giác nóng rực làm anh thập phần mù mờ, chẳng biết giờ phút này mình muốn cái gì.

Chỉ là hai ngày chưa chạm vào phụ nữ, anh đã mẫn cảm như vậy? Bị ôm một chút liền phản ứng?

Sự thật này làm anh bội phần kinh ngạc.

Anh có nên lập tức đi tìm Mark hỏi vài đứa con gái? Nhưng... bên người anh bây giờ không phải đang có một đấng sao? Trận hoà này cũng là do cô gây ra, anh cần gì phải bỏ gần mà tìm xa, nhờ gái dập hoà, chẳng tha tìm ngay kẻ khơi xướng là cô luôn đi?

Cô gái này non nớt như vậy, ngây ngô như vậy, còn hơi gầy, hơi ngốc, hơi khờ, nhưng dù sao cũng là con gái, chắc cũng thể cho anh chút khoái hoạt... Chỉ cần là phụ nữ, anh sẽ không buông tha!

Anh xoay người, nhìn Chân Chân chăm chăm. “Được rồi, tôi không đi.” Không cho phép anh bỏ cô lại? OK, anh đồng ý với cô!

Chân Chân sững sốt, câu trả lời của anh quá đột ngột, thái độ quay ngoắt 180 độ khiến cô không phản ứng kịp ngay được.

“Hiện tại tôi có chuyện còn muốn làm hơn cả ra ngoài hóng gió.” Anh nâng người cô lên, gần từng chữ: “Cô muốn biết là chuyện gì hay không?”

Chân Chân chớp chớp cặp lông mi nho nhỏ, hoang mang gật đầu.

“Nhưng... chuyện này một người thì không thể làm được, cô có đồng ý giúp tôi làm không?”

“À... Ừ... Chuyện gì thế?” Ánh mắt anh nhìn cô bỗng nhiên trở nên là lạ, như là coi cô thành một món điểm tâm ngọt ngon lành, hận không thể một hơi bỏ vào miệng ăn sạch. Loại cảm giác kỳ quái này khiến Chân Chân không khỏi chân tay luống cuống, chẳng biết làm cách nào để quảng nó ra khỏi đầu.

“Làm chuyện cả tôi và cô đều vui về.” Anh dụ dỗ nói.

“Thật vậy chẳng? Cả anh và tôi đều vui về?” Từ hôm qua ông nội qua đời, cô chỉ cảm thấy cuộc đời mình bị mây đen vây hãm, dường như đã quên mất vui về là thế nào.

“Cô có đồng ý làm không đã?” Ngón tay xấu xa của Wagner lơ đãng lướt qua người cô. Cô gái này da thịt mềm mại như lông tơ, xúc cảm rất tuyệt diệu, chạm vào tưởng mềm nhũn nhưng hoá ra lại cực kỳ say lòng người.

“Ừ!” Hai người đều vui, cứ sao không làm chứ?

Dù sao vui về so với thương tâm thì luôn tốt hơn, cô cũng muốn lấy lại tinh thần một chút, tạm thời che mờ đi nỗi đau.

Chân Chân ngây ngô đáp ứng, không hề nhận ra chút hơi thở nguy hiểm nào đang tàn sát quanh mình.

Wagner tựa như thợ săn đã dụ bắt con mồi thành công, anh bình tĩnh ung dung xoay người, tao nhã bước về lại ngồi trên giường.

“Lại đây!” Vòng hai tay trước ngực, anh bình thản nhìn chăm chú vào cô.

Chân Chân đang bước đến gần anh còn 1 mét thì anh lại bảo: “Cởi hết quần áo ra.”

Chân Chân kinh hãi, ngạc nhiên há hốc mồm.

“Cởi quần áo.” Anh nặng nề lặp lại mệnh lệnh lần nữa.

Chân Chân báy giờ liền cảnh giác lùi về phía sau. “Vì sao phải cởi quần áo? Không, tôi không cởi!”

Ông nội đã dặn, cô gái có gia giáo thì không được phép tùy tiện xem cơ thể con trai, đồng thời cũng không được phép để con trai tùy tiện xem cơ thể mình! Mỗi câu mỗi chữ ông nội dạy cô đều nhớ kỹ, cô là một cô gái có gia giáo, cô gái có gia giáo thì không thể ở trước mặt con trai cởi quần cởi áo được.

“Không cởi đúng không?”

“Đúng, không cởi!” Cô kiên quyết lắc đầu.

“Được rồi... cô không cởi thì tôi cởi!” Tính tình anh quả thực không tốt, Chân Chân chẳng qua chỉ không chấp hành mệnh lệnh của anh thôi mà anh đã giận dữ bỏ nhào về trước, tự mình xé rách quần áo trên người cô.

“Không được! Anh... anh... anh không được cởi quần áo của tôi! Anh! Anh làm cái gì vậy? Dừng tay, xin anh dừng tay đi...”

Hai người, một giãy giụa, một hành hung.

Quần áo Chân Chân mặc vốn là thứ đồ cotton mùa hè rẻ tiền, hơn nữa dưới con diên của Wagner, nó thật sự chẳng khác gì ngọn liễu mỏng manh trước cơn giông bão, chỉ 2, à không, 3 phút, thứ quần áo ấy đã giống như những bông tuyết từng mảnh từng mảnh rơi xuống sàn xi măng lạnh lẽo băng giá của tầng hầm.

Quần áo rách còn có thể khâu chứ xé vụn thì chẳng tài nào mà vá lại được.

Wagner động tay hai, ba cái liền đem Chân Chân lột sạch từ đầu đến chân, Chân Chân run rẩy bị anh ôm đặt lên giường của mình.

Theo bản năng cô lấy một tay che trước ngực, một tay che nơi riêng tư của mình.

“Không cần che, sớm muộn gì tôi cũng thấy hết.”

Wagner cởi hết quần áo của cô rồi thì lại đem quần áo chính mình mới mặc vào lột sạch.

Chân Chân sống chết nhắm chặt hai mắt, sợ tới mức thở mạnh cũng chẳng dám thở, tiếp theo, cô cảm giác có gì đó ẩm ẩm, mềm mềm chạm vào môi mình.

Wagner nhận ra là cô khản trương nên thử dùng một nụ hôn để trấn an tâm trạng phập phồng của cô, song Chân Chân vẫn run rẩy cuộn mình dưới thân anh, mục đích của anh dĩ nhiên không đạt được.

Ngực của cô không lớn, nhưng hình dáng cũng rất đẹp. Hai bầu anh đào xinh xắn toả ra hương vị phụ nữ, dù hoặc người mau mau đến hái. Anh há miệng, không chút khách khí ngậm một bên, nhắm nháp vụ mùa bội thu.

Chân Chân sợ hãi kinh ngạc thở hồn hên, nghĩ muốn đẩy anh ra nhưng trái ngược thay tay lại bị anh đè xuống, bất lực chịu trận.

Anh làm sao có thể... “ăn” chỗ đó của cô?!

Wagner theo đường cong cơ thể của cô dòi miệng đi, hôn rón, bụng, rồi sau đó gạt luôn cả bàn tay đang ngăn trở mình đi xuống tiếp kia, cương quyết tách hai chân cô ra làm hạ thân cô hoàn toàn bại lộ trước mặt anh.

Mới đầu Chân Chân còn ngoan cường phản kháng vài lần, miệng cứ la hét: “Không cần! Không cần mở hai chân...”

Tuy nhiên Wagner thì giống như bị điếc, bị điên, tuyệt nhiên không đợi cô thét nốt xong câu của mình cũng đã tách hai chân cô ra thành chữ “人” (nhân).

Một chút anh không nghĩ ngờ cô là xử nữ. Xử nữ luôn luôn cần được đối đãi dịu dàng, song anh không cam đoan trên người mình lại có phần nào nhẫn nại, sức chịu đựng của anh xưa nay ít đến đáng thương, mà nếu so ở trên người phụ nữ thì lại càng cực kỳ ít ỏi.

Nơi riêng tư của Chân Chân như một đoá hoa nhỏ thẹn thùng, nụ hoa run rẩy núp giữa hai chân, mềm mại, trắng mịn, ả ả thoang thoang mùi hương đặc biệt quyến rũ.

Cô không phải người con gái xinh nhất mà anh từng gặp, nhưng lại là người con gái non nớt nhất mà anh từng gặp. Một bông hoa hấp dẫn như vậy, làm sao có người không yêu thích, nở buông tay, đành lòng dòi mắt?

Song tất cả chỉ tại Wagner mù mắt không biết thưởng thức cái đẹp. Yêu là phải thủ đoạn đủ độc đủ nhanh, đoá hoa đẹp thế kia mà anh trước sau vô tâm ngấm nhìn, chỉ biết vội vàng đem vật cứng đã sớm phồng lên của mình ma sát bộ vị non mềm kia của cô, một vòng lại một vòng. Anh gấp đến nỗi lập tức muốn vọt vào vùng cấm.

Wagner mới chỉ đem vật cứng của mình miễn cưỡng đâm vào 1/4 bên trong cô thì đã gặp phải lực cản thật lớn, ngăn không cho ra vào nơi bí mật này. Hoa kính co rút kịch liệt hồng loại trừ vật cứng của anh, tựa như nó bị xua đuổi, bắt ép trở ra ngoài, thẳng thừng cự tuyệt một cách ương ngạnh.

Cánh tay nhỏ bé bên này của Chân Chân bị giữ chặt, chỉ còn mỗi cánh tay bên kia là dồn hết được toàn lực đánh bôm bốp vào lồng ngực anh; chân bị trật tuy không nhúc nhích nổi đành bất động nhưng chân còn lại rất mạnh mẽ đá đập lung tung vào người anh.

Cuối cùng, dưới sự phản kháng quá mãnh liệt của cô, vật cứng của anh vẫn bị ép ra ngoài.

Wagner thấp giọng mắng rủa, nổi cơn tam bành, bèn nhặt lấy thất lưng, vài vụn rơi trên sàn nhà trôi tứ chi không an phận của Chân Chân vào bốn cột giường.

Chân Chân khóc lóc vô cùng thê thảm: “Sao anh lại trói tôi?! Hu hu hu... Anh mau thả tôi ra ngay! Tên bại hoại! Tên khốn nạn!” Trước đây không lâu vì sao cô còn ngò nghếch cho rằng anh là người tốt, mọi chuyện anh làm đều vì cô? Mắt cô thật mù, không hề có tròng rồi!

Wagner cột chắc tứ chi của cô xong liền hài lòng áp trở về lại bên người cô. Trong tình huống này, anh hoàn toàn không sợ cô nhích tới nhích lui, để bản thân tự do ngụp lặn trong cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Nước mắt Chân Chân chảy đầm đìa ướt đầm cả khuôn mặt. Wagner một tay giúp cô lau lệ, một tay điều chỉnh vật cứng của mình, nhắm ngay hoa tâm, dùng sức vọt vào...

Chân Chân ngúc ngoác đầu, oa oa kêu to: “Đau! Đau chết mất! Anh tránh ra! Đừng vào trong nữa! Hu hu hu... Tên khốn này! Anh là đại ác ma! Anh là tên lừa gạt!”

Wagner dùng sức càng thêm dùng sức. “Tên lừa gạt? Vì sao anh lại trở thành tên lừa gạt?” Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt sưng đỏ của cô. “Em nói rõ đi, anh lừa em cái gì?”

Trước nay phụ nữ mắng anh nhiều đếm không xuể, thay lòng đổi dạ có, vô lương tâm có, trên đầu chữ sắc có một cây đao, đảm bảo anh sẽ chết không toàn thây cũng có, tất tần tật đều có thể hạ bút thành văn, chỉ duy nhất “tên lừa đảo” là anh vẫn chưa nghe bao giờ. Anh không nghĩ mình là loại người hạ lưu phải đi lừa gạt phụ nữ, lại càng không phải loại người thấp kém vì muốn lên giường với phụ nữ mà đi lừa gạt.

*trên đầu chữ 色 (sắc) có bộ 刀 (đao), nghĩa là đao (kiếm) nên người Trung Quốc thường dùng câu “trên đầu chữ sắc có một cây đao” để ám chỉ việc tham sắc sẽ có ngày gặp họa

“Mới vừa rồi rõ ràng anh nói, anh... anh... anh sẽ làm chuyện khiến cả hai chúng ta đều vui vẻ. Tên khốn! Chuyện này mà là vui vẻ à?! Tôi đau đến chết đi được này!” Chân Chân tủi thân khóc rống lẫn nữa.

“Ồ...” Wagner sáng tỏ vuốt ve khuôn mặt cô. “Em đừng vội vã như vậy, muốn vui vẻ thì phải chờ thêm một lát! Bây giờ còn đang trong thời điểm tiến hành, muốn đạt đến cái yếu thì phải biết nhẫn nại và tuân thủ làm theo quá trình, em thấy đúng chứ? Giờ em nhìn một chút, chờ lát nữa rất nhanh sẽ đến phần vui vẻ.” Có khi vui vẻ xong rồi, anh buông tha cô, cô còn không chịu nữa đó!

Phụ nữ mà... Bản tính chẳng phải đều thế à? Kiến thức của anh rộng rãi, đã kết giao với vô số người, sắc mặt phụ nữ anh cũng sớm rõ như lòng bàn tay rồi.

“Tôi sẽ không tin anh nữa đâu! Anh đi ra! Tôi không muốn cùng anh làm chuyện này nữa! Hừ! Tên lừa gạt!”

“Em nghĩ hiện tại em không muốn làm nữa là có thể dừng ư?” Tên lừa gạt... Tên lừa gạt... Mắng nhiều lần như vậy, có phải cô nghiện mắng anh rồi không?

Và lại, lừa là do cô châm, làm sao cô nói dừng là dừng được? Biện pháp giải quyết duy nhất là cô nhanh chóng dùng cơ thể mình giúp anh tiêu ngay con hoả này, ngoài ra thì vô phương.

“Tôi nói không làm là không làm! Là tôi muốn dừng, anh mau buông tôi ra!” Tứ chi Chân Chân vẫn bất động nay lại kịch liệt phản kháng, đánh động bốn góc giường rung lên bần bật.

Wagner tức giận đem vật cứng hung hăng nhấn một phát làm nó vào sâu thêm chút nữa. “An phận đi, đừng mạnh miệng! Tóm lại vừa rồi em đã đáp ứng anh cùng làm, hiện tại đừng mong đổi ý.”

“Không cần! Anh... anh... anh... dừng vào nữa...” Chân Chân run rẩy hít một ngụm khí lạnh, đau đến nỗi hai hàm răng va lập cập vào nhau; tay chân tuy bị trói nhưng thân thể vẫn liều mình gẩy gựa, phản kháng hoặc không ngừng hoảng hốt xoay trái xoay phải. “Đau quá... Anh mau ra ngoài, mau mau ra ngoài đi!”

Tiếng rên khóc vô cùng thảm thiết.

“Không còn kịp rồi.” Wagner dùng hai cánh tay cường tráng của mình áp chế thân mình lộn xộn của cô, lại thẳng tiến xâm nhập, trực tiếp đem 1/2 vật cứng của mình chen vào trong cơ thể cô.

“Ồ! Đau...” Chân Chân nước mắt một dòng lại một dòng tuôn như suối, đáy lòng càng thêm oán hận người đàn ông ác độc này. Anh dường như chỉ biết làm cô đau thôi! Đau quá! Hôm qua là chân, hôm nay là nơi bí mật của con gái, cô đều thét “không muốn” vô số lần thế rồi, anh cứ nhất nhất còn muốn bắt ép cô... Vì sao có thể xấu xa đến cỡ đó?!

Wagner hưng phấn bùng bùng, tức thì đem toàn bộ vật cứng nóng bỏng nhét hết vào nơi ẩm áp của cô.

Chân Chân lại khóc thét đến tê tâm liệt phế, đứt từng khúc gan khúc ruột.

“Có thực đau đến vậy không?” Trước kia không phải là anh chưa chạm vào xử nữ, ở trên giường người ta cũng đâu có phản ứng thái quá cỡ này, nhiều lắm chỉ là than nhỏ một hồi rồi thôi. Riêng cô, Kiều Chân, thì khóc đến trời long đất lở! Bình thường phụ nữ leo được lên giường của anh cười trộm còn không kịp, làm sao cô nhóc này có thể sụt sùi, chống đối tới cùng? Đúng là chỉ có cô mới có thể rũ rượi kiểu như cả nhà có tang thế!

*xử nữ: cô gái còn trinh, chưa từng sex bao giờ

Lúc ông nội cô chết, hình như anh thấy cô cũng chưa khóc thảm thiết tới độ này...

Vừa có tiền vừa có thể, bề ngoài lại đẹp trai quyền rũ, đàn ông như trên luôn luôn không bao giờ thiếu phụ nữ vây quanh.

Wagner từng chơi qua không ít phụ nữ, ngôi sao, người mẫu, tiểu thư nhà giàu, thậm chí vùng trộm với cả vài ả đàn bà đã có chồng.

Mỗi người phụ nữ dường như đều lấy chuyện leo lên giường anh thành trò về vang, ngay cả xử nữ có đau thì từ đầu đến cuối cũng nào dám la to, chọc anh tức giận.

Wagner mỗi lần lên giường cùng phụ nữ đều gắng nhanh phát tiết chính mình, chưa từng làm nhiều lần, dù làm cũng không vượt quá 3 phút. Anh là một người đàn ông tự cao tự đại, cho tới bây giờ đều chưa khi nào bận tâm đến cảm thụ của phụ nữ, chỉ biết ích kỷ lấy mình làm trung tâm. Mà chính tính tình nóng nảy, xúc động này của anh luôn làm xử nữ chưa trải mùi đời không đủ đạt đến độ trơn.

Nhưng đau mặc kệ, phụ nữ sẽ tuyệt không biểu lộ ra ngoài, dùng hết khả năng của họ cùng anh đón ý, hòa theo anh trên giường, lấy lòng anh, giả vờ bộ dạng cực kỳ hưởng thụ, hi vọng anh đừng ghét mình, hay may mắn hơn nữa là có chút thích, yêu thương họ.

Những người phụ nữ đó toàn bộ đều có mục đích mà tìm tới anh hết, mới gắng “tạm nhẫn vì đại cuộc” đối diện với anh. Thế nhưng Chân Chân hoàn toàn chẳng có mục đích gì cả, phản ứng của cô đều là những phản ứng tự nhiên nhất, chân thực nhất. Chỉ vì Wagner chưa hiểu rõ ngọn nguồn, còn tưởng rằng cô quá mức yếu đuối, cố ý phóng đại sự việc.

Chân Chân nghe anh hỏi, đột nhiên phát giận, tím mặt thét: “Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài ngay! Đừng có lại gần tôi nữa!” Cô đau đến sắp chết rồi đây, anh chẳng những không thông cảm, thương xót cho cô một tẹo, ngược lại còn hoài nghi cô? Việc này hỏi sao không làm cô phần nộ?

Một cách kỳ lạ, Wagner rút mình ra ngoài thật. Chân Chân vừa mới thả lỏng thần trí và thở phào một cái thì bất ngờ anh lại hung hăng đem vật cứng của mình xỏ xuyên qua cô lần nữa.

“Đồ khốn! Đồ đều!” Chỉ cần anh thâm nhập vào cơ thể cô bao nhiêu lần, Chân Chân sẽ mắng anh bấy nhiêu lần.

Thâm nhập 40, 50 cái, cô liền mắng anh 40, 50 tiếng.

Ngắt nổi càng về sau, cổ họng cô càng khàn, khí lực đều bốc hơi sạch sẽ, rốt cuộc mắng không thành tiếng nữa, chỉ có thể theo động tác thâm nhập mãnh liệt của anh mà phát ra những tiếng ậm ừ mơ hồ, nhỏ nhẹ ngâm nga.

Wagner phủ trên cơ thể cô, một bên thẳng tiến, một bên tự điều chỉnh hô hấp của mình.

Nơi riêng tư của cô sau sự thâm nhập của anh liên rì rì trào ra dòng máu đỏ tươi chói mắt. Theo thời gian, máu chảy xuôi theo hai mé đùi dần dần hoà lẫn với chất dịch trong suốt. Máu trong suốt của dịch cùng máu đỏ sẫm bắn tung toé trên tấm đệm màu vàng nhạt, dấu vết loang lổ ấy càng chứng minh rõ tình hình chiến đấu thảm thiết và kịch liệt hiện tại.

Miệng Chân Chân cứ ừ ừ a a không ngớt, thân mình cũng không cứng ngắt như lúc ban đầu bị anh đè nữa. Sau khi bị chà đạp hơn 20 phút, cơ thể cô giống như là đã chết rồi vậy, không hề nhúc nhích, mặc kệ anh đùa bỡn.

Kinh nghiệm giường chiếu của Wagner vô cùng phong phú, lập tức anh nhìn ra cô không phải đang đau đớn nữa, mà là bị một loại khoái cảm khác thay thế. Vì vậy, anh tức khắc gia tăng tốc độ thâm nhập, đồng thời cời bỏ dây lưng, vài vụn, buông tha cho tứ chi của cô.

Tứ chi được thả, đáng lẽ Chân Chân nên tiếp tục dùng hết sức đánh anh, đuổi ngay anh đi, song giờ phút này cô chỉ có thể chết gục nằm trên giường, chân tay mặc dù đã tự do nhưng chúng lại mềm nhũn thả xuôi theo hai bên thân, hai chân quấn quanh thắt lưng anh, để anh tận tình phát tiết trên người mình.

Còn Wagner, anh chỉ cảm thấy hoa kính của cô đang rất mê hoặc cắn nuốt vật cứng của anh, mỗi lần ma sát đều hết sức đậm xuống đỉnh, gây cho anh khoái cảm tê dại không gì sánh bằng, làm anh không khỏi thêm thưởng mà điên cuồng tăng thêm gia tốc.

Lại qua hơn 10 phút nữa, người anh đầm đìa mồ hôi sung sướng thoả mãn đạt đến đỉnh cao trào.

Sau khi rút ra khỏi cơ thể cô, anh liền đi vào phòng tắm rửa ráy.

Thật ngạc nhiên, một cao thủ giường chiếu như anh mà trong thời gian ngắn trên có thể đạt được cao trào thoả mãn tới cỡ đó, đây là lần đầu tiên việc này xảy ra trong cuộc đời anh.

Tắm rửa xong, anh ra khỏi phòng tắm, thấy Chân Chân vẫn duy trì cái bộ dạng vất vưởng y hệt đã chết rồi lúc nãy, tuyệt không thay đổi dù chỉ là một chi tiết nhỏ nào.

Lòng anh không khỏi trầm nghĩ: có phải mình đã tàn nhẫn với cô ấy quá rồi không? Liệu có tính là hành vi cưỡng bạo?

Mặc dù trên thực tế anh có hỏi ý kiến cô trước, được sự cho phép mới chạm vào cô, nhưng mà thái độ nóng nảy vừa rồi của anh có vẻ không đáng hoàng gì cho lắm.

Quả thực anh là một con đại sói xám đáng xấu hổ, lợi dụng sự ngây thơ thuần khiết của cô, xấu xa dụ dỗ một con thỏ nhỏ đáng thương không hiểu thế sự như cô làm chuyện đồi bại, dù không hẳn là do anh bất buộc, tuy nhiên so với cưỡng ép thì cũng chẳng khác nhau là mấy.

Anh đến bên mép giường, muốn xem biểu cảm lúc này trên khuôn mặt cô...

Cô thiếp đi mất rồi!

Cô ngủ say trông giống hệt một đứa nhỏ, môi chúm chím còn khe khẽ hô hấp, nhẹ nhàng tràn ra hơi thở tinh khiết có quy luật. Mà thật ra, cô chính là một đứa nhỏ còn gì. Mới 17, 18 tuổi, quãng thời gian tuổi trẻ tốt đẹp và xán lạn nhất trong cuộc đời, anh lại giống như con dã thú tẻ nhạt đối bụng ăn quàng, chiếm lấy cơ thể non nớt của cô.

Quan sát trên da thịt cô còn lưu rất nhiều vết xanh tím cùng tứ chi hẳn rõ vết dây trói sưng đỏ, cả trên sàn nhà cũng vương vãi vô số mảnh vụn quần áo bị anh xé nát, không còn khả năng mặc lại, anh đột nhiên... muốn làm gì đó bù đắp lại cho cô.

Nên làm gì đây? Quần áo của cô đều bị anh xé vụn hết rồi, chắc là anh nên mua cho cô bộ quần áo mới nhỉ?

Wagner bước ra khỏi cửa Huyền Nhật, lướt ánh mắt qua các gian hàng quần áo trên phố. Anh vào một cửa hàng chuyên bán quần áo nữ, lựa một bộ váy liền cùng một bộ nội y trắng thuần khiết cho cô.

Váy màu hồng cánh sen, ngực trễ, không tay, quanh hông có thắt một cái nơ đen huyền hình con bướm duyên dáng, trên nền váy còn điểm rất nhiều hoa tiết đặc sắc, viền váy thả một lớp ren khoảng 10 cm càng làm tăng nét mềm mại. Chiếc váy đúng mode dành cho giới trẻ hiện nay, căng tràn sức sống cộng thêm chút gợi cảm của con gái.

Lúc tính tiền, người bán hàng luôn miệng liên thoảng hỏi: “Thưa anh, đây là anh muốn tặng bạn gái ư? Anh rất có mắt nhìn đấy! Chiếc váy này mới nhập hàng hôm nay, hoa tiết mặt trước toàn bộ đều khâu thủ công, chẳng những giá trị xa xỉ, số lượng còn rất hiếm... Anh chắc chắn rất yêu bạn gái nhỉ?”

Wagner từ đầu đến cuối không đáp một lời, tính tiền xong liền cầm lấy túi quần áo rồi đi. Mới bước ra khỏi cửa hàng, anh dừng lại.

Trước cửa, 20, 30 tên lực lưỡng vây quanh, toàn bộ đều đằng đằng sát khí. Liếc mắt một cái, anh liền biết chúng là lũ đầu đường xó chợ.

Thấy vậy, anh không khỏi cảm thán. Đám người này có nghị lực thật phi thường!

Giữa cái thời tiết nóng chảy mỡ này, ở trong phòng máy lạnh một bên thưởng thức chương trình TV thú vị, một bên ăn kem ngon lành có bao nhiêu sung sướng? Tội gì phải bỏ cuộc sống thoải mái như thế, lao đầu ra ngoài đường cho mặt trời phơi nắng để lưng sục, truy đuổi anh, khiến bọn họ chật vật và cả anh đều mệt mỏi?

Một gã mặc áo sơ-mi màu gỉ sét từ trong đám người bước ra, nói: “Mày đã bị tội tao bao vây rồi, tao khuyên mày đừng nên chống cự vô ích nữa. Như vậy đều tốt cho tất cả mọi người.”

Giọng nói lạnh lùng của Wagner đáp trả: “Phải không? Tao chẳng hiểu mày nói tốt chỗ nào.”

“Tội tao đã hao tổn biết bao thời gian cùng sức lực để tìm mày! Hôm nay vô luận thế nào đều phải đem mày lôi về tổng đàn để lão đại chúng tao xử lý!” Gã mặc áo sơ-mi màu gỉ sét kia thoạt nhìn có vẻ là tên cầm đầu của 20, 30 tên còn lại ở đây, lúc hắn đang nói những lời này thì mấy tên kia đều đồng loạt phụ họa theo.

Wagner nhàm chán lắc lắc đầu. “Muốn bắt sống tao thì không phải chỉ bằng cái miệng là có thể bắt được, còn phải xem xem tội mày có bản lĩnh đến đâu.” Chỉ dựa vào 20, 30 tên tạp nham như chúng lại lớn gan đòi bắt anh? Vậy thì chúng đã đánh giá chính mình quá cao cũng như đánh giá anh quá thấp rồi!

Tên cầm đầu thấy Wagner một chút đều không có ý định đưa tay chịu trời, liền tiết muốn quật tay anh về sau.

Kỳ thực Wagner sớm đã chán ghét kiểu đuổi đuổi bắt bắt, ngày qua ngày cứ phải trốn tránh thế này, thật mệt mỏi! Vậy nên vào lúc đối phương sắp bắt được tay mình thì anh đột nhiên cất tiếng: “Oan có đầu, nợ có chủ, dù tội mày có bắt sống tao thì cũng chẳng bắt trúng người tội mày đang tìm.”

Đối phương nghe vậy bèn sững sờ dừng thế tấn công.

“Kẻ làm tổn thất ba tỷ của tội mày không phải tao mà là một người khác hoàn toàn. Tội mày muốn tìm người tính sổ thì cũng nên thăm dò tình hình trước một chút đi chứ. Đừng để bắt lầm đối tượng, cuối cùng hoá thành công cốc hết.” Mọi việc đều có chừng mực của nó, người vô tội là anh đã phải chịu đựng lâu như vậy, cũng nên đến lúc được giải oan rồi chứ, đầu thế nào cả đời vác tội danh trên lưng suốt?

Anh một chút cũng không ngại tiết lộ cho bọn chúng nơi ở lẫn phương thức liên lạc hiện tại của Nelson, để bọn chúng thay anh diệt luôn kẻ tai hoạ kia!

Người đàn ông mặc áo sơ-mi màu gỉ sét nghe lời Wagner nói, không chỉ chẳng có chút kinh ngạc, ngược lại còn cười ha ha: “Ha ha ha! Thất diện hạ, đương nhiên chúng tôi biết người gây tổn thất ba tỷ lần chủ mưu giết phó thủ lĩnh của chúng tôi không phải ngài, mà là người lực điện hạ, anh trai sinh đôi của ngài, hoàng tử Nelson. Tuy nhiên anh trai ngài hiện tại đã trở lại đất nước của các ngài, chúng tôi đâu có ngu đến độ tự chui đầu vào lưới, dẫn xác đến địa bàn của các ngài. Thế nên chúng tôi đành phải tìm tới ngài, mời ngài thay anh trai bồi thường tổn thất cho chúng tôi, đồng thời giải quyết nốt vụ phó thủ lĩnh bị sát hại.”

“Tội mày... Đồ không biết lý lẽ! Biết rõ chuyện này không liên quan gì tới tao, vì sao còn cứ quần lấy tao không buông, kiên quyết kéo tao xuống nước?”

“Cũng chỉ có thể trách số mày xui xẻo, có người anh trai quá tốt, mà mày lại chính là em của thằng anh trai đó.”

Gân xanh trên trán Wagner nổi phồng, đập thành thạch kinh hoàng, đáy lòng không khỏi nguyền rủa tên Nelson khôn nạn kia lần thứ 101. Đều do tên đó gây hoạ, đều do tên đó tạo nghiệt, nhưng vì sao quả đắng cuối cùng đều phải do anh hứng chịu? Anh đã trêu chọc ai? Cá một miếng cũng chưa được ăn mà ngược lại chính anh đã biến thành thịt rữa rồi!

Mất thấy đối phương muốn động thủ, Wagner nhanh chóng dùng lời chặn lại: “Đợi chút! Tao thấy tội mày với anh trai tao nhất định có gì đó hiểu lầm. Anh tao làm tội mày mất ba tỷ lợi nhuận không phải là giả, nhưng anh ta là người có chừng mực. Anh ta tuyệt đối không có khả năng là kẻ chủ mưu giết phó thủ lĩnh của tội mày!” Anh trai anh dĩ nhiên anh hiểu rõ nhất, hơn nữa, lần trước anh cũng đã nói chuyện qua điện thoại với Nelson rồi, chính tai anh nghe anh ta cam đoan mà.

“Có hiểu làm hay không, chờ mày tới tổng đàn của tụi tao rồi nói sau. Theo tụi tao đi tìm lão đại giải thích mau!” Người đàn ông mặc áo sơ-mi màu gỉ sét vừa nói đồng thời lại vừa vron tay muốn bẻ quặt tay anh.

Đám người này rõ ràng đều là lũ dã nhân, chẳng hề biết phân biệt phải trái. Bọn họ không phân rõ phải trái, Wagner anh cũng chẳng còn lý lẽ gì nói chuyện nổi với họ.

Đối với lũ người cổ tình gây sự, khí thế hùng hổ hăm dọa này, anh ngồi chờ chết chính là ngu! Bọn họ muốn bắt anh, anh sẽ ngoan ngoãn để bọn họ bắt à? Đương nhiên là chỉ còn cách dùng nắm đấm giải quyết vấn đề.

Wagner không chút chậm trễ vung túi plastic chứa vấy áo và nội y cầm trên tay vào mặt đối phương, biến nó thành vũ khí, lúc đối phương đang nghiêng đầu tránh né thì đá vào bụng hấn một cú. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi liên tiếp lập lại chiêu tung hoành bằng túi plastic trên, anh đã đánh lui 4, 5 tên hảo huyền định tóm lấy mình.

Anh tham chiến mà không suy tính, thậm chí mau tốc chiến tốc thắng.

Lúc mới bắt đầu, anh còn cố gắng hết sức che chở túi plastic trong tay, nắm thật chặt quai túi ngừa nó rơi xuống đất, dù sao đó cũng là quả chuộc lỗi anh tự tay chọn và mua cho Chân Chân, anh thật sự rất muốn xem cô mặc vào sẽ trông như thế nào.

Nhưng mà trải qua cuộc giằng co cam go, túi đồ cuối cùng cũng chẳng thể bảo trụ, rời khỏi tay anh rơi xuống đất. Dù sao cũng chẳng phải thứ vô giá hiếm lạ, rút coi như xong, anh chẳng dại mà quay đầu lại nhặt.

Wagner cũng chẳng lo lắng mình sẽ bị bắt. Xử lý bọn lâu la này chỉ là vấn đề sớm hay muộn. Anh nhớ lắm mình cũng từng 1 chọi khoảng 20, 30 người kiểu này, vào ngày nào đó của mấy tuần trước, khi ấy anh tốn gần 10 phút mới đem đám binh tôm lính của đó đánh bại toàn bộ, lần này so với lần trước nhiều người hơn một chút, sợ ít nhất phải mất 15 phút trở lên.

Mà những người đó chỉ muốn bắt sống anh, không hề muốn lấy mạng anh, chẳng những không khoe đại pháo, bazooka ra dọa người, tạo khí tạo thế mà ngay cả gươm súng cũng không có một ai, nhiều nhất chỉ rút ra dao găm tùy thân quơ loạn trước mặt anh, diễn sao cho có vẻ giống một cuộc truy đuổi mà thôi.

Chính điểm may mắn kỳ lạ này càng khiến Wagner tiết kiệm nhiều thời gian và sức lực, quả nhiên, chỉ gần 15 phút sau, anh đã đem toàn bộ lũ lâu la đánh cho tơi bời hoa lá.

Phá xong vòng vây, cơ thể anh cũng chẳng phải hoàn toàn không tổn hại gì, trên mặt, trên cánh tay đều bị cắt vài vết dao, nhưng hên là chưa đến nỗi nghiêm trọng lắm.

Anh vội chạy trở về Huyền Nhật, ở đại sảnh lầu một gần một tên nhân viên lại, báo: “Tìm một bộ quần áo và nội y nữ đem tới tầng hầm cho tôi.”

Trở lại tầng hầm, Chân Chân đã tỉnh từ bao giờ, quanh thân bọc chăn kín mít, ngơ ngác ngồi trên giường. Cô vừa thấy anh tiến vào, ban đầu theo bản năng mà sợ hãi run rẩy bầy, sau đó lại phát hiện trên mặt anh có vết thương, liền hốt hoảng hô toáng: “Trời ạ! Anh! Mặt của anh... Anh lại ra ngoài à? Có phải lại... gặp đám người hôm qua không?”

Wagner qua loa kiểm tra vết thương, nói giọng thần nhiên: “Không, lũ hôm nay anh gặp bên ngoài không phải lũ ở quán lẩu hôm qua.”

“Không phải á?!” Chân Chân hồ đồ. “Ý anh là gì? Chẳng lẽ... những kẻ hiện tại đang đuổi giết anh không phải chỉ có một?”

Wagner lấy một chiếc khăn mặt trong phòng tắm, thấm ướt nước, khẽ lau miệng vết thương của mình. “Lũ hôm nay anh gặp chỉ muốn bắt sống anh, còn lũ hôm qua thì muốn lấy luôn cả mạng anh, cho nên chúng nó vừa thấy anh mới liền rút súng, không thèm nhìn trước ngó sau, dồn anh vào chỗ chết, cũng chẳng để tâm mình có giết nhầm người vô tội hay không. Ông nội em chính vì như vậy mới bị liên lụy, chết một cách oan uổng.”

Chân Chân vội đoạt lấy khăn mặt trên tay anh, chủ động giúp anh lau sơ miệng vết thương. Thấy anh bị thương thế này, cô đã quên bồng mất mới vài giờ trước anh còn rất thô bạo làm chuyện xấu với mình, cũng quên luôn anh là tên cầm thú tới cỡ nào!

“Anh này, rốt cuộc anh đã làm cái gì vậy? Vì sao lại đắc tội với nhiều người thế chứ? Vì sao lại có nhiều người nhắm vào anh thế chứ?”

“Anh cũng rất muốn biết đây!”

“Anh... không biết?” Không thể nào?!

Anh chán nản liếc mắt nhìn cô. “Em còn nhớ lúc anh ở quán ăn lẩu hôm qua, trên TV đang truyền hình trực tiếp tin tức lễ đính hôn của con trai Quốc Vương không?”

“À, nhớ! Em nhớ vị hoàng tử kia trông giống anh như đúc, như hai giọt nước vậy á!” Đúng là chuyện quái lạ và trùng hợp nhất cô từng biết.

“Bởi vì tên đó chính là anh sáu của anh, tụi anh là anh em sinh đôi, sao có thể không giống được? Anh bị bọn đầu trâu mặt ngựa ngoài kia đuổi giết cũng đều nhờ hồng phúc của anh ta!” Lần đầu tiên, Wagner thừa nhận với một cô gái thân phận và hoàn cảnh của mình. Xưa nay anh luôn là người việc mình mình làm, chẳng ưa giải thích gì với ai, nhưng không hiểu sao lần này, anh thực sự rất muốn nói cho cô biết, không muốn coi cô như người ngoài, cũng không muốn giấu giếm cô nữa.

Có phải nguyên nhân là vì... cô đã trở thành người phụ nữ của anh rồi không? Điểm ấy anh cũng chẳng rõ lắm.

“Anh sáu của anh? Nhưng anh ta là hoàng tử mà! Anh... anh... anh có một anh trai là hoàng tử?! Vậy nghĩa là...” Chân Chân kinh hoàng nuốt nước bọt ừng ực. “Anh cũng là hoàng tử?!”

“Chính xác.”

“A a a a a a a a...!” Tức khắc, cô gào thét rầm trời.

Wagner nghe cô âm thanh “thánh thót” của cô, mày nhăn tít, biểu tình vụn vẹo.

“Anh là hoàng tử thật?” Chân Chân không dám tin hỏi lại lần nữa.

“Không thể giả được.”

Hai tay Chân Chân ôm ngực mình. “Thượng Đế ơi! Không thể ngờ con lại có ngày gặp được một vị hoàng tử bằng xương bằng thịt, hàng thật giá thật!” Đây có phải là mơ không? Trái tim bé nhỏ của cô dường như trong phút chốc không tiếp nhận nổi tin tức chấn động này, đồng loạt bãi công.

Wagner từ trên mặt nhìn dọc xuống hai tay đang bao lấy ngực của cô. Tầm chắn quần quanh người mỏng như tờ giấy, hoàn toàn chẳng che giấu được cái gì, ngược lại cảnh xuân như ẩn như hiện càng tăng thêm nét dụ hoặc. Lại nhìn xuống cổ tay và mắt cá chân, dấu vết sưng đỏ do bị dây trói vẫn hằn như cũ, lưu lại trên da thịt trắng nõn của cô những vết xanh tím chói mắt.

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay hằn vết dây của cô. “Còn đau không?” Tim thấp thoáng xuất hiện chút áy náy.

Hơn nữa nhìn cô bị anh tổn thương đến cỡ này, mà lúc trông thấy anh bị thương thì lập tức chẳng thêm tính toán mối hận trước kia, vẫn lo lắng giúp anh kê lau miệng vết thương, đẩy lòng anh không kìm nổi làn sóng âm áp.

Tay phải Chân Chân bị anh chạm vào một cái liền rút mạnh về. “Tạm, cũng tạm.”

Wagner lại hỏi: “Chỗ đó còn đau không?”

Mới đầu Chân Chân nghe không hiểu câu hỏi của anh, một giây sau mới phản ứng lại, mặt tức thì đỏ bừng, lắp bắp đáp: “Cũng... cũng được.”

“‘Tạm’ là hết đau hay còn đau?” Anh trông có vẻ muốn hỏi cho triệt để.

Chân Chân then thùng cảm khăn mặt lại xoa xoa vết thương của anh, cố nói lái sang chuyện khác. “Vậy anh có còn đau không?”

Wagner cười nhẹ. “Giống em thôi, cũng tạm.” Dứt lời, anh dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo cô lên giường.

Tiết mục thét chói tai lại được dịp tái diễn.

Anh xoa xoa lỗ tai, cảm giác màng nhĩ sắp thùng đến nơi, liền ôm lấy cổ cô. “Trước mặt anh không cần che che giấu giấu nữa, cũng chẳng phải anh chưa thấy qua.”

Chân Chân phát hiện chân quần quanh người đã biến đi đâu mất, thế là vội lấy khăn mặt trên tay che lấp đi bộ vị trọng yếu. Khăn mặt không lớn bằng chân, chỉ miễn cưỡng che được chút ít cảnh xuân. Ánh mắt Wagner dừng ở chỗ nào, cô đành kéo khăn mặt đến che chỗ đấy.

Wagner dứt khoát cướp lấy khăn mặt ném đi, rướn người ôm cô đặt lên giường.

Cô nằm thẳng trên giường, cơ thể anh chặn ở bên trên, hai người bốn mắt nhìn nhau, lát sau Chân Chân liền đỏ mặt không dám nhìn anh. Con xấu hổ ban đầu qua đi, Wagner lại vỗ lên trên người cô, nâng mặt cô xoay về phía mình, hôn môi cô thật sâu.

Chân Chân hồi hộp, mắt hạnh tròn trũng, khi đầu lưỡi anh thăm dò vào miệng, tùy tiện rong ruổi thì mắt cô càng mở to hơn.

“Em không nhắm mắt lại được à?” Trông bộ dạng ngây ngốc của cô, anh tự nhiên cảm thấy mắt húng.

“Anh... anh... anh à...”

“Em có thấy ai hôn mà mờ trùng hai mắt chưa?” Trợn đến cỡ đó, không sợ trông mắt rớt luôn ra ngoài ư? Ngốc nghếch!

“Cái đó...”

“Nhắm mắt lại!” Anh hung tợn hạ lệnh.

Chân Chân sợ chộc anh giận, cuống quýt nhắm mắt thật. Cô đâu dám quên hôm qua anh từng cảnh báo mình, một khi tỉnh tỉnh bộc phát thì sẽ dễ đánh người giải giận!

Wagner chờ cô nhắm mắt xong, một lần nữa lại hôn lên môi cô, đầu lưỡi cùng với răng môi cô vui sướng giao triền.

Chân Chân cả nước bọt cũng không dám nuốt. Đầu lưỡi cô mỗi khi gặp phải đầu lưỡi anh đều bối rối tránh né, ngất nổi cô càng trốn thì Wagner ngược lại càng thích đuổi! Cô chặt vật trốn thoát, anh vui vẻ đuổi theo.

Môi lưỡi hai người chìm đắm vào nhau, Wagner đồng thời dùng cả miệng lẫn tay, đưa tay sói hướng tới bộ ngực nở nang của cô, ngón tay cái và ngón trỏ nắm nhẹ lấy đỉnh hồng phấn, khi thì vân vê, khi thì lôi kéo. Miệng Chân Chân bị bịt chặt, nói không thành lời, chỉ thể ô ô kêu lên tỏ vẻ kháng nghị.

Đinh hoa vốn màu hồng nhạt, sau khi bị anh chà đạp qua lại hồng trướng lên. Anh di chuyển trần địa, đưa một bàn tay thăm dò vào cặp đùi đang cố khép chặt của cô. Lúc này, Chân Chân ô ô a a kháng nghị càng dữ dội, giống như đang không ngừng gào “không cần”, “không muốn”.

Wagner cúi đầu, tách đùi cô ra. Chân Chân một bên há mồm thở dốc, một bên cực lực chống đối anh.

Anh chăm chú ngắm nơi tư mật của cô, có chút sung nhưng không nghiêm trọng lắm.

Con người Wagner dần hiện lên chút hưng phấn, anh thông thả cúi đầu càng thấp, điều này không khỏi tạo nên một lần đầu tiên khác trong đời anh...

Lần đầu tiên anh hôn lên chỗ đó của con gái.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nơi riêng tư của Chân Chân thực sạch sẽ, còn thoang thoảng thơm ngát mùi hoa bách hợp tinh khiết. Hẳn là lúc anh ra ngoài, cô đã tắm rửa qua?

Wagner liếm hôn đoá hoa của cô, đem đầu lưỡi chui vào miệng hoa, liên tục đảo qua đảo lại quấy nhiễu cô.

Trước đây, anh chưa từng đối đãi với phụ nữ thế này. Trong quan niệm của anh, chỗ ấy của phụ nữ chỉ là nơi đàn ông dùng để tìm kiếm khoái cảm, không đáng được đãi ngộ từ tế, và anh cũng chẳng cảm thấy người con gái nào đủ để anh đối xử từ tế hết. Nhưng cô gái nhỏ này lại làm anh không tự chủ được phá lệ, ngược lại còn thập phần sung sướng nhấm nháp tư vị của cô.

Thân thể non nớt của Chân Chân làm sao chịu được loại kích thích này? Rất nhanh, ngay lúc anh định triển khai cuộc càn quét tiếp theo, cô dường như cảm giác trong cơ thể mình một dòng chất lỏng nóng hổi nào đó chậm rãi trào ra.

Vừa nóng lại vừa thẹn, cô nhìn thân mình hạ thấp của anh, năn nỉ rên lên: “Đừng... Đừng liếm chỗ đó nữa... Khó chịu lắm...”

Wagner khó hiểu. “Làm sao lại khó chịu?” Đáng lý phải là thoải mái chứ?

“Rất ngứa... Cảm giác là lạ...” Cô ấp úng giải thích không rõ ràng.

“Ngứa? Là lạ?” Wagner ngậm một bên cánh hoa của cô, hút, một bên ngón tay chọc vào hoa kính, ở nơi mẫn cảm ấy khẽ kháng cự động.

“A... Ừ...” Dưới sự trêu chọc của Wagner, cả người Chân Chân rung động run rẩy, âm thanh rên rỉ dồn dập, miệng thốt ra toàn là ừ ừ a a ờ ờ, chẳng rõ đang muốn nói gì.

Nghe vậy, Wagner càng thích thú ra sức cử động ngón tay thêm kịch liệt! Hạ thân Chân Chân nháy mắt phun trào dòng nước ấm nóng, anh như một người lữ hành đói khát lang thang trên sa mạc, đột nhiên gặp được nguồn nước, liền tham lam nuốt sạch chất lỏng thơm lành kia.

Tiểu huyết của Chân Chân run rẩy co rút từng đợt, cô phát hiện hạ thân của mình dường như đang có điện giật, dòng điện lưu chuyển từ chỗ anh liếm hôn tràn ra tứ phương tám hướng, chạy dọc theo mọi đốt xương trong cơ thể, tê dại khiến thần hồn điên đảo, khó có thể làm chủ được mình nữa.

Đầu lưỡi Wagner cuộn cuộn khuấy đảo nên sóng xuân dầm dề, không nở rời đi nơi hoa viên bí ẩn của cô. Chỗ riêng tư của cô gái nhỏ này thật sự quá ngon miệng! Phải chăng của những người phụ nữ khác cũng ngọt như vậy?

Wagner liếm càng sâu, Chân Chân ngậm nga càng thêm trầm bổng.

Tiếng bước chân dồn dập liên tiếp đột ngột truyền vào vành tai nhạy cảm của Wagner, anh ngừng đầu, nhặt tấm chăn rơi dưới đất đắp kín lên người Chân Chân.

Âm thanh lan từ cầu thang dẫn tới trước cửa rồi mới biến mất, bấy giờ Wagner cũng đã đứng thẳng người dậy. Anh chỉnh sửa quần áo của mình cho phẳng phiu, ung dung mở cửa nhìn người tới.

Chính là tên nhân viên trước lúc quay về tầng hầm Wagner túm lại ở đại sảnh lầu một của Huyền Nhật. Trên tay đối phương mang theo quần áo và nội y

nữ, kính cẩn lễ phép đưa cho Wagner, nói: “Thưa ngài, quần áo ngài cần đây. Vì không biết ngài cần size bao nhiêu nên tôi mang đến rất nhiều bộ để ngài có thể tự chọn lựa.”

Wagner tùy ý chỉ về phía bàn trà. “Để tạm ở đó đi!”

Đối phương răm rắp làm theo, đương lúc chen người vào phòng thì rút một hộp thuốc mỡ từ trong túi áo ra. “Thưa ngài, thuốc mỡ trị thương này hiệu quả không tồi, có thể giảm đau tiêu sưng, hơn nữa còn giúp tái tạo da.” Cả quần áo lẫn hộp thuốc mỡ đều được đặt hết lên bàn trà. “Ngài dùng xong, đảm bảo không lưu một chút sẹo nào.”

“Là do ông chủ các cậu bảo mang đến?”

“Ông chủ còn chưa đi làm, cũng không biết chuyện ngài bị thương, là do tôi thấy ngài bị thương nên tự mang đến.” Đối phương hoàn tất công việc liền quay trở ra ngoài cầu thang, lên lầu.

Wagner lựa tới lựa lui giữa đồng quần áo, chọn một bộ đưa cho Chân Chân mặc, còn hộp thuốc mỡ kia thì thuận tay ném luôn vào thùng rác. Chân Chân thấy thế vội vàng nhảy khỏi giường, chạy đến bên thùng rác nhặt lại hộp thuốc mỡ. “Vì sao anh ném nó vậy?”

“Không phải do Mark đưa đến, xuất xứ bất minh, ai biết trong thuốc có thành phần gì? Nhỡ đâu không phải thuốc mà độc, bôi lên một cái chẳng phải tiêu à?”

“Từ trước đến nay anh đều cảnh giác ghê gớm như vậy ư? Xem ai ai cũng là kẻ xấu, ai ai cũng muốn gây bất lợi cho anh?”

“Chỉ đũa ngọc nào đó mới xem tất cả mọi người là bạn tốt.”

Chân Chân hạ giọng rủa thầm: “Người ta tốt bụng đưa thuốc cho anh, anh lại lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử.” Thật quá đáng!

“Đời chẳng có gì miễn phí hết.”

Chân Chân cầm quần áo anh đưa cho, vọt vào phòng tắm thay ngay.

Lát sau, cô đi ra một cách rất không tự nhiên, ngay cả bước chân cũng lắt nhắt. Quần áo ở night club, làm sao có thể xem là ‘quần áo’ được? Rõ ràng là trang phục diễn của đám vũ nữ hờ hơ, lộ hết hàng, chẳng khác gì mặc bikini! Chân Chân thấy xấu hổ cực kỳ, mặc vào rồi mà cảm giác vẫn y hệt như lúc mình chưa mặc gì vậy.

“Anh này, em...”

“Đẹp lắm” Wagner nhìn chằm chằm vào cô không chớp mắt, chăm chú như muốn lột trần luôn cô ra.

Chân Chân mặc loại quần áo này không chỉ gọi cảm, ngược lại bởi hoàn toàn không che giấu nổi hơi thở hồn nhiên vốn có trên người cô nên trông càng đặc biệt quyến rũ hơn. Những đứa con gái khác không thể nào kết hợp được hai cảm giác trên vào một chỗ, nhưng cô lại cực kỳ dễ dàng hoà quyện chúng một cách nhuần nhuyễn.

Một cô gái như thế sao làm sao không khiến đàn ông rung động được? Loại trang phục hờ hơ mặc vào chỉ càng thêm hờ hơ, quần áo thấp hèn, nhân cách cũng thấp hèn! Tuy nhiên Chân Chân lại là sự hoà trộn tuyệt diệu giữa quyến rũ và ngây thơ, hai thứ xúc cảm trái chiều tồn tại song song tựa như ma quỷ cùng thiên sự đồng loạt giáng trần, đẹp đến nỗi làm người ngắm phải tấm tắc kinh ngạc.

“Thật không? Nhưng mà... anh không nghĩ em mặc thế này là quá hờ hơ à?” Nghe câu tán thưởng của anh, đương nhiên Chân Chân vô cùng vui vẻ, song đáy lòng vẫn thất một tầng lo lắng.

“Thân hình em rất đẹp, không cần ngại hờ.” Dù sao trước đây cô cũng là một cô gái đang hoàng, tất nhiên chưa từng mặc qua thứ quần áo này, lo là phải.

“Nhưng mà... em... em... em mặc vậy thấy không được tự nhiên...” Chỉ cần cử động một tí thôi là thứ gì cũng lộ lộ trước mặt anh, nói chuyện cũng kỳ, cô là một cô gái có gia giáo mà, đâu thể thế!

“Lần đầu tiên đổi mới phong cách ai cũng cảm thấy có chút không tự nhiên hết như em hết, đừng lo, chờ vài ngày là OK liền, sẽ thành thói quen ngay thôi.”

“Anh à... anh thực thấy em mặc vậy ổn sao?” Chân Chân vẫn không dám tin anh.

“Phải, mặc đẹp hơn bất kỳ cô gái nào.” Wagner vốn kiêu lời nay lại rất nhiệt tình khen.

Mặt Chân Chân đỏ bừng, khoe miệng rạng rỡ mỉm cười còn xán lạn hơn cả hoa hướng dương dưới vầng thái dương.

Đến chiều, Mark nghe tin Wagner bị thương liền vội vàng tự mình xuống tầng hầm thăm anh. Chưa nói hấn công kênh mang đến đủ thứ thuốc chai chai lọ lọ, thậm chí còn lôi theo một vị bác sĩ cùng xuống tầng hầm để nhờ ông ta trị vết thương cho Wagner.

Wagner từ chối thuốc men lẫn cự tuyệt để bác sĩ khám cho mình. Không phải vì nghi ngờ năng lực bác sĩ, cũng không phải anh ngại tẩm chân tình của

Mark, mà bởi vì vết thương của anh trên thực tế đã tốt hơn phần nửa rồi, không cần xử lý gì nữa, càng không phải phiền bác sĩ động tay.

Cô nhóc Chân Chân kia... Chính cô không chịu cảnh giác thì thôi, không ngờ lại còn kéo anh cùng xuống nước, đập đổ luôn bức tường cảnh giác của anh!

Wagner không chịu sử dụng thuốc mỡ, Chân Chân bèn lấy ngón tay chấm một ít, bỏ luôn ngoài tai lời anh khuyên can, cố ý bôi thuốc mỡ đó vào mắt cá chân bị thương của mình. Kết quả, chưa đến 1 giờ sau, vết sưng ở mắt cá chân hoàn toàn biến mất, rồi khoảng 2 giờ sau nữa, một chút đau đớn cũng chẳng còn, giống như vết thương bốc hơi sạch sẽ. Chân Chân có thể đi, có thể chạy, có thể nhảy, hiển nhiên chân đã lành lặn được gần 7, 8 phần.

Cô tự lấy mình làm vật thí nghiệm, chẳng những không bị độc chết, ngược lại còn khoẻ như vừng, Wagner còn lí do nào mà bác bỏ hộp thuốc đấy nữa?

Cô ngồi trước mặt anh, cầm hộp thuốc dâng lên, trông mong ngó anh chóng chóng bôi thuốc đi, bôi càng sớm, khỏi càng mau! Tuy nhiên, Wagner nhất nhất không chịu dùng, còn bảo cái gì mà “chẳng cần thuốc cũng tự lành”. Chân Chân đoán anh có lẽ là vì vấn đề mặt mũi đây, lúc trước thô lỗ đem thuốc quăng vào thùng rác, hiện tại lại bất nhứt lên bôi trên mặt, điều này chắc chắn gây tổn hại thể diện đàn ông của anh!

Vì thế, Chân Chân đành riu rít vây quanh anh tíu tít xoay tròn, âm ỉ muốn giúp anh bôi thuốc, không đem thuốc trét được lên mặt anh thì nhất định không bỏ cuộc. Cô giương nanh múa vuốt định bôi thuốc lên da anh, anh ngay tức khắc trốn tránh, che mặt, kiên quyết không hợp tác với cô. Vì vậy, việc bôi thuốc vốn tốn chẳng mấy thời gian lại bị hai người giằng co mãi đến hơn nửa tiếng sau mới xong.

Quan sát vết thương của anh cầm máu, khép miệng, Chân Chân kiêu ngạo giơ hộp thuốc lên, vui sướng nhướng mày, sau đó lại đem thuốc thoa lên những vết xanh tím còn lại trên thân thể mình lần từ chi bị trời sưng đỏ, cực lực sử dụng triệt để hộp thuốc lợi hại.

Từ lúc Mark vào trong phòng, ánh mắt hắn luôn không rời khỏi Chân Chân, dăm nhàn tham lam chiếu vào cơ thể cô, không nỡ buông tha một phần da thịt nào trên người cô. Loại ánh mắt dâm dục trắng trợn này của hắn khiến Wagner chột thấy vô cùng phản cảm.

Nếu là trước đây, phụ nữ của anh bị người khác dùng ánh mắt đó nhìn chăm chăm thì anh sẽ luôn cảm thấy vô cùng tự mãn, vô cùng quang vinh, vô cùng hãnh diện, nhưng ngay bây giờ, anh chỉ hận không thể đem Chân Chân giấu đi, để không có bất cứ thằng nào ngắm được vẻ đẹp của cô. Thử suy nghĩ đột ngột này tương đối lạ lẫm khiến Wagner hơi hơi khó hiểu.

Bước nhanh tới chắn trước Chân Chân, dùng chính thân thể cao lớn của mình cắt ngang tầm mắt thèm thường của bạn tốt, anh nhàn nhạt trên đầu: “Mark, đừng có lộ ra cái vẻ mặt như chưa từng thấy qua mấy em gái trẻ thế.”

Các vết bầm tím trên thân Chân Chân hiện tại đều đã lặn hết nên cơ thể trắng nõn tựa tuyết của cô liền trở về với vẻ đẹp vốn có của nó, làn da bóng loáng, trơn mềm lộ lộ, mê hoặc tất cả cánh đàn ông.

Mark chậm rãi thu hồi tầm mắt về phía khuôn mặt đẹp trai của Wagner. “Bạn tôi ơi, cô gái đáng yêu kia chính là cô nhóc cậu nhặt được ở quán lẩu đó à? Nói cho tôi biết quán đó ở đâu với, tôi cũng muốn nhặt một cô về!”

Khuôn mặt đẹp trai của Wagner tràn ngập bức bối, cảnh cáo bảo: “Mark, tốt nhất ngay cả trong suy nghĩ của cậu cũng đừng nên dính tới cô ấy.”

Mark cười một cách thô tục, kéo Wagner đến gần cửa, nhỏ giọng hỏi: “Bạn tôi à, cậu thật sự chỉ định để cô ấy làm nữ giúp việc nhà cậu ư?”

“Bằng không cậu có đề nghị nào tốt hơn?”

“Làm nữ giúp việc là mai một sắc đẹp của cô ấy! Theo ý tôi, chẳng thà cậu giao cô ấy cho tôi, tôi đảm bảo chỉ cần 3 tháng, tôi sẽ bồi dưỡng cô ấy trở thành vũ công bốc lửa nhất của Huyền Nhật này!”

“Ý cậu là vũ công thoát y?” Wagner biết rõ còn có tình hỏi lại.

“Hê hê hê... Đương nhiên!” Mark có thể dự đoán được, cô gái nhỏ này nếu trở thành vũ công thoát y của hắn, muốn không bốc lửa cũng khó! Về sau tiền mặt chắc chắn sẽ từng cọc từng cọc thi nhau lao vào mặt hắn!

“Cô ấy không phù hợp.” Wagner lập tức chốt câu phản đối ngay.

“Làm sao lại không phù hợp?” Mark bất đồng với quan điểm của anh. “Tôi cảm thấy rất hợp mà!”

Wagner không muốn nghe những lời vô nghĩa từ bạn nữa bèn dứt khoát hạ lệnh trực khách: “Mang bác sĩ cùng thuốc men của cậu lên trên đi thôi, tôi không cần! Lòng tốt của cậu...” Anh vỗ vỗ ngực mình. “Ồ đây tôi nhận.”

Chân Chân ngó ngó hai tên đàn ông to xác đang đứng ở ngoài hành lang, kẻ tai thì thầm to nhỏ, nhàm chán lấy ngón tay đùa nghịch mấy sợi ren và kim tuyến trên quần áo.

Mark tỉ mỉ xem xét mặt Wagner, vô cùng ngạc nhiên hô: “Vết thương của cậu... sao khỏi nhanh vậy? Không phải mới bị thương hồi sáng à? Làm cách nào mà hiện tại đã... đóng vảy?”

“Công lao đều nhờ một tên nhân viên trong club của cậu, nhờ cậu ta thấy tôi bị thương liền tự đem thuốc mỡ xuống cho tôi, hiệu quả thật thần kỳ, nếu cậu có gặp cậu ta, thay tôi nói hộ một tiếng cảm ơn nhé.”

“Ồ? Nhân viên trong club á? Bộ dạng trông thế nào?” Mark kinh ngạc vội vã hỏi.

“Cao cao, gầy gầy, da trắng, trông khá đẹp trai, tóc ngắn đen huyền, tầm khoảng 20 đến 30 tuổi.”

“Nam hay nữ?”

“Nam.”

“Không có ấn tượng.” Mark theo sự miêu tả của Wagner mà lòng sự ký ức của mình, ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn lắc đầu. “Trong club của tôi nhân viên nam rất ít, tóc đen càng không nhiều. Dù gì club tôi mở cũng là night club, phần lớn nhân viên đều là phụ nữ xinh, phụ nữ đẹp, cậu hiểu mà, xinh đẹp mới thu hút khách chứ, đúng không?” Trông thấy vẻ mặt đồng tình của Wagner, hắn lại tiếp tục: “Nếu cậu thấy trong club của tôi có nhân viên nam, tám phần là nhân viên bảo vệ, giúp tôi dạy dỗ mấy vị khách không đúng đắn, mà nếu đã là bảo vệ thì cũng đâu thể giống như cậu miêu tả: ‘cao cao, gầy gầy, da trắng, trông khá đẹp trai’? Cho nên, anh chàng nhân viên này tôi chẳng có một chút ấn tượng nào, tôi đâu nghĩ trong club của tôi có nhân viên kiểu đó... Bằng không, để tôi nhờ Thomas điều tra đã.”

Thomas là trợ lý của Mark, mỗi khi tuyển nhân viên đều có mặt hắn, nếu người mới nào mà Mark không biết thì Thomas đều rõ. Thân là ông chủ của Huyền Nhật, Mark đâu có khả năng trong ngoài club đều quản lý xuê, những việc mà Mark cho là không quan trọng lắm thì hắn sẽ để Thomas đi xử lý, vậy nên sự tình thường ngày trong club, Thomas còn biết rõ hơn so với Mark.

“Có lẽ cậu ta biết người cậu vừa nhắc là ai.”

Wagner nghe lời Mark nói, chợt phát hiện điểm bất thường. “Ban đầu tôi còn nghĩ cậu biết tôi bị thương, hùng hục xuống dưới này là nhờ cậu nhân viên kia báo.”

“Là Thomas báo cho tôi, không phải tên nhân viên nào như cậu tả.”

Chân Chân đùa nghịch gấp dây thắt lưng của bộ quần áo thành cái nơ bướm rồi lại tháo ra, kỳ lạ lại ngó về phía hai người đàn ông đang anh một câu, tôi một câu, tíu tít, to nhỏ cái gì với nhau, tựa như nói mãi cũng không xong ấy!

Bọn họ nói đến cô ư? Vấn đề liên quan tới cô à? Cô rất muốn sang bên đấy nghe lên một tí, nhưng cô hiểu, nghe lên là xấu! Chuyện xấu, sao cô lại làm? Vì thế, cô đành đè nén lòng hiếu kỳ của mình, đứng yên tại chỗ chờ Wagner.

Cuối cùng Wagner cũng nói chuyện xong, Mark cũng xoay người, mang theo vị bác sĩ cùng đồng thuốc chai chai lọ lọ trở lên lầu.

Lúc Mark sắp lên đến lầu một thì Wagner ở tại chân cầu thang gọi với lên, bảo: “Mark, chốc nữa cậu dặn người giúp tôi mang chút thức ăn xuống nhé. Tôi đói bụng, muốn ăn thịt gà hầm, tốt nhất là có cả canh, salad hoa quả và tráng miệng.”

Không có câu trả lời đáp lại nhưng trong lòng Wagner biết Mark nhất định nghe thấy lời của anh.

20 phút sau, Mark sai người mang đến cho Wagner một bàn thức ăn xa xỉ, ngon lành, bắt mắt. Tuy rằng chỉ có hai người ăn, hắn lại chuẩn bị hẳn cả một bữa tiệc lớn thịnh soạn.

Đối với chuyện ăn uống, Wagner không hề kén chọn, có thể giải quyết cơn đói chỉ bằng một quán lẩu cón con, cũng rất ít bận tâm lễ nghi, từ món khai vị đến món chính rồi món tráng miệng đều một lèo ăn sạch sẽ không bỏ mứa tẹo nào.

Thế nên, lúc này, anh tự động cho qua phần trang trí màu mè, trái khế ăn lên đùi, gươm cao dao nữa, lệnh: “Ăn thôi!”

Cho tới bây giờ, Chân Chân chưa hề dùng qua bữa cơm Tây nào phong phú cỡ này. Sừng sốt nửa ngày cô mới vội bắt chước theo bộ dáng của Wagner, tay phải cầm dao, tay trái cầm nĩa, vụng về thương thức món ăn. Vừa ăn, khoé mắt cô vừa vụng trộm ngắm Wagner, thấy anh thành thạo cầm dao nĩa, dùng gĩa hằm cùng rượu đỏ, động tác nghiêng đầu đều toả ra khí chất tao nhã, đẹp mắt, quả thực chẳng chê vào đâu được!

Việc này làm cô dần dần tin chắc thêm anh đúng là hoàng tử! Nếu không phải là hoàng tử thì sao ngay cả lúc ăn cũng có tướng đẹp đến vậy? Chỉ sợ có mỗi hoàng tử mới có thể vừa ăn cơm vừa toả ra hơi thở mê người như thế, đó là một loại khí chất bẩm sinh rồi.

Chân Chân ăn chưa được vài miếng đã no, cô buông dao nĩa, vỗ vỗ bụng, ngồi nghiêm chỉnh đợi anh ăn xong.

“No rồi à?” Wagner nhìn đĩa beefsteak, lại liếc mắt nhìn người vừa ăn xong, bình thản hỏi cô.

“No rồi. No rồi.” Cô lại vỗ vỗ cái bụng của mình, nở nụ cười ngọt ngào.

“Mới ăn chút xíu vậy đã no?” Chim sẻ ăn còn nhiều hơn so với cô! “Khó tránh em gầy thế!” Trên người chẳng được mấy lạng thịt.

“Gầy không đẹp sao?” Chân Chân chớp đôi mắt trong veo nhìn anh, khó hiểu hỏi.

Vô vàn người suốt ngày đòi giảm béo, giảm cân, cô đây không cần giảm cũng gầy, chẳng hay à?

“Nhưng trông em gầy quá, ôm không thích.” Anh gian manh liếc liếc về phía bộ ngực nhỏ của cô rồi cúi đầu cắt miếng beefsteak trên đĩa mình thành hai nửa, một miếng bỏ sang cho cô. “Ăn đi, hiện tại em gầy vậy không ổn, tốt xấu gì cũng phải nặng thêm khoảng hơn 10 kg nữa mới hợp.” Ôm thế mới càng

thoải mái!

“10 kg?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Chân lập tức nhăn tít. “Anh muốn em phát phì thành heo à?”

10 kg không phải khối lượng nhỏ nhé! Trước kia quán nhà cô mua 10 kg thịt, cô cùng ông nội ít nhất có thể ăn hơn một tháng.

“Ý anh chính là vậy!” Wagner múc một thìa nước gà hầm đến bên miệng, khẽ cười.

Chân Chân tức khấn ré lên: “Anh! Em không thích làm heo đâu!”

Tuy rằng giờ trông cô hơi gầy nhưng ngực, mông đều có, tỷ lệ khá thuận mắt, sao bỗng dưng lại muốn biến cô thành bà béo?

Hừ! Cô không cần!

Cơm no rượu say, Chân Chân chìm trong rồi rãi tự nhiên cảm thấy bút rứt. Có lẽ do bình thường ở quán đều bận rộn, giờ bỗng chẳng có chuyện làm, cơ thể không quen lắm.

Phát hiện ở tầng hầm điều kiện vệ sinh kém đến độ làm người ở là cô phiền não, thế là Chân Chân tự động khởi động chân tay, bắt đầu quét dọn mọi góc ngách.

Wagner ở dưới tầng hầm này cũng đã một thời gian, nhưng anh là người theo chủ nghĩa hưởng thụ, chỉ biết ăn nằm, làm sao biết dọn dẹp? Đồ dùng rồi luôn tùy ý ném linh tinh, chỗ nào cũng đầy rác, thậm chí có cả tạp chí mới toanh.

Chân Chân buộc phải “lập lại trật tự”, thu dọn tất cả những đồng bừa bãi đó của anh, toàn bộ rác quét gọn bỏ vào thùng, tạp chí sắp xếp lại đặt ở đầu giường anh. Cô chẳng biết cuốn nào anh chưa đọc, cuốn nào anh đọc rồi nên xếp toàn bộ thành một chồng để khi anh muốn tìm đọc thì có thể tự tìm.

Wagner mặc dù mắc bệnh sạch sẽ nhưng bệnh đó chỉ biểu hiện trên người anh thôi.

Dọn dẹp tầng hầm xong, Chân Chân lại nhặt quần áo tối hôm qua bị anh vứt dưới đất lên, giặt sạch chúng, phơi ở nơi thông gió nhất dưới tầng hầm là... cửa cầu thang!

Wagner bắt chéo chân ngồi trên ghế, quan sát Chân Chân việc trước việc sau, đáy lòng không khỏi thầm thờ dài. Quả nhiên là một cô gái đảm đang, trời sinh đã có tố chất làm nữ giúp việc!

Anh nhìn không nổi bèn nhàn nhạt cất giọng kêu cô: “Em chạy tới chạy lui như vậy không mệt à? Ngồi nghỉ một lát đi, quần áo đó anh sẽ vứt hết, em giặt làm gì nữa?”

Chân Chân kéo căng sợi dây phơi đồng quần áo ướt sũng, mắt liếc nhìn anh một cái. “Anh này, quần áo đâu hư hỏng gì, vì sao anh muốn vứt chúng? Anh có tiền cũng đừng nên lãng phí vậy chứ! Anh phải biết rằng, người dân ở châu Phi áo còn không đủ ấm để mặc, cơm còn không có để ăn đâu. Giặt quần áo rồi anh vẫn có thể mặc lại chúng cơ mà.”

Wagner không kìm nổi ngạc nhiên bèn cười khanh khách. Châu Phi? Cô nhóc này biết châu Phi! Không ngờ đấy... Trông cô thuần khiết đơn giản như một tờ giấy trắng thế mà còn biết tới châu Phi, quả khiến người ta phải nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa!

Ban đầu anh cứ tưởng cô là một con ếch ngồi đáy giếng, một cô nhóc đơn giản không hiểu cũng không biết sự đời. Nhưng hoá ra, đơn giản không đồng nghĩa với việc hoàn toàn ngu muội về thế giới, có những vấn đề cô vẫn hiểu rất rõ.

Anh thụ giáo.

*thụ giáo: tiếp nhận sự dạy dỗ của người khác, ở đây ý nói Wagner nhận ra sai lầm của mình khi nghĩ Chân Chân hoàn toàn ngốc nghếch

Chân Chân phơi quần áo xong lại giặt tấm drap giường dính vết máu của cô, sau đó thấm ướt cây lau nhà rồi kéo ra khỏi phòng tắm.

Kéo tới bên chân Wagner thì cô dừng lại ngó ngó mặt anh. “Anh à, mời anh nâng chân lên chút.”

Wagner không thêm nhúc nhích, chân vẫn ung dung vênh cao bắt chéo như cũ.

“Mời anh nâng chân lên chút đi, được không?” Chân Chân bắt đầu lặp lại lời yêu cầu một lần nữa, âm lượng lớn hơn so với trước nhiều.

Wagner đợi thế mới hạ chân dài xuống, nhìn cô, nhưng không chịu nhấc chân sang chỗ khác mà trực tiếp kéo vai ôm cô vào trong lòng. Cây lau nhà trên tay Chân Chân tức thì rớt xuống đất. “Anh... anh làm gì đấy?” Sừng sốt khoảng một giây, cô rút kinh nghiệm từ các bài học trước liền theo phản xạ chống cánh tay nhỏ bé muốn thoát khỏi ngực anh.

Wagner cứ một mực ôm chặt cô, không thêm để ý tới sự phản kháng của cô, ném cô lên một chiếc giường gần nhất, nhân trước khi cô kịp rời khỏi thì đã nhanh như chớp lại ấn cô xuống giường.

“Anh! Anh đừng... đừng... đừng thế nữa!” Chân Chân nhìn anh xé rách quần áo trên người mình, vội vàng lớn tiếng ngăn cản.

“Đừng gì?” Chẳng rõ câu hỏi của anh là thực sự không hiểu lời cô hay là cố tình trêu cô, nét mặt cũng có chút ngơ ngẩn.

“Đừng xé quần áo của em nữa!”

“Ồ...” Anh kéo âm thật dài, ít nhất cũng phải hai, ba giây. “Không cho anh xé... vậy thì em tự cởi đi!”

Khó lắm mới có một lần anh thuận theo yêu cầu của cô, quả thật dùng tay, thoải mái an nhàn để cô tự thân vận động.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chân Chân đáng thương nhăn nhai giống như cô vợ nhỏ vì mong giữ lại được bộ quần áo trên người lạnh lặn. Cô do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn chẳng thể làm gì khác dưới ánh mắt nóng rùng rục của anh, đành xấu hổ kéo phéc-mơ-tuya bên hông chiếc váy xộc xệch xuống.

Tuy nhiên Wagner chỉ kiên nhẫn nung tay được trong chốc lát thế thôi, lúc sau đầu óc bắt đầu cảm thấy động tác của cô quá chậm. Vì vậy, anh không thêm đề ý tới sự phản đối của cô nữa, lại thò tay tới.

Chân Chân vội vàng trốn trái tránh phải, né bàn tay có sức phá hoại cực lớn của anh. “Em không muốn anh xé quần áo của em! Em... em... em sẽ tự cởi mà!”

“Em cởi chậm quá, để anh xé nhanh hơn!” Anh vẫn vừa nói vừa kéo.

“Ồi... Anh đừng có xé quần áo của em nữa mà!”

“Xé thì sao? Chúng chẳng đáng bao nhiêu tiền.” Wagner vừa kiên quyết vừa mạnh bạo lao tới, chỉ muốn đem tất cả những mảnh vải chường mắt dư thừa trên người cô quăng sạch, vốn không hề quan tâm mình có xé nát, kéo rách chúng hay không.

“Đừng như vậy mà!” Dường như Chân Chân rất thích bộ quần áo này, luôn đứng cảm ơn mình bảo vệ nó lạnh lặn.

“Chẳng lẽ em thích bộ này lắm à?” Cứng đầu đến thế? Sự bướng bỉnh của cô khiến Wagner thấy ngạc nhiên.

“Em...” Chân Chân lấp ba lấp bắp, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên bao phủ một lớp rắng hồng đáng yêu. “Vì... anh nói em mặc nó rất đẹp... cho nên... em...” Cô bẽn lẽn nhoeo cười, xấu hổ đến độ không nói nốt câu nỏi.

Dù mấy chữ trên chưa toàn vẹn, mới chỉ áp ứng trên môi cô thôi nhưng cũng đủ để tâm Wagner thấm nhuần mọi điều. Trái tim sắt đá nóng rục lên, tựa như có dòng nước ấm áp chảy tràn. Nóng khiến anh lâm vào run rẩy.

Anh mỉm cười chê bai cô: “Cô ngốc, quần áo loại đó còn một đồng! Hừ thì anh đền em trăm bộ khác luôn.” Mặc dù ngoài miệng nói thế nhưng anh lập tức ngừng ngay động tác kéo xé, trái lại dịu dàng vuốt bỏ từng lớp quần áo của cô.

Giây phút này, sự dịu dàng của anh đối với Chân Chân quả thực là sự dịu dàng đầu tiên anh có từ lúc chào đời tới giờ, anh chưa từng đối xử với bất cứ người con gái nào trên trọng tới vậy. Anh hôn lên thái dương cô, bạc môi quyến rũ dán ở cái gáy thoang thoang mùi hương của cô, rồi anh cầm tay phải cô lên, chăm chú nhìn vào cổ tay còn nhàn nhạt lưu lại dấu dây trói đỏ hồng, áy náy hôn như muốn xóa tan sự thô bạo mà mình đã “tặng” cho cô.

Chân Chân giật mình muốn rút tay về nhưng bị anh cầm rất chặt, rút mấy lần cũng chẳng được.

Môi anh liếm hôn vệt trói trên tay cô xong, bên khoé môi liền nở nụ cười, tiếp tục dòi trợn địa tới trước ngực cô.

Anh ngậm một quả anh đào, đầu lưỡi liếm mút thưởng thức thịt quả ngon lành. Thứ quả hồng hồng nho nhỏ run lẩy bẩy bị anh dầm đầy nước bọt sáng loáng, càng dầm càng thêm đồ tươi. Sau khi đã rõ vị một bên, anh lại đổi sang cắn quả anh đào bên kia, luân phiên liếm láp.

Bộ ngực Chân Chân tức thì tích tụ một lượng lớn nước bọt lẫn dầu răng.

Wagner lấy một chiếc gối kê xuống dưới mông cô, nâng chân trái cô lên, xâm nhập vào giữa khe đùi. Ngón tay thon dài trần trọc loanh quanh ngoài cửa vườn hoa bí mật, chẳng vội dò dẫm vào trong, cũng chẳng vội tiến thêm bước nào, tựa như đang rất hân hoan tiếp xúc với một món hàng mỹ nghệ tuyệt đẹp. Anh nhẹ nhàng ma sát tại lối đi chật hẹp, xấu xa quấy nhiễu, vô cùng nhẫn nại.

Mắt Chân Chân nửa khép nửa mở, tiếng rên rỉ yếu ớt thì thoảng tuột khỏi môi. Hạ thân cô bỗng xuất hiện cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ, tương đương với bị máy con kiến bò bò, cắn cắn khiến cơ thể toàn bộ tê liệt, không chút khí lực cử động chân tay.

Wagner quấy rối đủ liền đem ngón tay thon dài đặt sát bên cửa hoa huyệt nóng ấm, bạc môi khoá trụ môi đỏ của cô, đồng thời cuốn lấy chiếc lưỡi trơn

mềm thom tho, ngón tay bên dưới thì chọt động, mạnh mẽ đâm vào hoa cúc...

“Ồi...” Thân thể Chân Chân mất khống chế run lên một cái, âm thanh rên rỉ nứt nở xuyên qua hai đôi môi đương kịch liệt găng co, lan tràn.

Wagner điều khiển tần suất của ngón tay, lúc nhanh lúc chậm ra vào vào, không vội cũng không nóng. Âm đạo chật hẹp bé nhỏ tham lam cắn chặt ngón tay ấy, kích thích bụng dưới của anh ê ẩm từng cơn.

Đầu lưỡi Chân Chân bị anh ngâm, chỗ kín thì bị anh cắn, chỉ đành ừ ừ a a phát ra những câu chẳng thành.

Ngón tay Wagner chôn trong cơ thể cô, di động có quy luật nhất định, bất ngờ chọn đúng thời điểm đột ngột tham nhập thêm một ngón, rồi lại thêm một ngón, thế là thành thử ba ngón nằm gọn ở trong...

Rốt cuộc đôi môi anh cũng rời khỏi cặp môi đỏ mọng của Chân Chân, dịch chuyển xuống xương quai xanh. Chân Chân bị hôn đến thần hồn điên đảo, hít thở không thông, nghĩ rằng mình sắp đi đời nhà ma thì may mắn mỗi anh kịp buông tha, cô lập tức há miệng thật to, như người bị hen suyễn mà hít lấy hít để oxy.

Quả nhiên phổi anh dung tích lớn kinh khủng, cô chẳng thể dịch lại nổi.

Ba ngón tay Wagner vẫn động, ra vào rất cường hãn, thẳng đến lúc khiến cô hồn xiêu phách lạc, toàn thân choáng váng. Mông cô được gối kê cao, hai chân mở rộng, eo nhỏ vô thức đóng đưa, giãy giụa, tạo thành một phong thái tương đối mị người.

Hai tay cô mặc dù vẫn chắn trước ngực anh nhưng hiện tại đã run rẩy, tuy không quên đẩy đẩy, cự tuyệt sự đụng chạm của anh, muốn tạo khoảng cách giữa hai người nhưng tất cả chỉ là châu chấu đá xe, ý định khác xa với thực tế.

Wagner rút ba ngón tay ra, đồng thời cũng dất ra theo một bọng nước đầm dề.

Anh kéo khoá quần tây, móc ra vật cứng dữ tợn của mình, đem yêu dịch tron ướt dính trên tay bôi bôi lên đỉnh vật cứng.

“Anh muốn tiến vào.” Tách hai bên cánh hoa của cô, anh đặt vật cứng nhắm thẳng ngay cửa huyết urot ướt.

“Đừng! Không! Không muốn...” Trước mắt Chân Chân tối sầm, kinh hoàng nhớ lại trải nghiệm thâm lần trước, hồi tưởng lúc bị anh hành hạ đau đớn tới cùng cực. Đó là cơn ác mộng đáng sợ nhất của cô! Vật cứng trong quần anh kia hùng hực căng cứng như một con quái thú tà ác, ăn thịt người trong nháy mắt, ăn thịt chẳng chút thừa, ăn thịt sạch sành sanh... Vậy nên cô bắt đầu giãy giụa kịch liệt, kháng cự.

Cô không muốn ác mộng lại tái diễn.

Wagner lại hoàn toàn không để ý tới sự cự tuyệt của cô, giường sùng sẵn sàng, động tác dứt khoát, thẳng lưng cử động cắm xuống!

“A...” Đau đớn tê liệt khiến Chân Chân không khỏi phát ra tiếng hét thảm một lần nữa. Mặc dù trước đó đã có ba ngón tay cộng mấy phút đồng hồ bôi trơn, cô vẫn đau đến toàn thân co rút, run rẩy dữ dội.

Ác mộng người ngoại chưa lâu lại một lần nữa phủ ập xuống người cô.

Wagner nâng hai chân cô lên, rút vật cứng rời khỏi huyết đạo rồi lại nhanh chóng cắm vào.

Tiểu huyết của cô nhóc này nhỏ quá, chật quá! Rõ ràng yêu dịch thấm cũng ướt đầm rồi mà vẫn đau.

Anh thay đổi một tư thế giao hoan khác thích hợp hơn, lật nghiêng cô, giờ một chân của cô cao hơn so với đỉnh đầu. Tư thế này yêu cầu cơ thể Chân Chân có một sự dẻo dai tương đối, tuy nhiên cô biểu hiện rất tốt, không cần gắng sức lắm. Tư thế này bắt Chân Chân phải banh đùi đến cỡ lớn nhất, tiểu huyết cũng mở rất rộng, tất cả đều thuận lợi để cho anh tiến sâu vào.

Tuy nói thay đổi tư thế cho thoải mái nhưng chủ yếu vẫn là nghĩ tới Chân Chân, để cô không cảm thấy quá thống khổ.

Nếu là trước kia, lúc ân ái, từ đầu đến cuối anh chắc chắn sẽ không hề quan tâm tới cảm thụ của bạn giường, không hề quan tâm người ta có đau hay không, có vui thích hay không. Anh chỉ biết mình mình khoái sướng là đủ, thoải mái thì vui, không thoải mái thì liền đá ả ta xuống giường, chẳng chút lưu luyến rồi đi. Nhưng bây giờ, anh đột nhiên lại không hi vọng cô nhóc Chân Chân này chịu đựng đau đớn, càng không nỡ nhìn cô mới bị mình thương thức có mấy lần thì đã bị sự thô bạo của mình giầy vò tới chết.

Anh muốn lúc ân ái cô cũng có thể cảm nhận được hương vị khoái lạc, rồi lần sau cùng anh cầu hoan sẽ không liên tục kháng cự, lòng sợ hãi cùng mâu thuẫn trước sự đụng chạm của anh nữa.

Wagner vùi vật cứng của mình chôn trong tiểu huyết chật hẹp của cô, ép Chân Chân phun ra những âm thanh rên rỉ khàn khàn ngâm nga. Anh cố định mình ở bên trong, chờ cho cô thích ứng một lát mới dám cử động.

Chân Chân kêu ư ư mấy tiếng, lập tức không chịu nổi hô: “Anh à... anh... đừng... cử động nữa mà... a...”

Tay phải Wagner giờ một chân của cô, tay trái vuốt ve hoa hạc mảnh mai đậu trên miệng huyết, vân vân nó sưng lên thành một viên đậu đỏ xinh xinh.

Anh cười hỏi: “Không đau nữa, đúng không?”

Cánh mũi Chân Chân dồn dập thở không ra hơi.

Wagner chịu đựng xúc động muốn điên cuồng rong ruổi, từ từ chậm chậm cắm vào rút ra, phân thân thô dài lúc ẩn lúc hiện ở cửa huyết. Tiểu huyết Chân Chân hết sức khó nhọc phun ra nuốt vào vật cứng, thỉnh thoảng bắn toé ra yêu dịch, tán loạn dính trên giường, thấm thấu thành từng điểm từng bãi nước nhớp nháp.

Wagner tà tà liếc nhìn cô hòa theo luật động của vật cứng, miệng huyết không ngừng để cho vật cứng lục lọi, thịt non đỏ sẫm dường như có thể rỉ ra máu, khung cảnh dâm nị khiến tâm thần con người mê say.

Anh lại rút phân thân của mình ra, lộn cả thân thể cô lại, để cô mặt đối mặt với giường lớn, lưng quay về phía mình. Ôm lấy hạ thân cô, anh từ từ nhét vật cứng vào trong cơ thể cô một lần nữa từ phía sau. Đụng nhẹ vài cái, anh phát hiện giọng rên của Chân Chân càng lúc càng mê hồn khó tả, nhất là khi anh chạm phải một góc nào đó bên trong cơ thể non nớt, thân mình cô liền run rẩy đặc biệt mãnh liệt.

Wagner bùng tỉnh đại ngộ, ôm chặt thắt lưng cô, nhắm chuẩn điểm mẫn cảm ấy mà hung hãn tiến công, điên cuồng xuyên xò.

“A! Ủ... Ủm... A! Ủ... Ôi...” Chân Chân không tài nào khống chế tiếng rên rỉ yêu kiều bật thốt khỏi cổ họng. Mỗi khi anh xuyên qua chạm vào điểm mẫn cảm trong cơ thể, cô chỉ cảm thấy toàn thân tê dại như bị điện cao áp giật, tứ tán lan tràn đến mỗi đốt xương thoả thết.

Tựa như chết trong khoái cảm, tựa như lạc trong tiên cảnh.

Wagner hung ác ra ra vào vào, bọc Chân Chân trong cơn sướng khoái mãnh liệt. Móng xinh bắt tri bắt giác nhếch cao phối hợp với sự đụng chạm phía sau. Anh hung mãnh can rờ tham nhập, cô hoảng loạn thảng thốt đạt đến đợt cao trào đầu tiên.

Cổ họng Chân Chân khàn khàn, âm thanh ngậm gọi cũng cao vút khác thường. Wagner vẫn như cũ không dừng luật động, dịu dàng vuốt ve từng lọn tóc ướt đầm dãn trên lưng cô. Một bên tích cực cử động, một bên ngấm nghĩa gò má ý loạn tình mê của cô, đột nhiên anh mở miệng hỏi: “Rên to như vậy tức là thích lắm à?”

Vấn đề này thật ra cũng đồng dạng với câu hỏi “Có thực đau đến vậy không?” hỏi sáng của anh, ngay cả khẩu khí cũng chẳng khác là bao. Nhưng phản ứng lần này của Chân Chân hoàn toàn bất đồng. Buổi sáng, cô giận tím mặt, bị phần lớn oán tránh hết mắng anh không được tới gần mình, nhưng giờ, khuôn mặt cô một chút giận dữ cũng chẳng có, làn da ửng hồng nhiễm đặc sắc tình dục, thần trí hoàn toàn bị chinh phục.

Wagner ngậm một bên vành tai, đưa đầu lưỡi dò vào lỗ tai khéo léo của cô, tà ác liếm liếm, cắn cắn dái tai bé bé.

Chân Chân bị anh cường hãn rút ra đâm vào, hành hạ bán sống bán chết, trải qua ba đợt cao trào nữa bèn sắp ngất xỉu, chẳng phân rõ đông tây nam bắc nữa. Lúc này, anh rút cuộc mới chịu buông tha cô.

Wagner cũng chẳng hề theo thói quen vào phòng tắm rửa ráy, cứ như vậy trực tiếp nằm vật xuống giường ôm cô.

Đến giờ dùng bữa sáng, Mark lại xuống tầng hầm, tự mình bung thức ăn đến cho Wagner và Chân Chân.

Ngày hôm qua, Chân Chân cùng Wagner tổng cộng làm bốn lần, buổi sáng và buổi tối, mỗi buổi một lần, rạng sáng làm thêm hai lần. Vốn Wagner còn muốn sáng nay rời giường lại thêm một lần nhưng vừa có ý định hành động thì Mark tới nên đành phải thôi.

Đối với việc người ngoài làm can chuyện tốt của mình, sắc mặt Wagner rất khó coi.

Ngược lại, Mark chăm chú ngó Kiều Chân đắp chăn nằm vùi trên giường, cổ cô còn in rõ những vết hôn hồng hồng mờ ám. Hắn xấu xa cười cười: “He he he... Khó trách cậu không chịu để cô ấy làm vũ công của tôi, thì ra là muốn độc chiếm hưởng dụng! Bạn tôi này, cậu hạ thủ nhanh thật đấy!”

Chân Chân mím môi nhịn đau, miễn cưỡng bước xuống giường. Cô bọc mình trong một cái chăn, nhặt quần áo dưới đất lên, khó khăn lê bước vào phòng tắm, đóng cửa, vội vã mặc quần áo vào.

Chỗ đó của cô vừa tê vừa đau, một ngày ngắn ngủi hôm qua bị Wagner “sử dụng” rất nhiều lần, bây giờ cảm giác như nó đã bị mài rách, mài hư mất rồi.

Mark không những mang đồ ăn sáng đến cho hai người dưới hầm mà còn mang đến một thông tin.

“Tên nhân viên ngày hôm qua cậu tả, tôi đã hỏi Thomas, cũng chẳng có ấn tượng gì.” Rồi Mark cầm một xấp hình đưa cho anh. “Cậu xem qua đi! Đây là ảnh của tất cả nhân viên nam trong club, bao gồm cả bảo vệ, cậu xem trong đó có tên nhân viên cậu bảo không?”

Wagner nhanh chóng lướt qua xấp hình trên một lần. “Không có.”

“Không có?” Mark cả kinh. “Vậy xem ra... cậu ta không phải nhân viên trong club.”

“Không phải nhân viên trong club thì tại sao lại xuất hiện ở đây?” Chỉ có thể giải thích rằng hệ thống an ninh của Huyền Nhật có sơ hở lớn.

“Tôi sẽ kêu Thomas điều tra rõ.” Liên quan đến vấn đề an ninh của Huyền Nhật, nét mặt Mark nghiêm túc và nặng nề hẳn lên.

Wagner cũng không ngờ tên phục vụ đó lại không phải nhân viên của Huyền Nhật. Trước nay anh vẫn tưởng rằng Huyền Nhật có hệ thống an ninh rất đáng tin cậy, ổn định nhất thế giới, thậm chí nếu so ra thì cũng chỉ đứng sau hoàng cung Dolly hi Mía.

Mà giờ, một tên ngoại nhân lại có thể ung dung ra vào nội bộ Huyền Nhật ngay trong thời gian cấm cửa không buôn bán. Huyền Nhật sợ rằng phải chấn chỉnh lại hệ thống an ninh, nâng cấp mức độ bảo mật ngay thôi, có vậy mới sống được!

Wagner đã quan sát cử động của tên nhân viên ngày hôm qua, tên ấy không hề có ý gây bất lợi cho anh. Nhưng lòng người khó dò, một kẻ thân phận không rõ đột nhiên thò đầu đến chỗ mình vẫn xem là căn cứ an toàn thì dĩ nhiên không khỏi khiến anh cảm thấy bất an, đầu tên đó chẳng hề có hành động gì quá đáng chẳng nữa.

Đoán không ra là đối phương là địch hay bạn, lại xuất quỷ nhập thần lọt vào Huyền Nhật, cảm giác mọi thứ không nằm rõ trong lòng bàn tay mình thật xa lạ làm lòng anh đột nhiên khó chịu. Tuy nhiên cũng chỉ dừng ở mức khó chịu thôi, chưa đến nỗi làm anh khủng hoảng. Cứ coi như tên đó có ý đồ bất lương với Wagner đi nữa thì anh, thất hoàng tử của Dolly hi Mía, chắc chắn sẽ không để đối phương được như ý.

Ăn sáng xong, Wagner ngồi trên ghế xem tạp chí, Chân Chân chạy vào phòng tắm, lâu sau cũng không ra ngoài.

Khoá cửa phòng tắm dưới tầng hầm bị hư, trước khi Wagner vào ở vẫn chưa từng có ai ở qua, mà ở đây cũng chỉ có một tên đàn ông là anh, chả cần sửa làm gì, vậy nên khoá hư vẫn cứ để nguyên đó.

Chân Chân khép chặt cửa, ngồi trên bồn cầu, cúi thấp đầu nhỏ. Ngồi vậy hồi lâu, cô mới chần chừ móc trong túi áo ra hộp thuốc mỡ mà ngày hôm qua mình đã bôi rất nhiều lên người kia.

Wagner lật tạp chí nhanh như chớp, mắt lướt lướt như xem hàng bên vỉa hè, thói này rất khó sửa. Thấy Chân Chân nửa ngày vẫn chưa ra khỏi phòng tắm, anh nghi ngờ bước tới, gõ một cái lên cánh cửa phòng tắm. “Em không sao chứ? Sao lâu vậy còn chưa ra? Có chỗ nào không khoẻ à?” Dù bị táo bón đi chăng nữa thì chừng ấy thời gian cũng đủ để giải quyết rồi chứ?

Chân Chân ở trong phòng tắm hồng hộc trả lời: “Em... em... em sắp ra rồi. Anh... không cần... lo... Em ổn...”

Wagner đứng bên ngoài đợi thêm một lát, quan sát đồng hồ trên cổ tay. “Em thật sự không sao chứ?” Đã hơn 40 phút rồi, coi như không phải táo bón mà là tiêu chảy thì chắc cũng phải xong rồi nhỉ?

Chân Chân ở trong phòng tắm không lên tiếng đáp nữa, mặc cho Wagner gõ cửa bên ngoài.

“Này! Em...”

Không có tiếng động, vẫn không có tiếng động.

Sự im lặng này khiến ngực Wagner dâng trào căng thẳng, không khỏi hoài nghi có phải bên trong xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cô nhóc kia tiêu chảy đến nỗi ra nước, tè liệt tay chân, ngất xỉu ở bên trong? Nghĩ vậy, anh liền vội đẩy mạnh cửa lao vào.

Nhưng sau khi thấy Chân Chân bên trong, anh nhất thời ngẩn ra. Chân Chân trông thấy Wagner đột nhiên tung cửa lao vào và bắt gặp bộ dạng của mình thì cũng hoàn toàn choáng váng.

Hai người đăm đăm nhìn nhau khoảng năm giây, Wagner mới chợt lấy lại tinh thần, ho khan một tiếng: “Em... em... em đang làm gì vậy?”

Anh cứ cho rằng Chân Chân có thể hoặc đang thoi thóp hoặc đang ngất xỉu bên trong, tình cảnh nào anh cũng chẳng muốn thấy, nhưng tuyệt nhiên anh không ngờ mình lại thấy... Chân Chân ngồi trên bồn cầu, mở rộng hai chân, một tay cầm hộp thuốc mỡ, một tay đưa về phía chỗ kín của mình, ngón tay ấy hình như còn đang chôn trong cơ thể cô, chầm chậm cử động.

Chân Chân đỏ mặt, vội vã rút tay, kẹp chặt hai chân, vớ lấy quần áo bên cạnh hốt hoảng che đậy hạ thân mình, ngượng ngùng đến nỗi muốn độn thổ. “Ừm... Chỗ đó của em... hơi đau... nên... em muốn... thoa chút thuốc...”

“Thuốc này không thể dùng nữa.” Wagner đến gần cô, nhìn chằm chằm gương mặt đỏ hồng, ánh mắt sáng quắc.

“Vì sao?” Chẳng phải cô đã chứng minh nó không có độc rồi ư?

“Tên nhân viên ngày hôm qua mang hộp thuốc này tới không rõ danh tính, không phải người trong club, cũng không phải tay chân của Mark, cho nên hộp thuốc này rất bất minh, đừng dùng nữa.”

Chân Chân ừ một tiếng tỏ ý mình đã rõ, nhưng vẫn không chấp nhận ý kiến của anh, cao giọng bảo: “Chả sao! Dù sao thuốc này ngày hôm qua chúng ta đã dùng rồi, hiệu quả cực tốt, chẳng có tác dụng phụ, hôm nay dùng thêm cũng không sao.” Nếu bị độc chết đã sớm chết! Bối rồi thì bối thêm lần nữa cũng thể cả thôi, giờ có lo cũng chẳng kịp nữa.

“Em bôi xong chưa?” Cô nhóc này nói cũng đúng, ăn một lần thạch tín hay ăn hai lần thạch tín đều như nhau, trên thực tế bản chất chẳng sai biệt bao nhiêu. Chết thì chết, chết một lần hay hai lần có gì khác nhau?

*thạch tín: một loại thuốc rất độc

“Còn chưa... Em chỉ có thể bơi ở bên ngoài thôi, những chỗ sâu bên trong thì... em không có cách...”

“Vội không tới?” Wagner đoạt lấy hộp thuốc mỡ trên tay cô. “Để anh giúp em bơi cho!”

“A? Không cần! Không cần!” Mặt Chân Chân hồng chín như con tôm luộc, vội vàng lắc lắc nguầy nguậy, thân giữ không được mà e lệ cũng chẳng xong.

Wagner không nói hai lời, dứt khoát nâng một chân cô lên, quét chút thuốc mỡ rồi nhanh chóng cho ngón tay đầy thuốc chui vào trong cơ thể cô.

“A... Anh! Anh!” Mông Chân Chân ngồi trên bồn cầu, sau lưng là kết nước lạnh toát. Đôi mắt cô mở lớn, nhìn chăm chăm Wagner gần trong gang tấc.

Cùng là ngón tay nhưng sao ngón tay của anh với ngón tay của cô tiến vào cơ thể lại mang đến hai cảm giác khác nhau? Giống như là cùng viết một chữ mà mỗi người đọc thành hai kiểu ấy!

Ngón tay Wagner ở trong cơ thể cô chuyển động, thoa đều thuốc mỡ vào trong vách tường hoa kính của cô. “Vây đủ sâu chưa?”

Chân Chân trả lời một cách hết sức nhẩn nha. “Ừ...”

“Còn chưa đủ?” Wagner quan sát về mặt cô, rút ngón tay ra, nhìn chăm chăm vào chất lỏng trong suốt dính trên ngón tay mình. Anh đã bôi toàn bộ thuốc mỡ vào bên trong vách tường hoa huyết, hiện tại dính trên tay chỉ còn lại dịch ngọt tiết ra lúc cô động tình.

Tiểu huyết của cô mở rộng như cái miệng nhỏ của một đứa trẻ chưa được cho ăn chán chê, mân mê chờ đợi người đút cho mỹ vị.

“Không đủ sâu cũng không cần lo, anh còn có biện pháp khác.” Anh cởi quần dài với quần lót xuống, bôi thuốc mỡ đầy hết cả phân thân thô to của mình, ngay cả hai viên cầu bên dưới cũng chẳng chừa, sau đó nhanh như chớp lao vào cái miệng nhỏ tham lam kia.

“Ừ... A!” Lưng Chân Chân dựa vào kết nước nương theo động tác của anh, râm một tiếng đùng mạnh về phía sau. Lưng bị va chạm rất đau nhưng hạ thân cô lại có được cảm giác thoải mái.

“Biện pháp này hay không?” Wagner đứng ngay phía trước bồn cầu, từ từ rút vật cứng ra sau đó mạnh mẽ đâm vào. “Có đủ sâu chưa? Nếu vẫn chưa đủ thì anh có thể sâu hơn thêm một chút!”

Chân Chân bị anh tham nhập kịch liệt sớm thần trí đã bay lượn lên chín tầng mây, chẳng còn hơi đâu chú ý trả lời anh nữa.

Đây đúng là một biện pháp bôi thuốc siêu siêu siêu hay. Mỗi chỗ trong âm đạo đều được bôi đều thuốc, dù là mấp mé bên ngoài hay tận sâu bên trong, cũng chẳng phải tốn nhiều công lắm, chỉ có điều quá trình và thời gian bôi thuốc hơi lâu một chút...

Hơn một giờ sau, Wagner mới giúp Chân Chân bôi thuốc xong. Chân Chân ngồi ở trên bồn cầu đã chẳng còn chút sức lực, thân thể mềm nhũn co rúc trong lòng anh, chỉ còn hỏn hển chút hơi thở mong manh...

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Suốt năm ngày sau, Wagner cảm thấy mình như đang tuột dốc không phanh!

Anh nhận ra mình càng ngày càng thích cảm giác cùng Chân Chân ân ái. Cô gái nhỏ này mặc dù biểu hiện còn trúc trắc, chẳng hề có chút kỹ thuật gì đáng nói nhưng mỗi khi anh tiến vào thì đều khiến anh vô cùng vui sướng. Phản ứng của cô rất tự nhiên, chẳng chút vờ vịt hay làm bộ động tình, điều này khiến cho anh thấy rất thoải mái, mở cò trong bụng, nở mày nở mặt.

Anh không gọi Mark tìm gái cho mình nữa. Có Chân Chân bên cạnh, anh thậm chí còn không muốn ra khỏi cửa, không muốn trở về nước, cứ thế sống mơ mơ màng màng... quả thực là đã biến thành một con dâm trùng to xác! Ngay cả chuyện anh hỏi Mark nhờ làm hộ chiếu cho Chân Chân, anh dường như cũng đã quên bống mất, không vội cũng không thúc giục.

Tên khốn Nelson kia có thể ở Dolly hi Mia bầu bạn với vị hôn thê, cả ngày tính phúc như thần tiên, ung dung sung sướng, vậy cơ sao anh không thể ở Bagdad ăn chơi trác táng, ngày ngày động phòng hoa chúc? Sống là phải hưởng thụ! Bằng không, anh sẽ thật cảm thấy có lỗi với chính mình!

*tính phúc: hạnh phúc có được nhờ con đường sex

Hiện tại nếu anh không có chuyện gì làm đều sẽ để Chân Chân ra kịch chiến.

Ban đầu Chân Chân còn ồm ờ kháng nghị, bảo anh đừng thế này đừng thế kia, về sau thì hoàn toàn bó tay đầu hàng. Chỉ cần một ánh mắt anh, cô cũng có thể hiểu rõ anh muốn cái gì, thậm chí rất tự giác mà cởi hết quần áo của mình ra, tránh để anh thú tính bùng phát lại xé rách quần áo của cô.

Ưu điểm của Chân Chân thì chưa nói, nhưng sở trường lớn nhất chính là nghe lời! Khi ông nội muốn cô đi theo Wagner, cô liền ngoan ngoãn đi theo anh, trước sau cũng chẳng thắc mắc gì nhiều cả, cứ vậy đi theo anh, chưa từng lo lắng cho tương lai. Cô chính là thuộc kiểu người “qua ngày nào hay ngày đó”, chẳng bao giờ đau đầu gì cho ngày mai. Suy nghĩ nhiều như thế rất mệt mỏi! Cô không đủ thông minh vậy đâu, chỉ có thể sống cho ngày hôm nay thôi.

Hồi xưa cô nghe lời ông nội, bây giờ cô nghe lời Wagner, tất cả dường như đã trở thành thói quen.

Ở dưới tầng hầm năm ngày qua, thực ra cô cũng rất vui vẻ! Ăn uống đều là đồ ngon trước đây chưa bao giờ thưởng thức qua, mỗi ngày dọn dẹp phòng ốc không đến một tiếng, sau đó thời gian còn lại, tất cả cô đều dành cho Wagner, mặc cho anh lấn qua lấn lại. Mặc dù cùng anh làm chuyện đó rất xấu hổ, rất ngượng, nhưng mà... đúng thực là vô cùng thoải mái!

Trên mặt đất tầng hầm, mỗi góc quanh đây đều từng bị hai người dùng để làm một lần, cho dù là trên ghế salon, góc cầu thang, góc tường hay trên bàn ăn... cuối cùng cả hai cũng đều trở về giường làm tiếp một lần. Mỗi khi yêu xong, anh sẽ ôm lấy cô nằm trên giường một lúc, đó là thời điểm ấm áp nhất giữa hai người. Họ sẽ nhân lúc nói qua nói lại mấy câu, có lúc lại không nói gì mà chỉ nhìn nhau, khiến cho khoảng ấm áp giữa hai người càng thêm nồng đậm, lắng đọng.

Wagner véo véo khuôn mặt Chân Chân. Người cô dù không có mấy lạng thịt nhưng trời sinh nét mặt trẻ con, ngũ quan tuy bình thường nhưng nhóm vào một chỗ cũng không đến nỗi. Chẳng qua là gương mặt này trông quá nhỏ so với tuổi thực tế của cô.

Tuổi thực của Chân Chân là 17, đáng đáp thì trông như mới 15, 16 tuổi, kiến thức ít ỏi về đời sống trong đầu ít nhất phải trừ bớt 10 tuổi, thêm tính tình đơn thuần lại trừ đi 5 tuổi, mà đối với người có tính cảnh giác cực cao như thì cô chỉ được coi như... một đứa bé 2 tuổi.

Cô nhóc này ngây ngô làm người ta lao đao, nhưng mà cũng lạ, kỳ quái là anh càng ngày càng thấy thích, cũng như càng ngày càng trầm mê ở trong cô. Bên cạnh cô, anh cũng thấy cuộc sống của mình đỡ phức tạp, đơn giản mỗi ngày chẳng thêm làm gì sất, cơm nước xong liền yêu, yêu xong liền ngủ.

Cuộc sống này... thanh thản đến nỗi làm người ta nghiến, làm anh thiếu chút nữa quên rằng mình là ai, tên gì, mang thân phận nào, thậm chí cũng nhanh quên tất mình hiện còn đang bị người đuổi đồng giết tây.

Wagner bóp bóp gương mặt cô, lại hôn xuống chóp mũi hơi lạnh của cô.

“Chân Chân, từ nhỏ em và ông nội hai người vẫn sống nương tựa vào nhau à? Trong nhà chẳng lẽ không hề còn ai khác ư?” Cô là một cô bé mồ côi bị vứt bỏ được lão Kiều nhặt về nuôi. Nuôi cô lớn chừng này rồi, mà lão Kiều cũng hơn 70 tuổi, nói ra thì trong nhà cũng nên có thêm ai đỡ dằn chứ, thật chỉ có nỗi cô nhóc này sao?

Wagner chưa bao giờ có ý nghĩ muốn cùng bạn giường của mình “tìm hiểu qua lại” nhau, nhưng duy chỉ với cô nhóc này, đột nhiên anh nảy ra mong muốn được hiểu cô hơn. Ôi, tất tần tật lần đầu tiên của anh, sao mà toàn là của cô nhóc này không!

Wagner càng suy tư thì càng cảm thấy không thể tin nổi.

Chóp mũi Chân Chân bị anh hôn nhồn nhột, cựa quậy một chút, cô đáp: “Ông nội nói với em, lúc còn trẻ bà nội thấy ông nghèo quá nên bỏ đi cùng người đàn ông khác. Lúc bà nội rời đi thì bố mới có 3 tuổi, ông nội cũng chỉ có thể ngâm đắng nuốt cay vừa làm bố kiêm làm mẹ nuôi con. Vất vả nuôi nấng rồi cũng đến lúc bố lấy vợ sinh con, tuy nhiên 15 năm trước lúc em mới chỉ có 1 tuổi rưỡi, bố và mẹ mất trong một vụ tai nạn giao thông! Từ khi em có trí nhớ nay, em và ông nội chỉ mỗi hai người cùng sống với nhau.”

Wagner dán bạc môi mình trên trán cô, đương lúc cô nói chuyện lại nhẹ nhàng hạ xuống hôn. Haizzz, lời nói dối sứt sẹo như vậy chắc cũng chỉ lừa được có nỗi cô nhóc ngây ngô này thôi.

“Thực ra thì... em đã sớm biết ông nội nói dối em. Từ trước tới nay ông chưa hề kết hôn gì cả, cũng không có con cái gì.” Chân Chân nhu thuận để cho anh hôn mình, giọng nói từ giữa hai kẽ răng trắng đều nhẹ nhẹ lọt ra ngoài. “Em cũng đã sớm biết, em thực không phải cháu gái ruột của ông.”

Wagner hơi khựng lại. “Làm sao em biết?” Anh không khỏi giật mình hô nhỏ.

Cô nhóc ngốc nghếch này thực ra cũng không ngốc lắm nhì, tự dung thông minh đột xuất? Không phải đang đóng kịch chứ?

“Khi còn bé, lúc em đi học...” Giọng nói Chân Chân thật trầm và nhỏ, giống như đang thì thầm thủ thi: “Các bạn trong lớp đều lấy chuyện này ra giễu cợt em, nói em không ai cần, ngay cả bố mẹ cũng vứt bỏ. Ở trường cũng có không ít giáo viên bôi vì biết xuất thân của em mà khinh thường, giống như em không xứng đứng một chỗ với họ vậy...” Dừng một chút, cô đột nhiên cười nhẹ: “Em chỉ sợ ông nội thương tâm, sợ ông đau lòng vì những chuyện trên trường em gặp nên cái gì cũng không dám hỏi ông, cái gì cũng không nói với ông, vờ như mình chẳng biết gì hết. Ông không muốn để cho em biết thân thế của mình, vậy thì em cái gì cũng không biết, chỉ cần em làm cho ông vui là được rồi.”

Wagner đột nhiên thấy lòng ê ẩm đau nhức, cảm thấy rất thương cô nhóc trước mặt này.

Trên đời sao còn có thể tồn tại một cô gái đáng yêu như Chân Chân đây? Biết rõ thân thế của mình nhưng vẫn chịu đựng để làm người thân vui lòng, thật thiện lương, thật ngây thơ!

Cô vẫn luôn sống trong hoàn cảnh thiếu thốn, khó khăn lớn lên, không những nó chẳng hề phá hủy đi nét đơn thuần đáng quý của cô, ngược lại còn làm cô càng thêm tốt đẹp, thiện lương hơn gấp bội so với nhiều người. Nhưng đáng quý nhất là, cô vừa thiện lương mà lại còn vừa hiểu chuyện, dễ chọc

người ta thương mến! Một cô gái như Chân Chân đây, quả thực là trên đời này là hiếm có khó tìm.

Cô gái thuần khiết và trong sáng, ở bên cạnh cô, anh không hề cảm thấy chút nặng nề hay khó chịu. Ông Trời để anh gặp được cô, thật sự là phúc phận của anh.

Những ngày truy lạc dù có kéo dài bao nhiêu lâu cũng chẳng có lấy một ngày chán.

Wagner phát hiện, bản thân đối với Chân Chân đã mê muội vô bờ, ngày ngày muốn cũng chẳng đủ. Anh cứ nghĩ mình có thể là đang ném thử “thức ăn tươi” nên xuân sắc nhộn nhạo, dù sao trước kia anh cũng chưa từng gặp qua ai như Chân Chân, người con gái quá đơn thuần thế này; có thể chỉ cần muốn cô thêm vài lần, nhiều là nửa tháng nữa, cảm giác mới mẻ qua đi, anh chắc sẽ không mê muội cô như vậy, cũng không quá mức kích thích như hiện tại nữa.

Com tối hôm nay toàn món Ấn Độ: tôm sốt curry, gà nướng Ấn Độ nổi tiếng thế giới. Chân Chân rất thích gà, cũng ăn không ít trứng tôm.

Mark ngồi giữa hai người, cùng họ dùng bữa tối. Mỗi lần ăn được một, hai miếng, hắn sẽ thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Chân Chân, đôi mắt lấp lánh.

Ba người dùng com, không khí có chút kỳ quái.

Chân Chân bị nhìn mãi cảm thấy cả người không được tự nhiên, quyết định trốn đi: “Tôi... vào nhà vệ sinh chút.”

Chân Chân vừa rời đi, Mark lập tức lấy củi chõ hích vào Wagner một cái, cười cười hỏi: “Ban tối ối, cậu định đưa cô ấy về nước, để cô ấy làm người giúp việc nhà cậu thật à?”

“Thì sao?”

“Cậu ăn người ta rồi còn định để người ta làm nữ giúp việc nhà cậu ư?”

“Chẳng lẽ không thể?” Ăn rồi thì không thể làm nữ giúp việc nữa? Wagner chẳng hiểu logic của Mark là gì.

“Bạn tôi à, cậu có thấy thích hợp không? Hay là cậu chơi người ta thêm mấy ngày nữa, chán rồi liền quăng cho tôi đi! Trong trắng như vậy, kiểu gái này tôi chưa từng thử qua nhé! Đồ tốt nên cùng bạn bè chia sẻ, tôi sẽ không ngại nhất thử cậu đã chơi chán rồi đâu. Đừng keo kiệt, để cho tôi ném thử một chút mùi vị của cô nhóc đó xem... hê hê hê...” Đấy mắt Mark loe loé ánh sáng dâm tà, càng ngày càng chói mắt.

“Mark, đừng để tôi nghe được những lời như thế nữa. Tôi không muốn trở mặt với cậu.” Cho dù bây giờ mình vẫn là người đang nắm được cô, nhưng anh vẫn thấy rất phần nộ, rất muốn đập cho bạn một trận.

“Bạn tôi à, đừng nói với tôi, cậu thật sự muốn đem cô nhóc ấy về nhé?” Mark giơ tay bóc trứng tôm. “Cậu có nghĩ tới việc mang một cô gái bị mình chơi đùa về thì phải giải thích ra sao chưa? Cậu len lén kim ốc tàng Kiều, tìm chỗ nuôi lớn người ta còn chưa xong, giờ lại định đưa người ta về nhà làm nữ giúp việc? Cậu làm vậy chẳng lẽ muốn bô bô cho mọi người trong nhà biết, cậu chạy khắp nơi chơi đùa phụ nữ, thậm chí ngay cả một cô gái vị thành niên cũng không tha sao?”

*Chuyện kể rằng Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên 3 tuổi đã được phong là Giao Đông vương. Một lần ông được mẹ nuôi, tức công chúa trưởng Lưu Phiêu, ôm vào lòng rồi hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?”. “Có”, Hán Vũ đế đáp lại. Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gọi ý tiếp: “Muốn người nào?”. Vũ đế ngượng ngùng lắc đầu, tỏ ý không ưng. Lưu Phiêu vội chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: “Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?”. Hán Vũ đế Lưu Triệt nhoen cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ đúc nhà vàng để cho nàng ở.” Chính câu nói này về sau đã trở thành một điển cố nổi tiếng của Trung Quốc: “kim ốc tàng Kiều”, tức nhà vàng cất người đẹp (người đẹp ở đây là nàng Trần A Kiều, con gái của công chúa trưởng Lưu Phiêu).

“Mark, đây là vấn đề của tôi.” Wagner bỏ dao và nĩa xuống, nghiêm mặt đáp: “Cậu không cần phải để ý tới.”

“Được, tôi cho qua. Vậy giờ cậu cho tôi hai tấm hình của cô ấy, tôi giúp cô ấy làm hộ chiếu.”

“Trời! Bây giờ cậu mới đòi hình tôi là sao?!” Anh nhờ Mark làm hộ chiếu cho Chân Chân không phải chuyện ngày một ngày hai, sợ rằng đã mấy tuần rồi ấy chứ! Thế mà bây giờ mới lòi ra vụ đòi hình?!

“Tôi sao biết cậu nói thật? Tôi còn tưởng cậu chỉ nói thế thôi, chờ cậu chơi chán rồi sẽ tự động về nước, tùy tiện quăng người ta đi...”

“Cậu khi nào nghe tôi bảo ‘chỉ nói thế thôi’ há?!” Wagner tuyệt không muốn cãi nhau với bạn bè mình, nhưng thực sự là không kiềm chế được. Anh chưa bao giờ nói là định chơi đùa với cô, anh không rảnh làm ba chuyện dư hơi như vậy!

“Tôi... tôi lập tức làm hộ chiếu ngay, com nước xong lập tức đi làm!” Mark vừa bóc xong một con tôm, vội vàng bỏ vào đĩa của Wagner. “Ăn tôm! Ăn tôm! Cậu đừng tức giận, tức giận mau già đó!” Trước khi Wagner kịp bùng phát, hắn liền nhanh tay dội một gáo nước mát trước cho anh hạ hỏa.

Wagner nóng nảy, là bạn bè của anh, Mark hiểu rõ. Chẳng ai muốn anh lên cơn, ngồi hứng chịu “tira” giận của anh hết.

Hai người đang nói chuyện, Chân Chân đứng lúc từ nhà vệ sinh đi ra, trở lại bàn com tiếp tục phục vụ Wagner dùng bữa.

Suy tính cho hoàn cảnh của Wagner, vì an toàn của anh, Mark mời hẳn một thợ chụp ảnh đến tầng hầm Huyền Nhật giúp Chân Chân chụp ảnh.

Chụp xong, Mark lôi Wagner đến cửa cầu thang, kể tai nói nhỏ.

“Bạn tôi này, thật ra thì... tôi có một vấn đề vẫn chưa rõ, cứ muốn hỏi cậu.”

Wagner đảo mắt, bảo hẳn có gì cứ hỏi.

Mark một tay vịn lên cầu thang, một tay đút vào túi quần, đợi được ánh mắt chấp nhận của Wagner mới tiếp: “Cậu muốn mang cô nhóc kia về nước thì chỉ cần gọi một cú điện thoại, để cho người nhà cậu phái trực thăng tới Bagdad đón hai người là xong, không phải sao? Mặc dù cậu để tôi giúp thì chứng minh rằng cậu coi trọng, tín nhiệm tôi, tôi rất vui, nhưng mà cậu cũng đâu cần nhờ tôi làm lại hộ chiếu cho rắc rối vậy.” Mark không đợi Wagner đáp lời lại nói: “Bạn tôi à, hộ chiếu ít nhất phải mấy ngày mới xong, sao cậu không để người nhà cho thẳng máy bay tới đây đón? Phương tiện nhiều vô số mà! Mắc gì phải phiền phức quá thế! Cậu cũng đâu phải không rõ hoàn cảnh của mình, sớm đi ngày nào thì bảo toàn mạng cậu ngày đó, đúng chứ? Vậy thì sao...”

“Mark, cậu không thấy hiện tại tôi bị người đuổi giết, hộ chiếu phải làm tới làm lui, còn mang theo một cô nhóc ngốc nghếch thế kia, nếu tôi gọi người phái máy bay tới đón, chẳng phải rất không có bản lĩnh, mất hết mặt mũi à?” Wagner cảm giận cắt đứt lời Mark, giết chết toàn bộ nghi vấn của bạn. “Tôi thề thề về nước như thế này thì đảm bảo nhân bất nghĩa không tính là anh chị em của tôi kia chắc chắn sẽ giết chết tôi, cho là tôi ở Bagdad chống đỡ không nổi, chạy thoát không được mới cầu cứu bọn họ, mong bọn họ giúp tôi thoát khỏi khổ ải, đem tên sợ đến tề ra quần, hồn bay phách lạc là tôi vọt về nước!” Tay anh nắm thành nắm, càng nói càng xúc động phần nộ. “Tôi tuyệt đối không để bọn họ cười nhạo mình, nhất là anh sáu tôi! Cho nên dù thế nào tôi cũng phải thẳng lưng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu mà đáp máy bay về nước, để cho bọn họ biết, tôi có bị người đuổi giết thì vẫn sống nhăn! Cũng để bọn họ biết, mấy thứ rác rưởi kia chẳng khác gì kiến hôi, trước sau chẳng thể tạo ra bất cứ uy hiếp hay sợ hãi nào cho tôi hết!”

Mark vỗ vỗ vai anh. “Có chí khí, quả là đàn ông! Tôi ủng hộ cậu, nhất định sẽ giúp cậu đến cùng. Hộ chiếu của cô nhóc kia tôi sẽ mau giúp cậu làm xong.”

Wagner tiễn Mark và thợ chụp ảnh đi, quay trở lại ngồi bên người Chân Chân, một cách tự nhiên vòng tay qua ôm eo cô.

“Anh này, vì sao mọi người phải chụp hình cho em vậy?” Người lạ vừa đi, Chân Chân liền thắc mắc hỏi.

“Mark giúp em làm hộ chiếu nên cần hình.”

“Hộ chiếu? Đó là cái gì thế?” Về mặt Chân Chân mờ mịt đầy sương mù, hiển nhiên chẳng hiểu gì.

“Cũng na ná chứng minh thư ấy.” Wagner không giải thích gì nhiều.

Anh cho rằng Chân Chân biết châu Phi đã gọi là một kỳ tích rồi, không biết hộ chiếu thì cũng đúng thôi. Đời này chắc chắn cô chưa từng đi nước ngoài bao giờ nên cũng chưa từng thấy qua hộ chiếu, Wagner đối với sự kém hiểu biết của Chân Chân chẳng hề cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

Mấy ngày nay, Wagner có món đồ chơi mới, chơi đến kích tình mê mẩn, vui tới quên cả trời đất.

Trước đây, mỗi ngày anh đều rời khỏi tầng hầm đi loang quanh hóng gió một vòng, mà gần mười ngày nay, thà rằng anh ôm Chân Chân vui vẻ kích thích một ngày một đêm cũng chả thèm lỏ mặt ra ngoài phơi nắng, chẳng chút để ý mình thực dần dần biến thành một con chuột, hơn nữa lại là một con chuột động dục.

Mỗi ngày Chân Chân sẽ giúp Wagner giặt quần áo, gấp chăn chiếu, dọn dẹp phòng ốc, sắp xếp lại đồ anh vứt lung tung. Trừ những việc nhà này ra, cô còn phải thỏa mãn nhu cầu của anh, đút cho dục vọng của anh ăn no. Nhưng dù mệt mỏi thế nào, cô cũng sẽ không chút oán thán mà hầu hạ anh.

Tính tình Wagner xác thực chẳng tốt tạo nào, đụng một chút là bực phát. Tính nhẩn nại cũng thực thấp, việc mình dặn một lần, nếu không nghe lời mà bắt anh phải dặn đến lần thứ hai, anh sẽ lập tức giận đến xị khói! Còn nữa, anh có rất nhiều tật xấu khó sửa, ví dụ như thích xé quần áo của Chân Chân, luôn vứt đồ đạc lung tung, dù cho Chân Chân có theo sát sau lưng giúp anh dọn dẹp không biết bao nhiêu lần thì chỉ khoảng nửa ngày sau, anh sẽ lại làm cho tầng hầm lộn xộn như một đồng rác.

Tuy nhiên, tật vứt đồ của anh Chân Chân không để ý tới. Cả ngày anh thích thú ôm cô vui đùa liên tục, một chút xấu hổ của cô cũng chẳng thèm để ý, càng thêm thoải mái mà làm tình.

Chân Chân chẳng những đơn thuần, tâm trắng như gương mà còn đặc biệt dễ tin và tha thứ cho người khác. Lúc đầu Wagner vốn còn hơi e ngại, lần đầu tiên của cô bị anh chà đạp thảm hại, sợ rằng ít nhiều sẽ khiến cô có bóng ma trong lòng với anh. Nhưng không, chớp mắt một cái Chân Chân liền đem sự thống khổ lần đó quẳng ra sau đầu, ngược lại còn có thể ân ái và ở bên anh không hề ngại ngùng.

Anh thích cùng cô ân ái. Anh phát hiện dường như sâu thẳm Chân Chân cũng rất thích cảm giác ân ái tuyệt vời này. Có lúc anh dựa vào cô thật gần, nhưng lại cố ý không chạm vào cô, cô sẽ rất chủ động mà dính vào anh cạ tới cạ lui, quần lấy anh, thân thiện với anh hơn. Như vậy có thể suy ra, Chân Chân cũng mê loại “vận động” này, hơn nữa muốn ngừng còn không được, trầm luân trong bể tình.

Hôm nay hai người trừ lúc ăn cơm ra, những lúc khác toàn bộ đều ôm dính lấy nhau, dĩ nhiên, ngủ cũng ôm.

Wagner nhìn người lúc này đang ngồi trên đùi mình, dù cô rất muốn nhưng lại thẹn thùng không dám mở miệng. Ngón tay anh chậm rãi vuốt ve gò má của cô, từ trán trượt xuống cằm, lười biếng thấp giọng hỏi: “Thích cùng anh làm vậy à?”

Wagner quả nhiên là sói háo sắc to xác, nhấn chìm cả thỏ trắng ngây thơ vào bể tình, để cô cùng mình trầm mê trong vực sâu không tài nào thoát ra được, đã thế lại còn phải hỏi loại vấn đề xấu hổ này ra miệng mới chịu!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Chân đỏ ửng: "... Ừ."

"Vì sao?" Ngón tay dừng ở đôi môi mềm mại của cô, vuốt ve nó.

"Rất thoải mái!" Ngón tay tiến vào bờ môi đỏ mọng, chạm phải răng cửa của cô.

"Chỉ vì thoải mái?" Đáp án này làm Wagner không quá vừa ý, sắc mặt hơi đanh lại.

"Nếu không thì là vì sao chứ?" Chân Chân mở to mắt mê man nhìn anh. Kỳ quái! Hôm nay sao anh không giống như bình thường ta? Bao giờ cô ngồi lên đùi anh, anh cũng đều hoá thân thành sói, áp đảo cô ngay tại chỗ này? Hay là cô cọ chưa đủ? Cô không thể làm gì khác hơn ngoài không ngừng cố gắng cọ, tiếp tục cọ!

"Không còn nguyên nhân khác à?" Wagner kiên trì hướng dẫn cô từng bước.

Chân Chân khổ não rũ mi mắt xuống, suy tư nửa ngày, cuối cùng lắc đầu.

"Nếu anh nói, anh không muốn làm với em nữa, em sẽ làm gì?"

Không muốn cùng cô làm? Chân Chân kinh ngạc hơi mở đôi môi đỏ mọng. Cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này nha!

"Nếu như anh không muốn làm cùng em nữa, trả lời anh, em sẽ làm gì?" Không nghe cô đáp, anh lại hỏi cô lần nữa.

"Sau này sẽ không bao giờ muốn làm cùng em nữa ư?"

"Phải!"

"Vậy thì... em tìm người khác cùng làm thôi!" Chân Chân đáp một cách rất tự nhiên. Anh không muốn thì cô đi tìm người khác muốn là được, rất bình thường! Thực ra cô không hề ý thức được câu trả lời này là mang ý nghĩa gì, thậm chí còn vô cùng kích thích Wagner.

Wagner hoàn toàn không nghĩ tới, Chân Chân có thể trả lời mình một cách tron tru như vậy. Vốn là cô đã bị anh trói chặt vậy rồi, làm cô thích cùng anh thân thiết vậy rồi, chỉ thuận miệng lúc ăn no dùng mỡ hỏi một chút thôi, ai dè cô sẽ cho mình một đáp án bom tấn thế này?!

Trong nháy mắt, anh như là xăng bị châm cho mỗi lửa, giận không thể át, chẳng chút thương tiếc mà đẩy phăng Chân Chân từ trên đùi mình ra. "Em dám tìm thằng khác làm, anh liền giết nó, sau đó giết luôn cả em!" Lời vừa quát ra, ngay cả chính anh cũng giật nảy mình.

Chân Chân bị anh đẩy xuống đất, móng đau oi là đau, một chút cũng chẳng hiểu tại sao đột nhiên anh lại giận dữ vậy. Cô đâu có đắc tội gì với anh đâu!

Trước kia Chân Chân chưa từng làm qua loại chuyện đó, cũng không biết làm chuyện đó cùng đàn ông có thể khiến hai người thoải mái như vậy. Tất cả những thứ này đều là do Wagner dạy cho cô. Bây giờ anh không muốn làm với cô, cô chỉ đành đi tìm người khác thôi. Trong đầu Chân Chân, loại chuyện này dường như không khác gì một trò chơi, có cùng người khác làm thì cũng đâu sao, chỉ cần hai người thoải mái là được rồi.

Nếu như Wagner nghe người phụ nữ khác trả lời vậy, nhất định sẽ không chần chừ mà suy đoán xem cô ta có phải cố ý chọc giận anh hay không, nếu chọc được anh giận thì liền chứng minh cô ta có chút vị trí trong lòng anh. Nhưng duy chỉ có cô nhóc Chân Chân này, anh biết cô tuyệt đối không có âm mưu gì, trong đầu luôn nghĩ gì nói vậy, mà nói được thì làm được. Cô thẳng ruột ngựa như thế, chẳng chút quanh co lòng vòng, ngốc nghếch!

Mà anh cũng chẳng hiểu sao mình lại phải nổi điên đến cỡ này. Tưởng cô đi tìm thằng khác, anh liền phẫn nộ tới ghen ư! Tưởng cô nằm dưới thân thằng khác rên rỉ mềm mại hưởng thụ, anh liền tức giận không kiềm chế nổi! Cô dám tìm thằng khác lên giường, anh chắc chắn sẽ lên cơn điên! Chỉ nghĩ thôi mà anh cảm thấy có cả trăm núi lửa sôi trào trong mình.

Chân Chân ngó khuôn mặt tức giận méo mó của anh, đầu óc thành linh vọt ra lời cảnh cáo ngày đó, hoảng sợ định chuồn ra ngoài cửa.

Wagner nhanh nhẹn kéo cô lại vào ngực, dùng sức ôm lấy.

Cô hoảng sợ run rẩy khoe miệng, sợ chết giăng co: "Anh à, anh... anh... anh đừng có đánh tôi..." Hu hu hu, chạy không xong, sao cô lại xấu số thế này?

Wagner nâng cằm cô. "Chân Chân, không cho phép đi tìm thằng nào khác."

Mặt Chân Chân trắng bệch, hoàn toàn ngu ngơ.

Wagner nắm chặt cằm cô, cắn răng dặn dò: "Chuyện này không thể tùy tiện tìm thằng nào làm cả. Em đã làm cùng anh thì chính là người của anh, không cho phép tìm ai khác, chỉ có thể cùng anh làm, hiểu không?"

Sự độc chiếm của anh đối với cô đã tới mức này rồi sao? Không muốn để thằng khác chạm vào cô, không muốn sự thuần khiết của cô bị thằng khác

thường thức, chỉ muốn cô thuộc về một mình mình! Ý nghĩ này khiến cả Wagner thấy kinh ngạc vô cùng.

“A?” Chân Chân thần thờ, nghĩ trước nghĩ sau cũng không hiểu. “Nhưng... anh à, anh... anh... anh không phải nói không muốn làm với em ư?”

Wagner hôn mạnh xuống môi cô. “Không muốn làm với em? Anh nói lúc nào?”

“A?” Chân Chân choáng váng, rõ ràng mới vừa rồi anh nói...

Wagner đặt cô lên giường, thân thể áp chặt cô. “Em không phải muốn làm với anh à? Cởi quần áo đi!”

Chân Chân mặc dù còn đang mê muội nhưng vẫn rất ngoan ngoãn cởi quần áo ra.

Wagner lại một lần nữa dán môi mình lên môi cô, lúc này không chỉ đơn giản lướt sơ qua nữa mà là một nụ hôn rất dài, thật nóng bỏng và nồng cháy.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tình cảm của Chân Chân dành cho Wagner càng ngày càng sâu đậm. Hiện tại Wagner đã trở thành trung tâm trong cuộc sống của cô, mỗi ngày cô đều vây quanh anh, thậm chí tự cảm thấy rằng chỉ vì mình anh mà sống.

Wagner có thể đắm chìm vào cơn mê kích tình, sống mơ màng, hồn nhiên quên bết tất cả, bao gồm cả tình cảnh đầy nguy hiểm, nhưng Chân Chân thì không thể nào quên được. Cô không quên anh giờ còn đang bị rất nhiều người đuổi giết, không quên bất cứ lúc nào anh cũng có khả năng mất mạng, càng không quên nỗi giả thiết nếu cô mất anh thì sẽ lại trở thành một cô nhi, tứ cố vô thân, giữa thế gian chẳng còn ai để nương tựa nữa.

Mỗi ngày nghĩ tới những điều này, Chân Chân đều cảm thấy cuộc sống bình an hiện tại chỉ như một giấc mơ, lúc nào cũng có thể tan biến.

Bữa trưa hôm nay có spaghetti, Chân Chân đang ăn cơm với Wagner. Cô chỉ ăn được chút ít, còn Wagner ngồi đối diện thì ăn say sưa ngon lành như hổ đói.

Bỏ nửa xuống, cô hỏi: “Anh à, anh không thấy lo ư?”

“Lo cái gì?”

“Ồ ngoài còn rất nhiều kẻ đang đuổi giết anh đấy! Sao anh cứ thờ ơ mãi vậy?” Trông anh ăn ngon, ngủ ngon, ngày ngày trôi qua thoải mái nhàn hạ, cô thật sự rất kinh ngạc. Trong tình cảnh đầy áp nguy hiểm rình rập mà anh vẫn có thể ăn, có thể ngủ, không buồn cũng chẳng lo ư?

“Anh phải lo cái gì chứ?” Wagner miệng vẫn nhai, tiện tay cầm ly nước nhỏ bên cạnh uống một hớp.

“Anh không sợ bị bọn họ đuổi tới cửa à?”

“Không sợ, chúng chẳng giết được anh đâu.” Uống xong nước nhỏ, anh lại dứt một nửa spaghetti vào miệng. “Muốn giết anh, chúng còn chưa đủ tư cách.”

“Anh không sợ nhưng em...”

“Em sao?” Wagner miệng nhồm nhoàm nhai mì, lúng búng nói chuyện nhưng lời ra khỏi miệng vẫn rất rõ ràng, chuẩn âm.

“Em... em... em sợ!” Chân Chân đột nhiên thút tha thút thít: “Em không muốn anh chết...” Nhớ tới ông nội từng trút hơi thở cuối cùng trước mặt mình, vành mắt cô lập tức đỏ ửng lên.

“Anh là đương sự còn không sợ thì tôi đây sợ cái gì? Trước kia em còn hùng hồn tuyên bố vậy cơ mà?” Tự nhiên giờ lại sợ?

“Hai cái đó... không giống nhau!” Chân Chân vẫn hơi nghẹn ngào. “Khi ấy em không sợ nhưng giờ... em sợ lắm... không như hồi đó nữa...”

“Sao lại không giống nhau?”

“... Chính là không giống nhau thôi!” Tuy nhiên giống ở đâu thì cô không chỉ ra được.

Lúc đầu, cô và anh chỉ như hai người xa lạ. Anh có bị đuổi giết hay không, có mất mạng hay không, cô chẳng quan tâm lắm, vì cô chỉ là một người ngoài cuộc và người những tên kia muốn giết là anh chứ không phải cô nên cô sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Suy nghĩ này nghe có vẻ ngây thơ nhưng quả thực lúc ấy cô cho là thế.

Tuy nhiên bây giờ cả hai đã không còn là người xa lạ nữa rồi. Sau khoảng thời gian sống chung này, anh thậm chí còn làm cô thấy gần gũi và ý lại hơn cả ông nội, vì thế nên cô càng không mong anh xảy ra bất trắc gì. Chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện anh có thể sẽ bị những tên kia tìm được, bị chúng giết chết, cô sẽ sợ hãi tới phát run, sợ tới đánh mất cả bản thân.

Tình cảm thăng hoa thường thường sẽ làm tâm tình trở nên biến hoá.

Cô không biết nếu Wagner chết rồi thì trên đời này cô phải ai dựa vào để sinh tồn? Không có anh cho cô ý lại, cô có thể tự dựa vào bản thân để tiếp tục sống không? Mất anh, cô chẳng những không còn chỗ dựa, lâm vào muôn vàn khó khăn mà còn cô đơn lạc lõng!

Vốn cô không có bố mẹ, hiện tại ông nội cũng mất rồi, nếu như cả anh cũng bỏ cô mà đi, cô sẽ chẳng đời nào chịu đựng được sự thống khổ đó, nhất định cô sẽ điên mất, tuyệt vọng, thậm chí là theo bước anh, cùng chết.

Trừ những nguyên nhân này ra, Chân Chân vẫn thấy còn có một cái gì đó sâu xa và phức tạp hơn. Không muốn anh chết, không mong anh gặp chuyện chẳng lành, rốt cuộc nguyên do là đâu? Tạm thời cô vẫn không hình dung ra được.

“Anh không sao.” Lời của Wagner vừa giống như an ủi, vừa giống như bảo đảm. “Chưa tới hai ngày sau Mark sẽ làm xong hộ chiếu cho em, anh sẽ mang em về nước, lúc đó chúng ta sẽ an toàn. Em không cần sợ, cũng chẳng cần đề phòng lo lắng gì cho anh đâu.”

“Hả? Anh này, anh định dẫn em về nước với anh thật à?”

“Ừ.”

Chân Chân kinh ngạc rung rung mở to mắt, kích động toe toét cười rạo rờ, để lộ hàm răng trắng bóng.

“Anh nói dẫn em về nước làm em vui đến thế à?” Vừa khóc vừa cười, trông như một đứa ngốc ấy!

“Em... em... em tưởng anh sẽ không dẫn em đi... chỉ quay đầu và... quăng em lại một mình ở Bagdad... rồi bỏ đi mất...” Giọng cô càng nói càng ngậm ngùi, hết như khung cảnh ấy đang diễn ra trước mắt mình vậy.

“Sao có thể chứ? Trong mắt em anh là người đàn ông không có trách nhiệm thế ư?” Anh bất mãn véo véo mũi nhỏ của cô.

“Em chỉ...”

“Ông nội em giao em cho anh, anh cũng đã hứa với ông, tất nhiên sẽ không bỏ rơi em.”

Chân Chân nghe anh nói vậy thì vốn nên thấy vui mới đúng, thế mà chẳng hiểu sao đáy lòng đột nhiên mất mát nặng nề. Hoá ra chỉ là vì trách nhiệm ư? Hứa với ông nên mới mang cô về nước... tất cả chỉ là vì trách nhiệm thôi sao?

Ừ... cũng đúng! Nếu không phải là vì trách nhiệm thì còn có thể là vì cái gì?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng lòng Chân Chân vẫn thấy nghẹn ngào, buồn rầu, không vui.

Ba ngày nữa lại thấm thoát trôi qua.

Mấy ngày nay Mark không có thời gian xuống tầng hầm. Bình thường hần vốn rất bận, trừ Huyền Nhật ra còn có nhiều chỗ kinh doanh khác làm hần hao tâm tốn sức. Hần không đến càng khiến Wagner mừng rỡ. Chẳng ai đến quấy rầy anh và Chân Chân hoan ái nữa rồi!

Lần tiếp theo Mark xuất hiện ở tầng hầm là lúc mang hộ chiếu của Chân Chân tới. Wagner nhận lấy hộ chiếu, nhìn lướt qua tấm ảnh trên đó.

Mặc dù bề ngoài Chân Chân bình thường, đánh giá khách quan thì dừng ở mức dễ nhìn nhưng không ngờ trông lại có vẻ rất ăn ảnh, bộ dạng đã nhỏ hơn so với tuổi thực rồi mà qua ảnh lại càng nhỏ hơn, giống như là trẻ mãi không già vậy, non thực không cách nào tả nổi!

“Hộ chiếu của cô ấy tôi giúp cậu làm xong rồi, lúc nào cậu định về nước?” Vấn đề này Mark hỏi đi hỏi lại nhiều lần đến nỗi làm Wagner phát ngán rồi, giống như là không còn đủ nhẫn nại mà chứa chấp anh, muốn đuổi anh đi vậy.

Chỉ riêng Wagner vẫn rõ, Mark chỉ đơn giản suy nghĩ cho anh, muốn anh sớm rời khỏi Bagdad, thoát khỏi vòng vây bị người người đuổi giết.

“Mark, giúp tôi một việc nữa, đặt hai vé máy bay về Dolly hi Mía.”

“Không thành vấn đề!” Mark hơn hờ đáp ứng, dường như đây là câu đồng ý nồng nhiệt nhất mà trước nay hần nói với Wagner. Cũng chẳng phải trước đây hần không nồng nhiệt nhưng lần này hình như hơi nình hơn một tí.

“Mark, mấy ngày nay... làm phiền cậu.” Wagner cầm trong tay hộ chiếu của Chân Chân, chân thành biểu đạt sự biết ơn của mình.

Mark vỗ vỗ vai anh, nói: “Phiền gì mà phiền! Bạn bè với nhau, làm gì phải khách sáo thế?”

“Về sau nếu cậu tới Dolly hi Mía nhất định phải báo cho tôi một tiếng. Chỗ ở, ngày ba bữa, tôi bao hết!”

“Đương nhiên! Khăng định không tha cho cậu đâu!”

Hai người cười ha ha.

Có một người bạn như Mark, Wagner quả rất may mắn.

Ngày mai phải rời Bagdad mà quần áo của Chân Chân chỉ có mấy bộ dành cho vũ nữ thoát y mặc. Bởi tầng hầm hiểm người, bình thường cũng chỉ có hai người bọn họ, trừ thỉnh thoảng Mark tới chơi và nhân viên phục vụ đưa cơm xuống nên ăn mặc mát mẻ cũng chẳng sao. Tuy nhiên mai phải ra sân bay rồi, anh đâu thể nào để cô mặc một bộ quần áo che chẳng được mấy tác thịt trên người chứ?

Trước kia chẳng bao giờ anh nói mình là người rộng rãi, bởi đơn giản chính anh không phải loại người đó.

Anh chẳng thừa chút rộng rãi nào để có thể cho phép cô gái của mình ăn mặc sexy giữa nơi công cộng, lồ lộ ra cho người ta thấy! Cơ thể trắng nõn non mềm của Chân Chân vì sao phải để cho thằng khác dòm? Trừ anh ra, bất cứ ai cũng không xứng!

Sau khi Mark đưa hộ chiếu xong và rời đi, Wagner lôi Chân Chân lên giường hưng hăng làm một lần, thẳng cho tới lúc cô ngất lịm đi. Thừa dịp cô ngủ say, anh rời khỏi tầng hầm, ra ngoài đường tới một cửa hàng quần áo, kỹ càng lựa chọn cho Chân Chân một bộ quần áo thích hợp.

Cái kiểu “thích hợp” của Wagner chính là... trừ mặt ra, cổ, hai tay, hai chân, chỗ nào cũng không được lộ nữa! Chẳng những ống tay áo dài ngoằng, gấu váy cũng phải phủ hết cá chân, ngay cả nữ tu sĩ cũng chẳng ăn mặc bảo thủ tới vậy!

Vui vẻ tính tiền, bỏ quần áo vào túi nylon, anh hớn hờ trở về Huyền Nhật. Đột nhiên giữa đường bỗng có hơn hai mươi tên đàn ông bao vây anh tứ phương tám hướng.

Không phải chứ? Hai lần ra ngoài mua quần áo cho Chân Chân thì cả hai lần đều bị hội đồng? Là số anh quá xui hay là số chúng quá hên đây?

Cầm đầu hai mươi mấy tên này cũng là tên cầm đầu lần trước, chỉ có điều hôm nay hắn không mặc áo sơ-mi màu gi sét nữa mà mặc một chiếc sẫm màu.

“Lại gặp rồi, trùng hợp nhỉ?” Ngày mai Wagner về nước rồi, rốt cuộc chẳng cần lo đánh đấm với bọn ruồi muỗi này nữa, vậy nên anh khó có lúc tốt bụng, mỉm cười nhạo báng: “Trông mấy người rất có tinh thần đấy!”

“Điện hạ, ngài cũng vậy, rất có tinh thần.” Tên cầm đầu đáp trả.

“Tụi mày còn không chịu ngừng đuổi bắt tao sao?” Thật có chấp!

“Ngày nào chưa bắt được điện hạ, chúng tôi sẽ không buông tha.”

“Haizz...” Xem ra trận ác chiến hôm nay không thể tránh khỏi rồi.

Thực sự một chút Wagner cũng chẳng muốn đánh nhau. Anh tình nguyện hao tổn thể lực và tinh lực của mình trên người Chân Chân chứ chả phải lũ đầu trâu mặt ngựa này. Như thế quá lãng phí!

“Được rồi! Muốn bắt tao... thì xông lên đi! Xem xem bản lĩnh của tụi mày có bao nhiêu!” Dù là một chọi hai mươi hay một chọi một gì Wagner anh cũng có thể thành thạo ứng phó hết.

Đầu óc bay xuống dưới tầng hầm, nơi Kiều Chân đang mê man, lúc này Wagner chẳng muốn tốc chiến tốc thắng nữa, càng không muốn có vết thương xuất hiện trên mình, đỡ làm cô nhóc kia lại phải lo lắng. Vì vậy trong khi đánh nhau, anh che mặt rất kỹ, dao găm đâm tới cũng là né trước rồi mới xử lý sau, còn túi nylon quần áo của Chân Chân được anh siết thật chặt.

Tình huống bất lợi như trên làm tay chân anh bị trói buộc, đánh không được lưu loát, ngực bị đâm cho một cú.

Đau thì có đau, may xương phổi vẫn chưa sao.

Từ khi biết đánh nhau tới nay, Wagner chưa từng phải bắn khoản nhiều thế này bao giờ: không muốn bị thương trên mặt, không muốn bị thương trên người, còn không muốn làm mất túi quần áo mua cho Chân Chân như lần trước nữa.

Vòng vây lần này giải quyết quá tốn thời gian, cũng là lần giằng co lâu nhất từ trước đến nay của Wagner, vừa không dám động tay động chân nhiều vừa làm mất phong độ cực kỳ.

Vất vả thoát khỏi đám người kia, Wagner trở lại tầng hầm, trên người tuy không thể nhận ra rằng chủ nhân của cơ thể này vừa ẩu đả xong một trận với hơn hai mươi tên nhưng ở dưới lớp quần áo thì có vô số vết bầm, anh đành âm thầm cắn răng chịu đựng.

Tầng hầm vẫn giống như trước lúc anh đi, chỉ là không thấy bóng dáng Chân Chân đâu. Giật mình buông túi nylon trong tay, anh tìm xung quanh. Phòng vệ sinh... không có! Nhà kho... không có!

Đương tính lên lầu mở rộng phạm vi tìm kiếm thì Chân Chân vừa lúc xuất hiện ở cửa cầu thang, về mặt râu rĩ.

“Em chạy đi đâu đấy?” Wagner ngược nhìn, trước mừng rỡ rồi sau lại nổi giận, giọng nói nghe có vẻ hơi hờn dỗi.

Vừa rồi không thấy Chân Chân, lòng anh vô cùng loạn, thay vì nói hờn dỗi, có thể nói là lo sợ cũng không sai.

“Em...” Chân Chân nhìn thấy anh, vẻ rầu rĩ trên khuôn mặt nhỏ nhắn chợt bay biến. “Anh! Em... em... em tình lại phát hiện anh không có ở dưới tầng hầm, còn tưởng rằng... anh không quan tâm tới em nữa... bỏ em đi một mình! Em... sợ lắm, đành lên lầu tìm anh Mark.” Cô kích động nhào vào ngực anh. “Anh không đi... Thật tốt quá! Anh à, anh không có bỏ Chân Chân lại, Chân Chân rất mừng. Anh Mark nói với em anh không đi đâu, bảo em cứ an tâm trở về phòng đi, may mà đúng lúc anh về thật. Lúc đó em còn không tin lời anh Mark nói, giờ...” Vừa trông thấy Wagner, cảm giác an toàn ngay lập tức ngập tràn trong cô.

“Đồ ngốc!” Wagner ôm đáp lại cô, giận dỗi biến mất, chỉ còn lại lớp mặt ngọt ngào đọng ở đáy lòng. “Anh đã nói rồi, anh sẽ không bỏ em lại, lời của anh không đáng tin vậy à?” Anh dịu dàng vuốt sống lưng cô. “Ngày mai anh mang em về Dolly hi Mía, anh tuyệt đối sẽ không bỏ em lại, em phải tin anh.”

“Ngày mai? Ngày mai anh dẫn em đi với anh sao?” Bấy giờ Chân Chân không chỉ cảm thấy đáy lòng vô cùng yên tâm mà cả trái tim cũng vui sướng đến tột đỉnh, vì thế nên càng dùng sức ôm lấy anh.

Cô nhóc chủ động yêu thương ôm ấp, mặc dù rất làm người ta khoái chí nhưng đáng tiếc cô ôm chặt quá, hôm nay cảm giác khoái chí của Wagner kém rất xa so với cảm giác đau đớn ê ẩm trên người. Cô mạnh mẽ như vậy làm đọng tới rất nhiều vết bầm trên người anh, hơn nữa ban nãy ngực còn bị tổng cho một cú, vẫn đau tới nghẹt thở, cô lại còn hung hăng nhào vào lòng anh khiến anh đau đến mức muốn rên thành tiếng.

Nhưng dù đau cỡ mấy, Wagner vẫn làm như không có việc gì, nụ cười trên mặt tươi roi rói, còn dùng sức ôm cô trở lại, dường như rất thoả mãn với sự nhiệt tình cô dành cho mình.

Cả buổi chiều, Wagner đều dành thời gian cho Chân Chân.

Vì không muốn để Chân Chân biết mình bị thương, anh không cởi quần áo, chỉ kéo khoá quần của mình rồi ôm Chân Chân không ngừng “phi nước đại”, từ “một chút xíu thôi” kéo thành “đến tận năm giờ chiều”.

Trước khi ăn cơm tối, anh lôi Chân Chân đã mệt mỏi rồi lên giường làm một lần nữa, nói oai là: “Trước khi ăn cơm, vận động chút cho thêm ăn!”. Sau khi ăn xong rồi lại kéo cô ra làm thêm lần nữa, lần này thì bảo: “Có lợi cho tiêu hoá!”

Chân Chân bị anh chơi đùa tới chết đi sống lại, liên tục vận động đến nổi hơi sức để nhấc đầu ngón tay cũng chẳng có.

Hơn bốn giờ tiếp theo, trừ lúc Wagner phải đứng dậy quần chân cho hạ thân để đến cầu thang lấy cơm tối từ tay nhân viên phục vụ ra, phần thân của anh trước sau chưa từng rời khỏi cơ thể Chân Chân.

Chân Chân giống như lúc sáng, bị Wagner giày vò tới nổi mê man, chẳng có bất cứ khái niệm giờ giấc nào, ngủ li bì. Wagner cố tình để cô phải như thế, mỗi khi cô mơ mơ màng màng thì anh sẽ ngừng lại nghỉ một lát, đến khi cô hơi tỉnh táo lại thì lại để người ta ra tiếp tục cố gắng.

Cũng chẳng phải bất tỉnh thực, Chân Chân giống như bị nhấn chìm trong từng đợt cao trào, hoàn toàn trầm luân và lạc mình trong bể dục tình.

Mặc dù hai người đã sớm làm trọn một buổi chiều nhưng dường như Wagner vẫn không thoả mãn lắm, lại đè Chân Chân trên ghế salon phát tiết thêm lần nữa, xong bấy giờ mới chịu kéo khoá quần lên, ngồi vào bàn ăn, sáng khoái tinh thần dùng bữa.

Chân Chân chẳng còn chút hơi sức, Wagner hiếm khi thể hiện chút săn sóc, giúp cô thay bộ quần áo nữ tu sĩ mà mình đã đặc biệt chọn cho cô, bọc cơ thể cô kỹ tới nỗi không có kẽ hở nào, rồi anh ôm cô cùng ngồi xuống, mình ăn một miếng lại đút cho cô một miếng, mình uống một hớp lại mớm cho cô một hớp.

Một bữa cơm ăn gần cả tiếng đồng hồ, anh vừa đút vừa mớm cho cô vừa khiêu khích các bộ phận trên cơ thể cô, đùa giỡn cô tới tận cùng.

Chân Chân rất xấu hổ cũng rất bất đắc dĩ, lại chẳng có hơi sức đâu từ chối anh nên đành đỏ mặt yên lặng ăn nốt bữa tối của mình.

Ăn tối xong, điện thoại Wagner lâu nay chẳng có ai gọi bỗng đột nhiên reo chuông. Anh nhận điện thoại, nghe thấy giọng nói nóng nảy của Mark: “Xây ra chuyện rồi! Mau ra cửa chính của Huyền Nhật ngay!” Giọng hần hiem khi nghiêm túc.

Wagner cũng trở nên nghiêm túc hẳn, sau khi báo với Chân Chân một tiếng, anh lao ngay ra cửa chính của Huyền Nhật. Vừa bước ra khỏi cửa cầu thang, trong anh liền dâng lên một loại dự cảm xấu. Wagner mong mình chỉ đang suy nghĩ nhiều quá.

Bấy giờ tối, giờ Huyền Nhật mở cửa buôn bán.

Trước cửa chính sang trọng của Huyền Nhật lúc này có một cỗ quan tài màu đen, hình như là vừa mới bị đào lên nên xung quanh còn dính rất nhiều đất cát. Vốn night club là một nơi vui chơi thể mà lại xuất hiện quan tài kinh dị thế này làm khách khứa bị dọa chạy sạch trơn, chẳng còn ý định nhảy nhót gì nữa.

Mark đứng cạnh quan tài, mặt mày nặng nề, trông Wagner từ cửa sau đi vòng tới cửa chính, bảo: “Kiều Hưng, cậu có biết không? Không phải người thân của cô nhóc kia đấy chứ?” Hần đưa cho Wagner tờ giấy A4, trên đó có viết rõ tên người nằm trong quan tài và chỗ chôn quan tài lúc đầu.

“Tờ giấy này dính trên nắp quan tài. Tôi nghĩ... nên để cậu xử lý vụ này thì hơn.”

“Không thấy mặt những kẻ đưa quan tài tới à?”

“Không, bọn chúng bỏ quan tài xong là chạy. Thuộc hạ của tôi chỉ thấy bốn tên, đuổi chúng qua mấy con phố vẫn không bắt được.”

“Mark, cho tôi mượn vài người.” Wagner nhìn cổ quan tài. “Tôi muốn tự chôn nó trở về.”

Mặc dù cái tên Kiều Hưng đối với Wagner hoàn toàn xa lạ nhưng bằng trực giác, anh xác định đây chính là lão Kiều, ông nội Chân Chân. Nếu không phải lão bị dính líu vào chuyện của anh thì cũng sẽ chẳng có ai ác ôn tới nỗi đào mộ lão lên, bỏ trước cửa Huyền Nhật thế này.

Anh không đoán được đối phương làm việc này là có mục đích gì, tuy nhiên chuyện đào mộ của người đã khuất, không để cho vong hồn người ta yên nghỉ là một hành động rất thất đức, dù cho có vì nguyên do gì đi chăng nữa! Bất kể người trong quan tài có phải là lão Kiều hay không, Wagner đều cảm thấy mình có nghĩa vụ phải tự mình chôn nó trở về.

Dù sao cuộc sống bình thường của lão cũng là do anh phá hỏng.

Wagner mượn Mark vài trợ thủ, cầm theo mấy chiếc xẻng.

Giọng Mark biểu lộ sự quan tâm: “Người của tôi làm việc cậu cứ yên tâm, chắc chắn không có việc gì, nhất định sẽ chôn quan tài về chỗ cũ. Cậu về lại tầng hầm đi! Lộ diện ở bên ngoài lâu không hay đâu!”

Wagner lại lắc đầu. “Tôi muốn tự chôn cơ.”

“Cần gì cậu phải tự chôn?” Mark không thể hiểu nổi hành động của anh.

“Nếu người nằm trong quan tài kia thực sự là ông nội của Chân Chân thì tôi tự chôn là đúng nhất rồi còn gì.”

Mark vẫn không hiểu ý Wagner.

Wagner cũng chẳng nói thêm gì, chỉ cười cười rồi cùng những thuộc hạ mới mượn của Mark toan bước chân đi. Nhưng chưa được mấy bước, anh lại dừng lại.

“Chờ tôi một chút.” Bỏ lại câu này trước một đồng vệ mặt ngạc nhiên của những người khác, anh quay đầu trở vào Huyền Nhật, xuống tầng hầm.

Chân Chân đã khôi phục được ít thể lực, đang ở dưới tầng hầm giúp anh giặt quần áo bẩn. Nói bẩn thì hơi quá, thực ra đó cũng chỉ là quần áo mà ngày hôm qua anh vứt dưới đất mà thôi. Phần lớn thời gian anh đều không mặc gì, thời gian mặc quần áo hết sức ngắn, vậy nên những bộ quần áo này chẳng tính là quần áo bẩn nữa.

Giặt sơ nước, vò mấy cái, vắt khô nước, sau đó cô bê chậu quần áo đến cửa thông gió phơi khô.

Wagner nhìn cô lau ống tay áo ướt đẫm nước, chống cùi chỏ lên cửa phòng vệ sinh, bảo: “Anh muốn ra ngoài một lát, chắc khoảng hai, ba giờ sau mới về.”

Wagner thấy mình hiện giờ y hệt như người chồng trước khi ra cửa phải nói tạm biệt với vợ, dù đi đâu cũng phải nói cho vợ biết. Nếu cứ thế không nói mà đi thì lòng anh không nở, sợ rằng tình huống ban sáng sẽ lại tái diễn.

Anh không muốn Chân Chân lo lắng, bất an, suy nghĩ linh tinh, cũng không muốn sau khi trở về lại thấy cô thút thít lo âu chạy khắp nơi tìm mình.

Wagner nghe Chân Chân “ừ” một tiếng lại tiếp: “Anh không ở đây với em ồ chứ? Có sợ không?” Anh còn nhớ rõ ngày thứ hai sau khi đưa cô tới đây, anh chỉ muốn ra ngoài một chút thôi mà cô đã kích động năn nỉ đòi theo cùng anh; còn cả buổi sáng hôm nay không thấy anh, cô nói cô sợ anh bỏ cô mà đi nữa. “Có muốn anh nhờ Mark xuống đây với em không?”

“Không cần đâu!” Chân Chân quay đầu cười ngọt ngào với anh. “Anh à, anh về sớm chút là được rồi.” Biết anh sẽ không bỏ mình lại, thậm chí còn có xuống đây nói trước với cô là sẽ đi, anh quan tâm cô như vậy sao cô còn phải lo lắng nữa chứ.

Wagner bước tới cạnh cô, xoa xoa đầu cô. “Anh sẽ mau chóng quay về. Em phải nghe lời anh, ngoan ngoãn ở dưới này chờ anh, không được chạy đi đâu lung tung. Anh không có ở đây thì một tác cũng không được rời khỏi tầng hầm, không cho phép đi ra ngoài, hiểu chưa?”

Nghe được câu hứa của Chân Chân xong, Wagner mới hài lòng hôn lên chóp mũi cô một chút, rồi không kìm lòng nổi lại cắn môi cô một miếng.

Sau đó anh xoa người, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Gần ba giờ sau, Wagner kết thúc công việc trở về, trên tay còn xách một bịch kem to mà cô gái nhỏ kia thích ăn. Đây là do anh đặc biệt mua về cho cô.

“Chân Chân, anh mua kem về nè! Là vị dâu tây đó, em nhất định sẽ thích!”

Nhưng khi anh trở lại tầng hầm thì không thấy bóng dáng Chân Chân đâu. Bóng dáng gầy gò, nho nhỏ luôn bận trước bận sau ở tầng hầm tự tìm đủ loại việc để làm, chẳng cho bản thân ngơi tay bao giờ bỗng không thấy đâu!

Anh lục tung cả tầng hầm lên tìm kiếm nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô. Dây phơi quần áo vẫn còn đó như trước lúc anh đi, khi đấy cô còn đang mài giết đồ cho anh. Buổi sáng cô đã chơi trò mắt tích một lần rồi, bây giờ lại thêm lần nữa?

Cô sẽ đi đâu? Cô nhóc Chân Chân kia nghe lời thế, trước lúc đi anh còn dặn dò cô không được chạy lung tung, một tắc cũng không cho phép rời khỏi tầng hầm và chờ anh về mà. Một cô nhóc nghe lời như vậy giờ sao bỗng chẳng nghe lời?

Nhưng sự thực là... cô vẫn không thấy đâu! Hơn nữa là “lại” không thấy!

Tại sao cô “lại” không có ở đây? Tại sao “lại” không thấy bóng dáng cô? Tại sao “lại”... Quá nhiều nghi vấn liên tục xoay tròn trong đầu làm tâm tình anh rối loạn như tơ vò. Hay là... cô đợi lâu sốt ruột quá nên lên lầu tìm Mark rồi chẳng?

Wagner xách bịch kem chạy vội lên đại sảnh Huyền Nhật, tới phòng làm việc của Mark... Không thấy! Anh trở về đại sảnh lần nữa, túm một tên nhân viên lại hỏi: “Có thấy cô gái ở dưới tầng hầm không? Dáng không cao lắm, gương mặt tròn tròn, tóc đen mượt dài tới eo...”

Hỏi một lúc lâu, kem trên tay Wagner cũng dần tan hết, tuy nhiên vẫn chưa tìm thấy Chân Chân. Ném kem dần tan thành nước trên tay vào thùng rác, anh tiếp tục ở đại sảnh Huyền Nhật tìm kiếm dù chẳng có manh mối nào.

Tất cả nhân viên trong club đều bị anh hỏi qua một lần rồi, đang định tiếp tục thì một bàn tay bỗng đặt lên vai phải của anh, bảo: “Cô nhóc kia không có đây, cậu đừng tìm nữa.”

Anh ngoái Mark đứng sau lưng mình. “Cậu biết cô ấy ở chỗ nào ư, Mark?” Đôi tay anh lập tức bóp lấy hai vai Mark, anh kích động không thể kiềm chế nên sức tay hơi mạnh, bóp Mark đau nhói.

Mặc dù ban sáng từng “không thấy” Chân Chân nhưng cô rất nhanh liền xuất hiện, dù là khi đó anh còn chưa dặn dò gì cô, chưa nói với cô là ngày mai sẽ dẫn cô về nước. Nhưng mới này rõ ràng anh đã dặn cô rất kỹ, cũng đã thông báo với cô ngày mai cả hai sẽ cùng về Dolly hi Mia, anh nhất định sẽ không bỏ rơi cô, vậy sao cô lại không thấy?

Lúc còn Chân Chân ở bên, anh vẫn chưa hiểu cảm giác của mình với cô, giờ Chân Chân không thấy, anh mới rõ cô ảnh hưởng tới mình biết bao nhiêu. Cô hoàn toàn khống chế tất cả vui buồn hờn giận trong anh; ở bên cô anh sẽ luôn vui vẻ, tâm tình thoải mái dù là chẳng làm tình; không thấy cô anh sẽ gấp gáp đến nỗi muốn nổi điên, mất tự chủ, lòng nóng như lửa đốt.

Buổi sáng anh đã thử qua cảm giác này rồi, lần này nó cũng khiến anh phải chấn động tâm can.

“Trong lúc cậu đi ra ngoài, Lạc Man đã phái người tới dẫn cô ấy đi.” Mark đưa cho anh một tờ giấy. “Cậu đến chỗ này thì sẽ tìm được cô ấy.”

“Lạc Man? Lạc Man là ai?” Wagner không hề quen biết ai có cái tên này, anh cũng chưa từng nghe qua.

“Đó là người đứng đầu của tổ chức xã hội đen luôn muốn bắt cậu kia.”

“Cái gì? Bọn họ phái người tới bắt Chân Chân? Phái bao nhiêu người? Bên cậu có người nào bị thương không?”

“Không có...”

Wagner nhìn trên mặt Mark nháy mắt trở nên vô cùng chột dạ, đại sảnh thì rõ ràng không có chút dấu vết đánh nhau nào. Anh chột dờ người một lát, sau như hiểu ra điều gì, cực kỳ tức giận chỉ tay vào mặt Mark. “Mark, cậu... Uống công tôi xem cậu là bạn bè! Cậu dám...”

“Cậu đừng kích động thế! Trước hết nghe tôi giải thích đã. Lạc Man đã đáp ứng tôi sẽ không tổn thương đến cô nhóc kia nên tôi mới... Hơn nữa Lạc Man cũng là...” Mark dùng giọng mềm mỏng hoà hoãn.

“Mark, tốt nhất cậu nên cầu bọn họ sẽ không thương tổn gì cô ấy. Nếu không, tôi tuyệt đối sẽ san nơi này thành bình địa!” Hiện tại anh đồng thời gặp phải hai đả kích rất lớn: một là Chân Chân mất tích, hai là bạn bè phản bội, sự phẫn nộ trong tim không thể nào đo nổi.

Mark và xã hội đen sao có thể có quan hệ, lại còn biết tên đối phương? Cũng chẳng quan trọng! Quan trọng là Chân Chân đang ở đâu và an nguy của cô ấy!

“Wagner, mong cậu đừng trách tôi. Cậu là bạn tôi, Lạc Man cũng là bạn tôi. Tôi và cậu biết nhau tám năm, tôi và Lạc Man quen nhau mười bốn năm. Tôi bị kẹt giữa hai người, thực sự vẫn luôn rất khó xử! Lạc Man biết cậu ẩn náu ở chỗ tôi nên mới không phái người tới bắt cậu, để cậu yên ổn nhiều ngày qua như vậy. Không phải cậu ấy kiêng kỵ cậu nên không động thủ tranh chấp với cậu, mà là cậu ấy nể mặt tôi... Wagner, cậu ấy mang cô nhóc kia

đi chẳng qua chỉ vì muốn gặp mặt cậu, nói chuyện với cậu một chút. Cậu ấy sẽ không làm cậu bị thương, càng không làm đau cô nhóc ấy đâu.” Giọng nói của Mark hết sức thành khẩn, hi vọng có thể thuyết phục được Wagner.

“Vậy đây chính là cách hành động dành cho việc “chỉ vì muốn gặp mặt và nói chuyện một chút, sẽ không làm tôi và cô nhóc kia bị thương” ư? Bắt cô ấy đi rồi ép tôi dẫn xác tới?” Wagner không hề biết Mark quen tên đại ca xã hội đen kia tận mười bốn năm, còn lâu hơn thời gian anh và Mark biết nhau! Quan trọng nhất là anh một chút cũng chẳng phát hiện gì... Là do tính cảnh giác của anh sụt giảm hay là bởi anh đã quá tin Mark nên không tính đề phòng?

“Wagner, cậu ấy làm vậy cũng là vì nỗi khổ tâm riêng. Cậu ấy sẽ không tổn thương hai người đâu.” Hấn không chỉ hiểu Wagner, hấn cũng hiểu cả Lạc Man nữa.

Hai mươi phút sau, Wagner mở cửa chiếc xe Mark cho mượn, dùng tốc độ nhanh như điện chớp giật lấy tờ giấy viết địa chỉ. Lúc vội đi ra cửa Huyền Nhật, Mark đưa cho anh hai tờ vé máy bay. Là vé máy bay về nước của anh, thời gian bay là chín giờ sáng ngày mai.

Wagner cầm vé máy bay, câu sau cùng nói với Mark trước khi lên xe là: “Mark, từ giờ tôi không muốn thấy mặt cậu.”

Có lẽ đây không chỉ là câu nói sau cùng trước khi đi, nó có lẽ cũng là câu nói sau cùng đời này anh nói với Mark.

Tính Mark cởi mở, thân thiện, phóng khoáng, thường thường thích kết bạn, có thể vì giúp bạn mà không tiếc mạng sống. Bạn bè của hấn rất rất rất nhiều, quen biết rất rất rất rộng, nghề nghiệp muôn hình vạn trạng, bao rộng tất cả mọi lĩnh vực. Wagner chỉ không ngờ hấn thậm chí còn quen biết cả xã hội đen, quen đến tận mười bốn năm!

Quá quan tâm sẽ mất bình tĩnh. Những người đó muốn tìm anh, anh biết, bọn họ chắc sẽ không đối phó với Chân Chân. Bọn họ bắt Chân Chân là chỉ muốn ép anh tới gặp, để anh thay tên anh trai Nelson khôn kiếp nói chuyện với họ. Tuy nhiên bọn họ bắt ai không bắt lại đi bắt Chân Chân? Đó là người đã khiến anh trải qua vô số lần đầu tiên, là cô gái anh quý trọng hết mực! Bọn họ bắt cô sao có thể không làm anh lo, không làm anh kích động được?

Trước đây, dù xảy ra chuyện gì, anh đều có thể bình tĩnh trấn định, thậm chí bị súng dí vào đầu sắp mất mạng cũng chẳng mấy sợ hãi, chưa bao giờ lâm vào các trạng thái như hoảng hốt, lo lắng, bất an. Tuy nhiên hiện tại Wagner đang vô cùng lo sợ, tâm trí thấp thỏm, tay chân đổ đầy mồ hôi, đầu óc hỗn loạn thành một mớ.

Bây giờ anh chỉ hi vọng ngay lập tức được nhìn thấy Chân Chân, chắc chắn rằng cô hoàn toàn không bị thương tổn gì thì anh mới có thể loại bỏ tất cả nỗi lo lắng cuộn trào trong mình. Anh phát hiện ra việc mình đồng ý với lão Kiều thu nhận cô là một quyết định hoàn toàn sai lầm, vừa hoang đường vừa ngu ngốc! Vốn anh tự lo cho thân mình còn không xong, bốn bề có kẻ thù vây bắt, bị hai phe xã hội đen thi nhau tới tính sổ, rất nguy hiểm, thế mà lại dám vô tư vác trên vai thêm một gánh nặng?

Ông nội cô bảo anh cứ chứa chấp cô như kiểu nhặt được một con mèo hoang hay chú cún đi lạc, nhưng ngặt nỗi cô không phải là mèo hoang, cún lạc gì cả! Cô là người, sao có thể ngang hàng với chó, mèo được? Nếu anh đã đồng ý chăm sóc cho cô thì tức là phải đảm an toàn cho cô, đảm bảo cơm no áo ấm cho cô, đảm bảo cuộc sống và tương lai về sau cho cô. Nuôi cô tốn sức hơn với nuôi chó, mèo nhiều lắm!

Hơn nữa không chỉ riêng vì trách nhiệm, từ lâu anh đã không thể mặc kệ cô, vứt bỏ cô, thờ ơ cô. Anh không tài nào chịu được nếu cô bị thương, dù chỉ là rớt một cọng tóc cũng vậy, anh sẽ thấy cực kỳ đau lòng, hận không thể xé nát tên nào dám can đảm tổn thương cô!

Xe dừng ở một nơi giống như công trường học. Wagner thầm khen ngợi bọn bắt cóc kia. Địa điểm bắt cóc là trường học, ai mà đoán ra? Huống chi chỗ này rất có thể cũng chính là sào huyệt của của bọn xã hội đen đó, ổ mafia nguy trang thành trường dạy học, quả thực là quá siêu sao!

Wagner vừa xuống xe, phía trước lập tức cho hai tên bước tới, nói: “Điện hạ, xin thứ lỗi.” Dứt lời chúng liền lục soát người anh rồi đeo băng vải đen che mắt anh.

Vì Chân Chân, Wagner không hề chống cự, mặc họ định đoạt. Mắt anh không nhìn thấy, bị chúng dẫn đi về phía trước và nhét vào trong một chiếc xe khác, ngồi xe thêm mười phút nữa mới xuống rồi đi quanh co thêm một hồi, bảy giờ băng vải đen trên mắt Wagner mới được tháo xuống.

Anh thấy mình đứng giữa một đại sảnh rộng lớn, ánh đèn trần vô cùng âm u, trước mặt có không ít người, khoảng mười một, mười hai tên gì đó. Trong số đấy có một tên ngồi ghế, một tên khác đứng cạnh hấn anh ngó trông khá quen: chính là tên cầm đầu của đám người hai lần liên tiếp vây bắt anh lúc anh đi mua quần áo cho Chân Chân.

Vậy có lẽ tên đàn ông ngồi trên ghế kia chính là kẻ có tên Lạc Man theo lời Mark, đại ca của băng đảng xã hội đen này.

“Wagner điện hạ, ngài và Nelson điện hạ quả nhiên giống nhau như hai giọt nước.” Lạc Man chăm chú nhìn Wagner làm anh bỗng thấy trong lòng sinh ra chút khó chịu.

Tên này là đàn ông mà cứ chăm chăm ngó anh như vậy làm anh thấy mình cứ như là một con mồi yếu ớt! Ánh mắt vừa chuyên chú vừa nguy hiểm... khiến người khác rợn hết cả tóc gáy!

Tuy nhiên hoàn toàn không kiêng dè với ánh mắt sỗ sàng của tên kia, anh nhìn thẳng vào mắt Lạc Man, giọng nói trầm trầm: “Cô ấy đâu? Mấy người nhốt cô ấy ở đâu?”

“Wagner điện hạ đừng vội lo lắng cho người trong lòng, chúng tôi không hề tổn thương cô gái nhỏ kia, cô ấy rất khoẻ. Xin điện hạ bình tĩnh, chớ nóng.”

“Không muốn tôi nóng thì để tôi dẫn cô ấy đi.” Wagner không hề có ý hợp tác.

“Cô nhóc kia sớm muộn cũng sẽ để ngài dẫn đi, nhưng bây giờ...” Con người màu hổ phách của Lạc Man gất gao khoá chặt Wagner. “Điện hạ, chúng ta cần nói chuyện rõ ràng.” Dứt lời, hắn cảm thán thêm một câu: “Để gặp được ngài một lần thật không dễ...”

“Giữa chúng ta có gì cần nói? Tôi là Wagner, không phải Nelson, điểm này không phải mấy người rõ ròi ư? Muốn nói chuyện thì đi tìm anh ta ấy, đừng có lòi tôi vào.” Anh thật sự không hiểu vì sao họ phải dẫn xác anh tới đây bằng được như thế.

“Nhưng Nelson điện hạ hiện không có ở Bagdad, ngài ấy đã về nước. Chúng tôi không thể nào đến nước của các ngài tìm ngài ấy được.” Trừ phi hắn đã chán sống. “Ngài ấy gây chuyện nhưng không dọn dẹp hậu quả. Cũng nên có ai đó cho chúng tôi một cái kết chứ?”

“Anh trai tôi bảo tôi nói với mấy người là cái tên phó thủ lĩnh kia không phải do anh ta giết.” Kết? Được thôi! Wagner ngay tức thì mở miệng phản bác.

Chẳng phải anh sợ chết nhưng nếu chúng giết anh thật mà tất cả đều chỉ vì đền mạng cho một tên phó thủ lĩnh quý quái nào đó thì rất oan uổng! Ngộ nhờ Chân Chân vô tội phải chết theo anh thì sao?

“Vậy à?” Biểu tình của Lạc Man làm không ai rõ hắn đang suy nghĩ cái gì. “Không phải anh ngài giết vậy thì là ai giết?”

“Tôi cũng chẳng biết, các người tự mà điều tra đi.” Chẳng lẽ còn bắt anh nhúng tay vào nữa ư?

Bộ dạng Lạc Man trắng trẻo, mặt mày đẹp trai, khoảng 35 tuổi, nhác trông chả giống một tên đại ca xã hội đen tẹo nào, na ná như một học giả hay giáo sư đại học hơn...

Trước kia Wagner cứ cho là mafia thì phải to lớn vạm vỡ, tứ chi phát triển, gương mặt dữ tợn, cơ bắp cuộn cuộn, thế nhưng trông Lạc Man hoàn toàn ngược lại với suy nghĩ thâm căn cố đế này của anh.

“Nelson điện hạ có nói với ngài là ai đã giết đứa em thứ hai của tôi không? Dù không phải ngài ấy giết thì vẫn phải có chút manh mối nào chứ?”

“Mấy người muốn tìm manh mối thì tự mà điều tra đi, tại sao cứ hỏi tôi mãi vậy?” Wagner nói một cách vô cùng bất mãn: “Đừng nói với tôi là mấy người không có khả năng tra ra chuyện này đấy nhé!”

“Thực không dám giấu giếm điện hạ.” Lạc Man chẳng để ý tới câu chất vấn của Wagner mà vẫn ung dung nói tiếp: “Thực sự là tôi đã điều tra ra hoàng tử Nelson không phải là người giết chết em tôi.”

“Mẹ nó! Tra ra được rồi thì mấy người còn tìm tôi tới đây làm cái quái gì?!” Biết anh không phải Nelson, biết Nelson không giết phó thủ lĩnh của bọn họ, vậy thì mắc gì họ còn quấn chặt lấy anh? Đầu óc bọn họ có vấn đề sao?

“Điện hạ, trước mời ngài bớt giận, từ từ nghe tôi nói.” Nói thì nói thế nhưng dường như Lạc Man rất khoái chọc giận đối phương.

“Tôi nào rảnh mà ngồi tán gẫu với mấy người! Nói gì thì nói lẹ đi!” Anh còn đang vội mang Chân Chân rời khỏi đây, thời gian đâu mà nghe hắn thao thao bất tuyệt?

“Được rồi!” Lạc Man lắc đầu cười. Vị hoàng tử Wagner này đúng y như trong báo cáo điều tra: tính tình nóng nảy, dễ giận, núi lửa lúc nào cũng có thể bùng nổ, hoàn toàn chẳng có tí kiên nhẫn nào. “Mọi chuyện bắt đầu từ hơn một tháng trước. Hoàng tử Nelson trong vòng vài ngày đã làm chúng tôi mất sạch ba tỷ lợi nhuận, số tiền trên là còn chưa tính đến các tổn thất liên quan khác. Tôi chỉ muốn hỏi ngài ấy vì sao phải đối nghịch với chúng tôi nên mới phái người đi tìm ngài ấy, mong ngài ấy có thể cho chúng tôi một lời giải thích thoả đáng.”

Lạc Man nhớ tới vụ làm ăn béo bở bị huỷ trong tay Nelson và rất nhiều súng ống đạn dược đắt tiền lẫn một lượng lớn heroin tích tắc chìm ngấm dưới đáy biển sâu liền cảm thấy vô vàn tiếc hận.

“Tuy nhiên Nelson điện hạ quá quật cường, có chết cũng không chịu giải thích. Theo báo cáo thì trong lúc lần đầu tiên ngài ấy phá vòng vây của chúng tôi, em tôi đã chết rồi. Về sau ngài và hoàng tử Nelson lại đồng thời xuất hiện tại Bagdad và Athen, chúng tôi không thể phân biệt trong hai người ai mới là thật nên mới định bắt sống hết.”

“Thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót à?” Wagner lạnh như băng nói ra những lời này, đồng thời cũng nói trúng tim đen ai kia.

“Lúc ấy tôi cho rằng em trai tôi bị hoàng tử Nelson giết, làm sao tôi có thể bỏ qua được? Nhưng dù lúc ấy tôi cho rằng ngài ấy giết em tôi thì tôi vẫn không muốn giết hoàng tử Nelson!” Chỉ định bắt về hỏi chuyện cho rõ ràng mà thôi. “Sau này em trai thứ ba của tôi mới tra rõ hoàng tử Nelson ở Athen mới là thật. Đứa em đó của tôi xin tôi chi viện, thế nhất định sẽ bắt sống hoàng tử Nelson về đây. Khi đó tôi cũng chẳng nghi ngờ gì nên liền phái một trăm người tới giúp nó. Nhưng tôi không hề nghĩ rằng nó chẳng định bắt sống hoàng tử Nelson mà là muốn giết người diệt khẩu, giấu giếm chuyện nó giết đứa em thứ hai của tôi và đổ tội lên đầu ngài ấy.”

“Đổ tội lên đầu Nelson?” Wagner hơi ngạc nhiên. “Ý anh là đứa em trai thứ ba của anh giết chết đứa em trai thứ hai?”

“Phải.” Về mặt Lạc Man chợt biểu lộ chút đau đớn. “Người giết đứa em trai thứ hai của tôi chính là đứa em trai thứ ba, Ellen.”

Wagner mím môi. “Nếu anh biết thủ phạm là ai rồi thì mấy ngày nay còn không ngừng truy bắt tôi làm gì? Việc này với chuyện mấy người dùng trăm phương ngàn kế bắt tôi có liên quan gì à?”

“Để tôi giải thích. Đứa em thứ ba của tôi hám danh hám lợi, háo sắc tham tiền, làm việc không chín chắn, tuổi trẻ ngu dại. Tuy nhiên lá gan của nó lại rất nhỏ, nếu không có ai đứng sau xúi giục, làm chỗ dựa cho nó thì nó tuyệt đối chẳng thể nào có ý đồ giết anh hai mình.” Lạc Man nói tới đây thì càng than thở: “Nhất định là cái kẻ đứng đằng sau kia đáp ứng nó cái gì hoặc nắm được nhược điểm nào của nó nên nó mới ra tay.”

“Anh khẳng định đứa em trai thứ ba kia của anh là do có kẻ khác xúi giục chứ không phải vì bản thân mình?”

“Tôi khẳng định.” Giọng nói của Lạc Man vô cùng kiên định: “Mà chẳng lẽ điện hạ không nhận ra ở Bagdad ngoài tôi còn có một băng đảng khác đang truy đuổi ngài ư? Một bên chỉ muốn bắt sống ngài còn một bên là muốn giết ngài. Băng đảng muốn giết ngài đó chính là đám đã nhận lệnh Ellen đi giết đứa em trai thứ hai của tôi.”

“Anh có tra được băng đảng đó là của ai không?” Nói nửa ngày mới tới trọng điểm.

“Tôi đã điều tra rất lâu...” Lạc Man âm ức thừa nhận: “Ngay cả một chút manh mối cũng không tra ra nổi! Trước mắt tôi chỉ có thể xác định là họ đến từ một băng đảng xã hội đen nước ngoài, phạm vi hoạt động yếu ở Bagdad và Athen. Bọn họ rập rập làm đủ thứ chuyện như thế là vì cái gì, đến nay tôi vẫn chưa đoán ra. Là tranh chấp địa bàn hay là trả thù? Tôi không biết.”

“Bọn chúng bí ẩn như vậy, ngay cả một chút lai lịch cũng không tra ra?”

“Phải, việc này cũng làm tôi cảm thấy rất bất đắc dĩ.” Đột nhiên xuất hiện một đối thủ thế lực đáng sợ mà chẳng biết từ đâu ra, dù Lạc Man không hề sợ hãi nhưng vẫn chẳng thể yên tâm nổi. “Điện hạ không thấy hiếu kỳ ư? Tất cả những chuyện này đều không liên quan đến ngài nhưng vì sao họ vẫn cứ muốn giết ngài?”

“Lúc đầu còn tò mò nhưng giờ thì không.” Wagner nhẹ nhếch khóe môi. “Không khó để đoán ra rằng bọn chúng muốn giết tôi chỉ vì mục đích đơn giản là sợ tôi và anh gặp nhau, sợ tôi truyền đạt cho anh lời của anh trai tôi để làm rõ người giết đứa em trai thứ hai của anh không người anh trai thứ sáu của tôi mà là cái đứa em trai thứ ba tên Ellen kia. Nhưng bọn chúng không nghĩ tới việc chúng làm chỉ là thừa. Dù anh không gặp tôi thì anh vẫn biết chân tướng về cái chết của em trai mình. Toàn bọn ngu mà còn bày đặt mình thông minh!”

“Mặt khác, hoàng tử Nelson ở Athen gây chuyện lớn như thế, hết thầy lực lượng bên tôi và bên cảnh sát ở Athen tan rã còn chưa nói, phe bọn họ chắc cũng bị hao tổn không ít. Có lẽ họ sợ điện hạ cũng sẽ gây nên một trận bão loạn khác tại Bagdad như anh trai ngài làm ở Athen, nhằm làm giảm sút thế lực của họ ở Bagdad nên không bằng họ giết ngài luôn để cắt đứt hậu hoạn, một lần vất vả mà suốt đời nhàn nhã.” Lạc Man thông thả chỉ ra điều tiếp theo.

“Không tệ! Còn mục đích thứ ba: tôi chết, bọn chúng có thể vu oan cho mấy người. Dù sao mấy người cũng là xã hội đen chính cống ở Bagdad, chiếm trọn thiên thời, địa lợi, nhân hoà, mà bọn chúng chỉ là xã hội đen ngoại quốc chẳng có thế lực gì ra hồn. Vừa hay anh trai tôi đang có xích mích với mấy người, nếu tôi chết, hoàng thất Dolly hi Mía dĩ nhiên sẽ cho rằng cái chết của tôi là do mấy người làm. Thế là mấy người trở thành kẻ thù của hoàng thất Dolly hi Mía, bọn chúng chả cần phí công đối phó với mấy người nữa, hoàng thất Dolly hi Mía sẽ thay chúng diệt cỏ tận gốc.” Làm sao Wagner lại không nhìn ra mấu chốt trong này?

“Quả nhiên điện hạ rất cơ trí.” Phân tích tình huống vô cùng chính xác.

“Tuy nhiên tôi vẫn không hiểu mấy người muốn tìm tôi làm gì? Chẳng lẽ muốn tôi viết di chúc bảo là cái chết của tôi ở Bagdad không phải do mấy người gây ra, mong hoàng thất Dolly hi Mía không làm khó dễ mấy người?” Suy nghĩ này quá ngu xuẩn!

“Sao mà điện hạ vẫn không rõ vậy? An toàn của ngài chính là an toàn của chúng tôi. Chỉ cần ngài còn ở Bagdad một ngày thì chúng tôi vẫn sẽ bảo vệ ngài, không để tính mạng ngài bị họ uy hiếp.” Một băng đảng xã hội đen dù kiêu ngạo và to lớn tới cỡ nào thì vẫn không dám đối đầu với cả một quốc gia. Giữ được mạng của Wagner cũng chính là bảo toàn cái mạng nhỏ của bọn họ.

Có ai mà muốn bỗng dưng bị người ta vu oan giá hoạ đâu?

“Anh xem xem nhé. Nếu đã không cần tôi viết di chúc thì có phải chuyện của chúng ta nói xong rồi đúng không? Có thể để tôi dẫn cô nhóc kia về chưa?” Dĩ nhiên Wagner vẫn luôn muốn rời khỏi đây ngay tức khắc.

“Điện hạ, đừng nóng, đừng nóng mà! Chuyện mới chỉ nói được một nửa thôi! Giờ tôi muốn nói chuyện với ngài về Mark.”

Wagner vừa nghe thấy tên Mark thì mặt thoáng chốc lạnh băng. Lạc Man vờ như chẳng nhìn ra điểm ấy.

“Về chuyện tôi bắt cóc cô nhóc kia từ club của cậu ấy, tôi xin ngài đừng trách Mark. Cậu ấy không rõ khúc mắc giữa tôi và ngài, chỉ biết rằng hai chúng ta có xích mích rất lớn và tôi đang phái người ráo riết truy bắt ngài khắp nơi. Tôi quen cậu ấy mười bốn năm, nhưng đây là lần đầu tiên cậu ấy không đứng về phía tôi.”

Lúc Lạc Man nói những lời này, câu chữ thoát ra từ miệng hơi mang chút buồn bã, dù là ai cũng có thể nhận ra sự khó chịu và bất mãn của hắn. “Chỉ vì ngài mà cậu ấy chẳng thèm quan tâm tới cảm nghĩ của tôi, chửi chửi, giúp đỡ ngài. Không chỉ một lần tôi báo với cậu ấy là chỉ muốn nói chuyện với ngài một chút, tuy nhiên cậu ấy luôn từ chối tôi một cách rất kiên quyết. Cậu ấy còn dùng chuyện “tuyệt giao” uy hiếp tôi, bảo tôi không được gây bất lợi cho cậu, không được quấy rầy sự bình yên của cậu.”

Nói tới đây, Lạc Man cười khổ: “Chỉ vì ngài mà tôi và cậu ấy còn thoả thuận với nhau một “hiệp nghị quân tử”, bảo đảm rằng chừng nào ngài còn ở Huyền Nhật thì sẽ không ai gây khó dễ cho ngài. Lần trước thuộc hạ của tôi làm ngài bị thương, thiếu chút cậu ấy liều mạng với tôi... Cậu ấy thật sự lo

lặng cho ngài đấy.”

Thấy biểu tình của Wagner hơi hoàn hoãn lại, Lạc Man nói tiếp: “Mark chỉ biết bên tôi muốn bắt ngài, còn chưa biết một nhóm khác muốn lấy tính mạng ngài. Cậu ấy cho rằng chỉ cần can thiệp thôi thì ngài sẽ không có việc gì, chỉ cần ngài về nước thì tất cả mọi ân oán ở đây đều chấm dứt. Tôi chưa từng giải thích gì nhiều với cậu ấy về chuyện này, chỉ phải một nhóm người tới cửa Huyền Nhật canh chừng, phòng ngừa những tên muốn giết ngài xông vào Huyền Nhật gây loạn.”

Dứt lời, Lạc Man nhìn chằm chằm Wagner, cười lạnh bảo: “Nếu không thì điện hạ nghĩ vì sao ngài có thể yên ổn sống ở Huyền Nhật ngày qua ngày? Trước đó những tên đuổi giết ngài chưa từng xông vào Huyền Nhật à?”

Wagner búng tỉnh. Khó trách mỗi lần anh ra khỏi cửa Huyền Nhật là lại bị bao vây. Hoá ra đã sớm có kẻ ôm cây đợi thỏ ở bên ngoài, chỉ cần anh vừa bước chân ra là họ có thể tóm.

“Vì sao anh muốn nói những chuyện này với tôi?” Về mặt Wagner lạnh lùng, giọng nói cũng rất lạnh lùng.

“Tôi chỉ nói sự thực mà thôi. Tôi không mong ngài hiểu lầm Mark.”

Wagner trầm ngâm mấy giây. “Nếu anh và Mark lập “hiệp nghị quân tử” thì tức là đầu cần mạng tôi, vì sao mỗi lần tôi ra ngoài thì đều phải phải người đòi bắt tôi đi?”

Canh chừng ở cửa Huyền Nhật thì chưa nói nhưng mỗi lần anh ra khỏi cửa đều kiên trì muốn bắt anh, bọn họ không thấy mệt à? Huống chi Lạc Man đã đồng ý lập “hiệp nghị quân tử” chứng tỏ hắn cũng không muốn tuyệt giao với Mark, vậy vì sao hắn cứ mãi bám dính lấy anh để rồi chọc giận Mark?

“Trong “hiệp nghị quân tử” tôi lập với Mark chỉ đảm bảo ngài “yên ổn ở trong Huyền Nhật” chứ không đảm bảo ngài “yên ổn ở bên ngoài Huyền Nhật”. Hơn nữa đưa ngài về địa bàn của chúng tôi thì càng tốt, chúng tôi có thể đăng hoàng bảo vệ ngài, tránh để Mark rước thêm rắc rối. Chỉ mỗi tội bản lĩnh của điện hạ quá cao, đảm thuộc hạ của tôi thực sự rất kém cỏi, lần nào về cũng thất bại, để cho điện hạ chạy trốn.” Lạc Man vừa nói vừa liếc mắt nhìn người bên cạnh mình, chính là tên thủ lĩnh của đám người đã hai lần vây bắt Wagner.

Wagner nhìn theo ánh mắt của Lạc Man, trừng trừng ngó tên thủ lĩnh dờm kia một cái. Tên thủ lĩnh dờm khó chịu nhưng chỉ có thể uất ức nín nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Thực ra thì nhân lực ở Huyền Nhật tại Bagdad, bao gồm cả bản thân Mark, không vượt quá 20 người nên cũng chẳng phải chỗ tối bí mật nào cả. Đám xã hội đen kia muốn trà trộn vào Huyền Nhật chắc chắn không khó, vậy mà sao chúng không xông vào club bắt Wagner mà trái lại còn để anh thoải mái yên ổn? Không phải rất kỳ lạ ư?

Dù là ai chẳng nữa thì chỉ cần động não suy nghĩ một chút liền phát hiện ra điểm khác thường ngay.

Có trách cũng chỉ có thể trách mười ngày qua Wagner quá tuột dốc, quá lười biếng, làm cho sự cảnh giác của bản thân giảm theo.

“Hoá ra tên phục vụ từng xâm nhập vào Huyền Nhật và cho tôi thuốc mờ là người của anh?” Wagner bỗng nhớ ra.

“Thuốc gì?” Lạc Man lạ lùng hỏi lại: “Tôi chỉ phải người canh chừng ở ngoài cửa Huyền Nhật chứ đâu có phải ai xâm nhập vào đó.”

“Chẳng lẽ tên đấy không phải người của anh à?” Không phải người của Lạc Man cũng không phải người của Mark, thân phận của tên phục vụ giả kia càng ngày càng khó đoán!

“Điện hạ, mặc dù thủ phạm giết đứa em trai thứ hai của tôi không phải là hoàng tử Nelson nhưng ngài ấy làm chúng tôi tổn thất tới ba tỷ là thật. Số tiền đó chúng tôi không thể không đòi về.”

Lạc Man tạm dừng rồi mới tiếp: “Vì để được gặp điện hạ tối nay mà tôi đã tốn biết bao công sức và thời gian, ngài có biết không? Lúc xế chiều, tôi vừa nghe báo ngày mai ngài sẽ trở về nước và đêm nay là đêm cuối cùng ngài ở Bagdad thì liền vội vã dụ ngài ra khỏi Huyền Nhật, thừa dịp ngài không ở đó, bắt cô nhóc bên cạnh ngài. Lúc ấy Mark liều mạng ngăn cản tôi. Tôi đành phải năm lần bảy lượt bảo đảm không làm tổn thương hai người, chỉ thiếu nước cầu xin cậu ấy, cậu ấy mới miễn cưỡng đồng ý để tôi mang cô nhóc kia đi.”

Bắt cô nhóc khiến Wagner tự tìm tới cửa tức là không hề vào Huyền Nhật quấy rầy anh, cũng tức là không hề vi phạm hiệp ước với Mark, đồng thời tạo cơ hội cho Lạc Man gặp Wagner một lần. Ngược lại, nếu Lạc Man phải người xông vào Huyền Nhật bắt Wagner mà lại lỡ để anh chạy thoát nửa thì mọi chuyện coi như xong!

“Điện hạ, ngài là bạn của Mark còn tôi là đại ca của những người này. Anh trai của ngài làm chúng tôi tổn thất tới ba tỷ, tôi nào có thể làm ngơ mà phải

đòi lại công bằng cho các anh em mình. Nếu ngài không giải thích rõ ràng với tôi, tôi làm sao giải thích cặn kẽ lại cho họ? Điện hạ, nỗi khổ xứ của tôi, mong ngài thông cảm.”

Thông cảm? Nghe Lạc Man thao thao một tràng dài nhưng Wagner chỉ bắt mỗi một trọng điểm: “Mộ của ông nội Chân Chân có phải do mấy người đào lên không?”

“Ngoài đào mộ ông ta lên bỏ trước cửa Huyền Nhật thì còn có cách nào dụ được ngài ra ngoài nữa?” Lạc Man xem đây là một việc hiển nhiên.

Wagner nén những lời định nói lại, lồng ngực cảm thấy rầu rĩ.

Bây giờ anh đã thực sự cảm nhận được con người của Lạc Man. Bề ngoài hắn trông có vẻ lương thiện, vô hại nhưng thân là đại ca của một băng đảng xã hội đen chuyên buôn heroin, buôn vũ khí thì quả thực không chuyện ác nào là hắn không làm, đến cả việc đào mộ của một người quá cố cũng chẳng đáng là bao.

“Mới đầu tôi cũng lo lắng. Lỡ như chẳng dụ được ngài ra ngoài hay cùng lắm ngài chỉ liếc nhìn một cái rồi sai người khác chôn quan tài thì sao? Vậy nên tôi đánh cuộc vào tình cảm của ngài dành cho cô nhóc kia. Nếu ngài thật sự yêu quý cô nhóc ấy thì nhất định sẽ tự mình đưa mộ phần người thân của cô nhóc về chỗ cũ. Nói không chừng sau khi về nước, ngài còn định nhờ Mark tìm vài người thường xuyên canh chừng mộ phần, tránh lại để cho người khác đào lên. Điện hạ, tôi thắng cuộc, đúng không?” Mà không thắng cũng chẳng sao, thua keo này ta bày keo khác. Lạc Man trước nay thủ đoạn vô vàn, chắc chắn rồi hắn sẽ còn sử dụng những chiêu trò tàn độc hơn để đạt được mục đích.

“Điện hạ, ba tỷ kia nhất định phải bồi thường cho chúng tôi. Chúng tôi làm ăn buôn bán không phải dễ dàng, mỗi đồng tiền đều là máu và mồ hôi của các anh em, họ còn phải chăm lo nuôi sống gia đình. Các tôn thất gián tiếp có thể bỏ qua, tuy nhiên ba tỷ nhất quyết phải đền. Chỉ cần nhận được tiền, tôi bảo đảm, tôi không chỉ trả cô nhóc kia lại cho ngài mà còn trực tiếp phái người hộ tống ngài đến sân bay, đưa ngài an toàn về nước.”

Bây giờ, một tên đàn em đi tới bên cạnh Wagner, đưa cho anh một tờ giấy.

“Đây là tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ của tôi. Điện hạ hãy gửi tiền vào đây, tôi có thể nhận được thông báo ngay lập tức.”

Wagner nhận lấy tờ giấy, đáy lòng âm thầm tính toán. “Tôi có được gọi điện thoại không?”

“Mời điện hạ tự nhiên.” Lạc Man lễ độ giơ tay đồng ý.

Wagner cầm điện thoại, vào danh bạ, tìm tên của một người, lập tức nhấn nút gọi.

Điện thoại kêu một hồi mới có người bắt máy.

“Nelson, xin lỗi vì quấy rầy anh và vị hôn thê âu yếm.” Điện thoại di động vừa kết nối, Wagner không thêm đợi đối phương mở miệng đáp đã lớn tiếng nạt luôn: “Tuy nhiên tôi chẳng có cách nào khác. Anh nghe cho kỹ đây, hiện tại tôi đang cần gấp ba tỷ đô la, anh lập tức chuyển ngay đến tài khoản này cho tôi.”

Tiếp theo anh đọc chuỗi số tài khoản trên tờ giấy trong tay.

Giờ đã gần rạng sáng nhưng điện thoại di động vừa kết nối là Wagner phủ đầu ngay, bởi anh biết chắc Nelson chưa hề ngủ mà còn đang cùng với vị hôn thê của anh ta âu yếm ngọt ngào, anh anh em em.

“Wagner, tự dung cần nhiều tiền thế làm gì?” Ở đầu dây bên kia, Nelson giọng nói biếng nhác, ậm ậm ừ ừ, chẳng chắc là anh ta vừa tỉnh ngủ hay vừa làm tình xong nên mới thoải mái, uể oải vậy nữa.

“Anh hỏi tôi vì sao cần nhiều tiền như vậy ư? Anh nghĩ đi! Tôi chỉ cần con số ba tỷ mà không phải bốn tỷ, hai tỷ hay một tỷ!” Wagner cắn răng nghiền lợi.

“Anh không biết mà!” Giọng Nelson nghe cực kỳ mờ mịt.

Wagner muốn đâm cho anh ta một cú thật đau... Không, một cú còn chưa đủ đâu! “Anh từng làm một băng đảng xã hội đen tồn thất ba tỷ, giờ không đền thì bao giờ đền hả?”

“Em trai yêu quý của anh ơi, anh nhớ không nhầm thì ‘một băng đảng’ này là bọn buôn heroin, vũ khí, lừa bán phụ nữ. Anh chỉ thay trời hành đạo, đòi lại công lí thôi! Số tiền này anh không thể đền cho họ, mà dù anh có muốn đền thì ông Trời cũng chả cho.” Nelson lạnh nhạt đáp.

“Nelson! Nửa giờ sau mà tôi không nhận được tiền thì...” Wagner cắn chặt hai hàm răng. “... Anh chờ sau khi tôi về nước đại nghĩa diệt thân đi!” Hoạ là do anh ta gây nên, tiền phải là do anh ta đền!

“Ôi, em trai yêu quý của anh, đại nghĩa diệt thân á? Em quên là chúng ta đều từ cùng một bụng mẹ chui ra à? Em... em... em... dám giết anh trai sinh đôi của em? Em đây là đại nghịch bất đạo...”

“Anh chết quách đi!” Chẳng thêm đợi Nelson nói xong, Wagner đã điên tiết đập máy.

Đập máy xong, Wagner mới hồi hận. Anh trước sau còn phải cần tới tiền của Nelson, không có tiền của anh ta thì đừng mong thoát thân, hơn nữa cũng đừng hy vọng chúng tha Chân Chân. Tất cả chỉ tại anh quá nóng nảy!

Đang tính gọi lại, bỗng điện thoại đã reo vang, là đối phương chủ động gọi tới.

Điện thoại vừa kết nối, anh lập tức nghe được giọng Nelson: “Wagner, không phải em bị bọn họ bắt chứ? Bằng không tự nhiên vô duyên vô cớ em đòi tiền làm gì? Em trai à, phong độ của em giảm sút từ bao giờ vậy? Thế mà để cho bọn họ bắt được... Thật là anh thất vọng quá!”

“Anh đừng có ở đó mà châm chọc tôi nữa có được không?!” Wagner nổi trận lôi đình.

“Nếu anh không chuyển tiền thì bọn họ sẽ giết em ư?” Câu hỏi quan tâm lại được nói bằng chất giọng lạnh nhạt nên chẳng hề giống như quan tâm tí nào, ngược lại như đang chờ xem kịch vui thì hơn.

“Anh mong tôi chết lắm chứ gì?” Wagner cười lạnh.

“Em nói thế làm tổn thương tình cảm anh em của chúng ta quá!” Nelson ôm Chiêm Hiểu Đường nằm bên cạnh, cười với cô một cái, ngấm vị hôn thê của mình, trong mắt ngập tràn nhu tình mật ý.

“Wagner à, anh rất là thương em đó!” Vừa cọ cọ chớp mũi Chiêm Hiểu Đường, Nelson vừa nói chuyện điện thoại: “Làm sao anh nỡ để chúng giết em chứ?”

Vị hôn thê của Nelson là Chiêm Hiểu Đường và Chân Chân khá giống nhau. Chỉ cần Chiêm Hiểu Đường và Kiều Chân đứng cạnh nhau là thể nào cũng có nhiều người không hên mà cùng cảm thán: “Nelson và Wagner không hổ là anh em sinh đôi, ngay cả mắt nhìn vợ cũng tương đồng, đều yêu mấy bé Lolita ngây thơ, ngốc nghếch, vụng về. Quả nhiên là gene di truyền!”

“Ghê tùm!” Wagner găm thét làm rung chuyển cả căn phòng: “Ba tỷ! Rốt cuộc anh có chịu chuyển không?” Anh lười phải đôi co với anh ta rồi.

“OK, ba tỷ! Dù sao ba tỷ để đổi lấy mạng nhỏ của em trai mình thì còn lời chán. Tuy nhiên ba tỷ cũng không phải số tiền nhỏ, trong một thời gian ngắn anh không thể gom góp ngay được. Em trai, em thương lượng với họ chút đi, cho anh trả góp được không?”

Wagner nắm chặt quả đấm, thật sự rất muốn đấm cho tên anh trai khốn nạn kia mấy cú. “Bất kể anh dùng cách gì, nửa giờ sau nhất định tôi phải nhận được ba tỷ, một đồng cũng không được thiếu. Nếu không, anh cứ phải người tới Bagdad nhặt xác tôi đi!”

“Em à, sao anh có thể nỡ thờ ơ nhìn em bị người ta đuổi giết rồi đến nhặt xác em chứ? Em cho anh là người nhẫn tâm như vậy ư? Chỉ là ba tỷ đô la thôi mà, em chờ anh, anh sẽ bảo người chuyển tiền ngay!” Thái độ của Nelson bỗng đột biến. “Haizzz... Em có biết rằng anh thương em biết bao nhiêu không?”

Đạt được mục đích, Wagner nhanh chóng dập máy, hoàn toàn chẳng thèm nghe mấy câu nhảm ruồi của ông anh tung từng kia.

“Tiền của anh nửa giờ sau sẽ được chuyển tới. Giờ có thể để tôi gặp Chân Chân chưa?”

“Đợi chúng tôi xác nhận tiền đã được chuyển xong thì mới điện hạ tự nhiên dẫn cô nhóc ấy về. Còn hiện tại chúng ta cứ chờ một lát đã.”

Chờ đợi thật phiền phức. Wagner đi đi lại lại liên tục quanh phòng, mấy lần lại định gọi cho Nelson, thúc giục anh ta.

Kết quả, nửa giờ sau, Lạc Man vẫn chưa nhận được ba tỷ đô la.

Wagner vội vàng lòi điện thoại di động ra toan gọi cho Nelson, nhưng chưa kịp bấm nút thì điện thoại của Lạc Man đã reo trước. Hấn liếc màn hình di động xem tên người gọi, cầm điện thoại lên ra hành lang nghe.

Bởi vì cách xa nên âm lượng của Lạc Man rất thấp. Wagner chỉ lom bôm nghe được vài câu như “chắc chứ” hay “nếu đây là yêu cầu của cậu thì tôi đồng ý” v.v...

Lạc Man nói chuyện xong liền đi đến trước mặt Wagner, bảo: “Ngài không cần đền ba tỷ cho tôi nữa. Dù tiền có được chuyển tới thì tôi cũng sẽ trả về lại cho ngài. Cô nhóc kia đang ở hành lang phía tây, căn phòng thứ ba từ bên trái đếm qua, ngài đi tìm đi!”

Wagner không thèm đoán người vừa gọi cho Lạc Man là ai mà lại có lực ảnh hưởng tới vậy, gọi một cuộc điện thoại mà giải quyết sạch món nợ ba tỷ của anh! Bây giờ anh chỉ một lòng nghĩ đến Chân Chân, những chuyện khác anh đều không quan tâm. Chỉ một mình cô nhóc ấy đã quá đủ, anh cần gì phải để ý đến những thứ khác nữa.

Anh chạy thật nhanh tới căn phòng Lạc Man chỉ, hưng phấn đẩy cửa phòng ra.

Nháy mắt, anh trông thấy cô nhóc Chân Chân đang... thoải mái nằm ngửa mặt trên giường lớn, ngủ say như chết, chỉ kém không ngáy khò khò nữa thôi!

Wagner dờ khóc dờ cười đến bên cạnh cô. Anh vì cô mà gấp như kiến bò trên chảo nóng, tim nhảy ra khỏi lồng ngực, đầu óc rối như mớ bòng bong, còn cô thì vô tư nằm đây hưởng thụ giấc mộng ngọt ngào, an ổn.

Anh uất ức bóp chặt lỗ mũi cô làm cô khó thở. Thời điểm miệng cô cố mở thật to để hô hấp, anh nhanh lẹ hôn lên môi cô, đầu lưỡi trực tiếp dò vào trong, quần lấy chiếc lưỡi trơn mềm của cô. Chân Chân mũi bị bóp, miệng bị bịt, không thở được, cuối cùng khó chịu đến nỗi phải tỉnh lại.

“Em ngủ ngon lắm à?” Wagner chọc chọc gương mặt cô. Cô nhóc không tìm không phổi này sao có thể khiến anh yêu chết thế cơ chứ?! Chẳng dám tin nữa!

“Anh! Anh đến đón em về ư?” Chân Chân dù đã mở mắt nhưng đầu óc vẫn hơi mơ màng, vẻ mặt cũng ngây ngô.

“Ừ, chúng ta về nhà thôi.”

“Anh ơi, anh có trông thấy chú Lạc Man không?”

Wagner kinh ngạc, vội vàng kiểm tra toàn thân cô. “Bọn chúng có làm em bị thương không?” Mấy tên đó mà làm cô bị thương thì cô đâu thể nào yên ổn nằm đây ngủ ngon như vậy! Dù biết điều đó nhưng Wagner vẫn không yên lòng, phải bắt cô nói ra miệng mới yên tâm.

“Không có! Không có đâu! Sao có thể chứ? Chú Lạc Man đối xử với em rất tốt! Chú ấy mời em tới đây làm khách rồi bảo em ở dưới tầng hầm này đợi. Em thấy ở đây cũng an toàn, nghĩ chắc anh cũng không phản đối. Chú Lạc Man còn bảo anh sẽ nhanh chóng tới đón em về nữa. Chú sai người bưng quả trái cây cho em ăn. Em ăn mãi, ăn mãi, ăn mãi, chán quá chẳng biết làm gì bèn ngủ thiếp đi.”

“Anh ta mời em tới đây làm khách?” Wagner nổi điên, ngọn lửa trong lòng thiêu đốt. “Rõ ràng anh đã dặn em phải ngoan ngoãn chờ ở dưới tầng hầm, nửa bước cũng không được đi đâu, sao em dám không nghe lời hả?!”

Chết tiệt! Anh cứ tưởng cô bị người ta cưỡng ép bắt cóc đi, ai ngờ... cô được mời! Hoàn toàn là do cô tự nguyện, chả có ai ép buộc cả!

“Anh... em... em... mới đầu em cũng đâu có muốn đâu! Nhưng... chú Lạc Man là bạn của chú Mark... chú Mark lại là bạn của anh, em thấy cũng không nguy hiểm gì... nên... nên... em mới...” Chân Chân thấy mình càng ngày càng đuối lý nên giọng cứ thấp dần, thấp dần.

Đôi mắt Wagner híp lại thành một đường, ngón tay chọc mạnh vào mặt Chân Chân. “Nhóc con, sau này... không cho phép rời khỏi tầm mắt anh nữa, một giây cũng không cho phép!”

“Á?”

“Á cái gì mà á?! Em ngốc như vậy, dễ bị gạt như vậy, anh trước sau dù chỉ một giây cũng chẳng dám rời mắt khỏi em!” Khẩu khí của anh hoà hoãn lại, bàn tay vuốt ve gò má cô. “Anh sợ rằng chỉ cần lơ đãng một chút thôi là em sẽ bị kẻ khác dụ dỗ, bị thằng nào lừa gạt, bị mấy đứa xấu xa bắt cóc. Anh lo, lo lắm!” Tựa như lúc này đây, khiến anh hãi hùng không thôi!

“Anh! Anh đừng có nói em ngốc mà!” Chân Chân uất ức lâu bâu, không vui khi bị anh la mắng như một đứa con nít.

“Nhưng em ngốc thật mà! So với anh càng ngốc hơn nhiều!” Lại chọc vào mặt cô một cái.

“...” Môi Chân Chân mím chặt, khuôn mặt giận dữ chuyển sang màu hồng.

Wagner ôm eo Chân Chân, bế cô rời khỏi căn phòng. Trước khi đi anh có lấy di động gọi cho Nelson một lần nữa: “Anh chuyển tiền chưa?”

“Chưa.”

Wagner chả thèm đôi co với anh ta tại sao không gửi tiền. Hừ, gì mà nửa giờ, đã quá một giờ rồi còn đâu! Bụng anh đầy lửa nhưng vẫn kiềm chế. “Chưa chuyển thì tốt rồi, khỏi cần chuyển nữa.”

“Từ đầu anh cũng đâu có định chuyển.” Nelson ở đầu dây bên kia cười hi hi.

“Nelson!!!” Trán Wagner nổi gân xanh.

“Không lẽ phép nhé, phải gọi là “anh ơi” chứ.” Nelson tận tình chỉ ra chỗ sai.

“Anh...”

“Anh biết em có thể tự giải quyết mà hoàn toàn chẳng cần tới tiền của anh, hi hi hi... Sao? Anh dự đoán hay không? Nếu chuyển tiền thật thì bây giờ không phải rất rắc rối à?”

Wagner hít sâu n lần mới áp chế được xúc động muốn bóp gãy cổ Nelson, mặc dù lúc này bóp cũng bóp chẳng tới...

Mắt lại bị bịt kín, ánh sáng lại bị che lấp, Wagner và Chân Chân đi bộ được mấy phút thì bị nhét vào một chiếc xe. Ngồi xe mười mấy phút đồng hồ và đi thêm vài bước nữa, sau đó cả hai mới được bỏ khăn bịt mắt. Hai người trở về nơi Wagner đến lúc đầu, đó là trường học nơi có chiếc xe của anh đậu bên cạnh.

Wagner cũng không vội lên xe mà là chờ cho bọn tay chân đi xa mới mở cửa xe, giọng nói trầm thấp vang lên: “Chân Chân, về Dolly hi Mía rồi anh sẽ xin phụ vương và mẫu hậu cho phép chúng ta kết hôn.”

Trên đường từ hang ổ của bọn xã hội đen trở ra, thế giới quan tối đen, trong bóng tối, anh ngón ngang với hàng trăm suy nghĩ. Đột nhiên anh cảm thấy lời Mark nói trước đây đúng lắm! Để Chân Chân làm nữ giúp việc nhà anh thực quá uống phỉ!

Anh muốn cho cô một công việc mới. Mặc dù không có tiền lương nhưng toàn bộ tài sản của anh đều cho cô, cô có thể tự do dùng tiền của anh, dọn dẹp phòng anh, buổi tối còn có thể quang minh chính đại làm ấm giường cho anh, tên công việc này chính là... làm vợ anh!

“Đạ?! Sao... sao có thể ạ?!” Chân Chân nghe xong mặt liền khiếp sợ, không có vui mừng, chỉ có khiếp sợ.

“Vì sao không thể? Chân Chân, chẳng lẽ... em không muốn kết hôn với anh?” Anh có thể nhìn ra Chân Chân cũng thích mình, nhưng có lẽ cô vẫn chưa cảm nhận được. Bởi còn quá ngây thơ và ngờ nghệch nên đến cả chuyện thích một người cô cũng chẳng hiểu.

Không sao! Anh sẽ làm cho cô hiểu, cũng sẽ khiến cô biết cái gì gọi là “tình yêu”!

“Anh à, tuy không được học hành nhiều nhưng có vài chuyện em vẫn hiểu. Em xuất thân hèn kém, chỉ là dân đen, thậm chí có thể xem là bản hàn nhất trong bản hàn, tới giờ phút này không rõ cha mẹ mình là ai, sống 17 năm tầm thường, là một đứa vô tích sự...”

“Anh chẳng quan tâm 17 năm qua em có đạt được thành tích gì hay không.” Cô đâu phải đàn ông, mắc gì phải kiến công lập nghiệp, công thành danh toại mới được kết hôn?

“Nhưng anh là hoàng tử! Thân phận hai chúng ta chênh lệch nhiều như thế thì làm sao có thể kết hôn? Dù anh muốn lấy em thì phụ vương của anh, mẫu hậu của anh cũng sẽ không đồng ý!”

“Ai nói họ không đồng ý? Phụ vương và mẫu hậu anh là những người làm cha làm mẹ sáng suốt nhất trên đời! Họ ghét nhất là mấy thứ quan niệm cổ hủ như môn đăng hộ đối! Mẫu hậu anh cũng xuất thân bình dân đấy thôi! Giờ họ đang rất hạnh phúc, kết hôn hơn ba mươi năm chưa từng cãi nhau lấy một lần. Chắc chắn họ chẳng bao giờ bận tâm xuất thân của vợ anh làm gì. Công chúa cũng được, dân thường cũng tốt, chỉ cần hai chúng ta yêu nhau, họ sẽ chúc phúc cho chúng ta.”

Tuy gia đình anh là gia đình vương thất danh giá, kiêu ngạo nhưng không hề có mấy loại quan niệm móc meo cổ hủ.

“Có... có thật vậy không?” Cô vẫn chưa dám tin.

“Thật.”

“Anh ơi... anh... có yêu em không?”

Wagner ngưng ngẩn, không ngờ Chân Chân bỗng đột nhiên hỏi thẳng mình vấn đề này.

Lặng trong chốc lát, anh trả lời: “Ừ, anh yêu em.” Giọng nói anh thâm tình, đầy mắt vô cùng dịu dàng.

Anh lo lắng cho cô như vậy, quan tâm tới cô như vậy, vừa nghe cô bị bắt cóc liền gấp gấp đến độ hô hấp cũng thấy khó khăn, nếu đây không phải là “yêu” thì là gì?

“Anh à, em cũng yêu anh!” Chân Chân cười tươi rói, mở to mắt nhìn anh. “Cho nên hai chúng ta sẽ giống như phụ vương và mẫu hậu của anh, mãi mãi hạnh phúc, đúng không anh?”

“Ừ!” Wagner nắm đôi bàn tay cô, nhìn sâu vào mắt cô, đồng tử lấp lánh như có ánh sáng, lung linh hơn cả muôn vạn vì tinh tú trên trời cao kia. “Chúng ta còn có thể hạnh phúc hơn cả họ.”

Chân Chân dù ngây ngô không cảnh giác, luôn khiến anh phải lo lắng, sợ nhờ không có mặt anh một cái là bị kẻ khác lừa đi, xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng hôm nay, anh vui vẻ đón nhận lấy cô, để cô vĩnh viễn trở thành một gánh nặng ngọt ngào cả đời này anh mang.

Dù về sau có bị cô liên lụy đến cỡ nào, dù có chết, anh nhất định không bao giờ buông tay.

Wagner mở cửa xe, đặt Chân Chân ngồi vào ghế, rồi anh vào ghế lái, nghiêng người giúp cô cài dây an toàn, sau đó khởi động xe, lái thẳng đến sân bay.

Lúc Wagner đưa Chân Chân đi, Lạc Man phái hơn mười người hộ tống họ, đảm bảo họ tới sân bay và ngồi lên máy bay an toàn. Dĩ nhiên, hành động bảo vệ này được tiến hành một cách âm thầm. Wagner vừa lái chiếc xe Mark cho mượn đi thì người của Lạc Man cũng theo sau họ.

Vào bãi đậu xe, Wagner với Chân Chân nằm trong xe ngủ bù một giấc, đợi trời sáng anh mới kéo Chân Chân ra khỏi xe, vào đại sảnh sân bay. Lúc vừa vào đại sảnh thì Mark đã sớm chờ ở đó từ trước, hẳn tới tiễn Wagner.

Wagner nhìn Mark, trầm mặc một hồi rồi đi thẳng tới quầy bán vé, huỷ hai vé khoang hạng nhất về Wardcuers, đổi thành hai vé khác đi Edinburgh, nước Anh. Wardcuers là thủ đô của Dolly hi Mía, cũng là nơi sinh sống của thành viên trong hoàng thất, vốn là mục đích chuyến bay của anh và Chân Chân.

Chân Chân trông Wagner đổi vé máy bay, khó hiểu hỏi: “Tại sao chúng ta lại đi Anh?”

Wagner kiên nhẫn giải thích: “Đứa em trai thứ mười của anh vừa xảy ra tai nạn giao thông cách đây không lâu, bây giờ còn đang ở trong bệnh viện. Là người anh, anh nên đi thăm nó chứ, đúng không? Hơn nữa chúng ta có thể nhân dịp trước khi về nước đi du lịch một hồi, chờ lúc về rồi phải chuẩn bị hôn lễ tới mấy tháng liền, lúc đó anh với em có muốn đi đâu cũng chẳng đi được! Cứ xem như là chuyến du lịch tuần trăng mật trước hôn nhân đi! Và lại đến Anh rất an toàn, em anh quan biết rất rộng ở đây nên có thể bảo vệ chúng ta. Những người Bagdad này sẽ không dám tùy tiện sang Anh làm mưa làm

gió đầu.”

Nhưng sự thật thì... Wagner mang Chân Chân đến Anh hoàn toàn là vì lười biếng, đem hôn lễ ném cho người khác tổ chức, ngay cả tin mình muốn kết hôn cũng chẳng thèm thông báo một tiếng cho người nhà, tránh để họ lú lú rú rú giục anh về chuẩn bị, bó tay bó chân, đi đâu cũng chả được...

Chả phải Quốc Nội đang chuẩn bị hôn lễ cho ông anh sáu kia sao? Chờ anh và Chân Chân du lịch ngắm cảnh chán rồi về nước thuận tiện thò một chân vào hôn lễ siêu bự của ông Nelson kia là được, vẹn cả đôi đường, không những vừa tiện lại chẳng mất công lo mấy vấn đề, công tác chuẩn bị trước hôn nhân rắc rối làm người ta loay hoay đến sứt đầu mẻ trán.

Wagner đổi vé xong thì cùng với Chân Chân và Mark đứng đợi ở cổng kiểm soát, hồi lâu chẳng nói chẳng rằng.

Mark nhìn chăm chăm Wagner, Wagner nhìn chăm chăm Chân Chân, Chân Chân liếc mắt ngó Mark rồi liếc mắt ngó Wagner, lại liếc mắt ngó Mark rồi liếc mắt ngó Wagner... Cuối cùng, giọng nói qua loa của hướng dẫn viên sân bay đánh tan tình cảnh lúng túng giữa ba người họ.

“Xin hành khách chú ý! Chuyến bay đi Edinburgh số hiệu G347 sắp cất cánh, mời các vị mau chóng lên máy bay.”

Wagner không hé một lời, kín đáo trả chìa khoá xe ô tô cho Mark, kéo Chân Chân chuẩn bị vào cổng kiểm soát. Giả sử nếu hôm nay Mark không tới tiền, anh sẽ gửi chìa khoá xe ở quầy tiếp tân rồi nhờ người thông báo cho hắn đến lấy.

“Wagner!” Hai tay Mark nắm chặt thành nắm, nhìn bóng Wagner sắp biến mất ở cổng kiểm soát thì rốt cuộc không nhịn nổi nữa, lớn tiếng hỏi anh: “Sau này... chúng ta vẫn là bạn chứ?”

Mark biết nếu giờ mình không hỏi thì đời này chẳng còn cơ hội nữa. Hắn không muốn mất một người bạn như Wagner, không hề muốn! Tuy nhiên câu trả lời Wagner dành cho hắn là tấm lưng dần biến mất sau cổng kiểm soát và biến người mệnh mông.

Cuối cùng thì... hắn vẫn mất người bạn này ư?

Ngồi lên máy bay, Chân Chân hào hứng úp mặt vào kính cửa sổ, nhìn chăm chăm ra bên ngoài. Máy bay còn chưa cất cánh mà cô đã vô cùng kích động.

“Trước kia em chưa từng đi máy bay à?” Vé khoang hạng nhất đã bán sạch, anh chỉ đành mua vé khoang phổ thông. Đây có tính là một lần đầu tiên khác của anh không nhỉ? Cùng nhiều người chen chúc một nơi, cảm giác cũng không đến nỗi tệ.

“Vâng!” Mắt cô vẫn dán chặt lên cửa kính.

“Thích lắm à?” Anh cười một cách cung chiêu.

“Dạ!” Chân Chân hiện đang nhớ tới lần đầu tiên mình chơi trò chơi mạo hiểm hình bánh xe quay thẳng lên trời ở công viên. Cô sợ độ cao, sợ vô cùng! Tuy nhiên hiện tại bên cạnh cô có Wagner, cho nên cô không sợ, chỉ thấy rất hưng phấn.

“Sau này sẽ còn rất nhiều cơ hội đi máy bay.” Wagner cười với vẻ trẻ con của cô, xoa xoa đầu cô, sau đó trước khi tắt máy lấy điện thoại nhấn một tin cuối cùng.

Mark chưa rời khỏi sân bay, nghe điện thoại di động trong túi áo vang lên âm báo có tin nhắn. Hắn lấy điện thoại ra xem tin nhắn của ai.

Tin nhắn vốn vẹn bốn chữ: “Mãi mãi vẫn vậy.”

Mark cảm thấy chỉ bốn chữ này thôi đã hơn cả ngàn vạn lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kết thúc

Hôm nay đáng là một ngày kỷ niệm lớn.

Bốn vị hoàng tử của Dolly hi Mia chọn cùng một ngày để tổ chức lễ kết hôn. Đây là một sự kiện trước nay chưa từng có, cũng là một kỷ lục ghi vào sử sách của Dolly hi Mia.

Bốn cô dâu mặc bốn chiếc váy cưới thuần trắng, tinh khôi kiểu dáng khác biệt, chỉ giống ở chỗ đều là do nhà thiết kế váy cưới nổi tiếng nhất thế giới làm ra. Các cô nắm tay người bạn đời kiếp này của mình, cùng dắt nhau đi qua cổng vòm kết hoa, bước trên thảm đỏ tại giáo đường lớn nhất Wardcuers, thủ đô Dolly hi Mia. Cha xứ hoàng gia Keno đứng trên bục cao giữa giáo đường, làm chứng cho lời thề hôn nhân thần thánh, trang nghiêm của họ với Chúa.

Bốn đôi cô dâu, chú rể đứng trước mặt cha xứ cầu nguyện, tuyên thệ, trao nhẫn, sau đó theo thông lệ kết hôn của hoàng thất Dolly hi Mía chia ra bốn cỗ xe ngựa mạ vàng dạo vòng quanh thành phố, có đội kỵ binh hoàng gia nghiêm mật bảo vệ, kiểm chế dân chúng dọc hai bên đường phố Dolly hi Mía say mê, cuồng nhiệt hoan hô và chúc phúc một cách chân thành nhất.

Tất cả đều giống như mộng, tựa một câu chuyện cổ tích.

Mặc dù thời gian chuẩn bị không lâu, hôn lễ vẫn đạt hiệu quả tối đa. Trình Thị Thi, Chiêm Hiểu Đường, Cố Molly, Kiều Chân, họ là bốn cô dâu xinh đẹp đã làm nên những câu chuyện cổ tích tươi đẹp này.

Chỉ là... chuyện xưa tới đây chưa kết thúc. Câu chuyện cổ tích thời hiện đại chỉ mới bắt đầu, chưa hề kết thúc.

Hôn lễ tuy tổ chức gấp gáp, thời gian ngắn ngủi một ngày như cái chớp mắt nhưng hạnh phúc của họ về sau lại khiến nhân thế khắc ghi và hâm mộ.

Và bốn cặp đôi trên, vào cái ngày kết hôn long trọng kia, đã vô tình tác hợp cho rất nhiều, rất nhiều bạn bè mình cũng có được hạnh phúc như thế.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Nóng Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.